

РИЧАРД А. КНААК

ДЕМОНИЧНА ДУША

Част 2 от „WarCraft: Войната на Древните“

Превод от английски: Симеон Цанев, 2005

chitanka.info

*На Томас Гарет,
реализиран писател и приятел*

ЕДНО

Движеше се из огромната пещера, а гласовете шептяха в главата му. Преди се появяваха само от време на време, ала вече не секваха. Дори в съня си не можеше да избяга от тях... не че му бе останало желание да спи. Огромният черен дракон ги чуваше от толкова отдавна — сега те представляваха част от него, неотличима от собствените му изкривени мисли.

„Нощните елфи ще унищожат света... Кладенецът е извън контрол... На никого не можеш да имаш доверие... те искат тайните ти, силата ти... Малигос би взел това, което ти принадлежи... Алекстраза желае да те командва... Не са по-добри от демоните... Трябва да се разправиш с тях по същия начин, както и с Легиона...“

Отново и отново гласовете повтаряха тези злокобни предупреждения за двуличие и предателство. Не можеше да има доверие на никого, освен на самия себе си. Останалите бяха покварени от низшите раси. Щяха да виждат решенията му като заплаха, а не като единствена надежда за света.

Драконът издиша облак отровен дим, когато си представи подобно предателство от страна на тези, които някога бяха негови другари. Макар да имаше силата да спаси всичко, трябваше да внимава — ако разберяха истината твърде рано, щеше да настане истинско бедствие.

„Не бива да разкрият тайната, преди да е станало твърде късно, за да променят нещо — реши той. — Не трябва да им го показвам, преди началото на магията. Няма да позволя да унищожат моя труд!“

Грамадните нокти остъргаха каменния под на пещерата, докато люспестият бегемот влизаше в обителта си. Колкото и да бе огромен драконът, кръглата пещера го правеше да изглежда като джудже. През центъра ѝ течеше река от лава. По стените блестяха гигантски кристални образувания. Огромни сталактити висяха като смъртоносни мечове от тавана, а сталагмитите израстваха от пода толкова остри, че

изглеждаха сякаш са създадени с единствената цел някой да бъде набучен на тях.

И всъщност случаят беше точно такъв (поне с едно от гигантските образувания).

Великият черен дракон се загледа, оголвайки зъби, в нищожното създание, бореццо се да се освободи от каменния бодил, приковал хриптящите му гърди. Около странно оформеното му тяло висяха парчета от разкъсана кървавочервена роба и отломки от богато орнаментирана златна броня. От главата му стърчаха дълги рога, подобни на тези на козел, а аленото му лице напомняше издължен череп с широка, озъбена паст. Очите му представляваха ями, пълни с мрак, които се опитваха да засмучат похитителя в себе си, ала не можеха да се мерят с волята на левиатана.

Освен че бе прикован от сталагмита, рогатият затворник беше заключен и с дебели железни вериги към пода на пещерата. Изопнати така, че да придържат демона набучен на шипа, оковите опъваха болезнено крайниците на изчадието.

Устните на пленника се движеха непрестанно, сякаш яростно крещеше нещо, ала от тях не излизаше звук. Това обаче не му пречеше да продължава да опитва, особено щом видя приближаващия тъмен левиатан.

Драконът съзерцава известно време своя затворник, после махна с гигантската си лапа. Из пещерата моментално зазвуча изпълненият с отровна жлъч дрезгав глас на създанието:

— ... е Саргерас! Кръвта ти ще тече! Кожата ти той ще носи като наметка! Плътта ти ще нахрани неговите хрътки! А душата ти ще запази в стъкленица, за да може да я измъчва за вечни времена! Той...

Драконът се прозина, после махна отново с лапа и заглуши затворника си. Демоничното изчадие обаче продължаваше да крещи беззвучно заплахи и сквернословия, докато накрая черният бегемот не отвори уста и не издиша облак изгаряща пара, от която чудовището се затърчи в агония.

— Ще се научиш да проявяваш уважение в мое присъствие — изръмжа драконът. — Аз съм Пазителят на Земята, великият и славен Нелтарион. Отнасяй се към мен с почитта, която заслужавам.

Дългата гущероподобна опашка на демона удари камъните отдолу. Устата му се отвори и започна да сипе нови беззвучни

проклятия.

Нелтарион поклати увенчаната си с гребен глава. Беше очаквал повече от този ередар. За уорлоците се предполагаше да бъдат сред командирите на Пламтящия легион — демони, с умения не само в магиите, но и в бойната тактика. Драконът очакваше да води много поинтелигентен разговор с подобно създание, но пленникът му се държеше по-скоро като някой от бруталните инфернали — безмозъчните изроди, които изпълняваха ролята на смъртоносни тарани или въздушни снаряди. Този инфернал, когото беше обработил преди да се захване с ередара, притежаваше интелекта на камък.

Но пък Нелтарион не беше изпратил ятото на лов за демони, за да събеседва с тях. Не, тези пленници служеха на друга цел — велика цел, която те, за съжаление, едва ли някога щяха да оценят по достойнство.

И ередарът беше последният и най-важен компонент. Вродените му магически умения го правеха ключов за изпълнението на първата част от плана на Земния пазител.

„Време е... — нашепваха гласовете. — Време е...“

— Да... — отвърна Нелтарион разсеяно. — Време е...

Драконът вдигна едната си огромна лапа с дланта нагоре и се концентрира. Между пръстите му незабавно се появи златисто сияние, което бързо стана толкова ярко, че дори плененият демон прекъсна тирадата си, за да види какво прави черният левиатан.

Миниатюрният диск също бе златен, досущ като аурата, предшестваща появата му, но иначе изглеждаше смущаващо прост. Не би могъл да изпълни ръката дори на някое по-малко създание, например нощен елф. Приличаше на широка и безлична златна монета с изгладени ръбове — блестяща и незамърсена окръжност. Тази незабележимост бе умишлено търсена от Нелтарион. За да може талисманът да изпълни правилно задачата си, трябваше да изглежда съвсем невинен и безвреден.

Той го насочи към уорлока и остави демона да види какво го очаква. Ередарът обаче явно не се впечатли твърде много. Местеше поглед от диска към дракона и обратно, а в очите му се четеше насмешка.

Нелтарион отчете мислено тази реакция. Това, че пленникът му не бе забелязал мощта на диска, го зарадва. Значи другите също

нямаше да прозрат истината... докато не стане твърде късно. Подчинявайки се на безмълвната заповед на Пазителя, златният къс се издигна леко над лапата му, понесе се над дланта за момент, а после полетя към демона.

Чак сега върху чудовищното лице на уорлока се появи намек за несигурност. Когато дискът се сниши над него, ередарът поднови безполезната си битка с веригите.

Златният талисман се спусна върху челото на пленника. Лицето му се озари от проблясък алена светлина... и дискът се впи в плътта му.

„Изговори ги... — настояваха като един гласовете. — Кажидумите... подпечатай делото.“

От пастта на дракона зазвучаха думи на език, който не принадлежеше на този свят. Всяка от тях бе изпълнена със зло, от което дори демонът потрепери. Но в ушите на Пазителя на Земята това бяха най-прекрасните звуци, които бе чувал някога — съвършени музикални ноти... езикът на богове.

Когато Нелтарион заговори, дискът отново заблестя. Светлина изпълни огромната зала — все по-ярка с всяка сричка.

После внезапно всичко заблестя в червено.

Уорлокът разтвори уста до пределите на възможното в беззвучен писък. От ужасените му очи закапаха кървави сълзи, а опашката се замята яростно върху камъните. Дърпаше веригите толкова безумно, че раздираше собствената си плът. Ала въпреки това за него нямаше спасение.

После кожата на ередара започна да се разлага. Свлече се по все още гърчещото се тяло и лицето, което не преставаше да крещи. Само за миг плътта на демона остаря сякаш с хиляди години и взе да капе на изсушени пепеляви парчета.

Очите потънаха в черепа. Опашката се спаружи. Скоро от уорлока остана само куп кости, обграждащи разлагащите се вътрешности. И през цялото това ужасяващо преобразяване той не спираше да крещи, защото Нелтарион и дискът все още не му позволяваха да се спусне в обятията на смъртта.

Накрая дори костите отстъпиха и се свлякоха, челюстта се откачи и падна, ребрата също се затъркаляха с тракане. Силата, отприщена от диска, беше изсмукала останките на демона до дъно с ужасяваща

ефективност. Всичко се превърна в прах, докато накрая не остана само черепът.

И чак тогава ередарът замря.

Зловещата светлина секна. Веригите, допреди секунда сдържали демона, издрънчаха празни на пода.

Черният дракон се пресегна с два нокътя и вдигна нежно талисмана от оголения череп — внимателен като безумно обичлив баща към безценното си дете. Когато го стори, последното останало от ередара също се разпадна. Сивите пращинки се разнесоха по земята.

Нелтарион се вгледа с възхищение в творението си. Дори той не можеше да почувства невероятните сили, които сега се криеха в диска, ала знаеше, че са там... и че когато настъпи мигът, ще му се подчиняват.

Едва си го беше помислил, когато до ума му се докосна нечие чуждо присъствие. Гласовете незабавно се снишиха, сякаш се бояха натрапникът да не ги открие. Пазителят на Земята също потуши бушуващите в него страсти и желания.

Нелтарион познаваше добре това докосване. Някога вярваше, че идва от приятел. Сега обаче тъмният левиатан разбираше, че не може да й вярва повече, отколкото на останалите.

„Нелтарион... трябва да говоря с теб...“

„Какво желаш, скъпа Алекстраза?“ — Земният пазител можеше да си я представи. Лъскав дракон с цвят на бушуващ пламък, тя беше по-внушителна дори от него. Така, както той бе Аспектът на вродената сила на самия свят, тя олицетворяваше живота, цъфтящ под небето на същата тази земя.

„Около двореца на кралицата на нощните елфи отново играят опасни сили. Трябва да вземем някакво решение, при това скоро...“

„Не се бой — отвърна Нелтарион успокояващо. — Ще бъде направено всичко необходимо.“

„Моля се да е така. Колко скоро можеш да дойдеш в Залата?“

Пазителят на Земята си представи въпросното място — огромна пещера, която караше неговата собствена да изглежда като дупчицата на невзрачен червей. Залата на Аспектите, както по-нисшите дракони я наричаха с уважение, беше толкова свършено кръгла и гладка, сякаш някога в миналото — много преди самите дракони да се появят на света — някой бе създал огромна сфера, изглаждайки напълно всички

бразди и израстъци, които нормално присъстват в подземните каверни. Ноздорму, за когото всичко, свързано с историята, представляваше интерес, смяташе, че тази зала е била сътворена от създателите на света, но дори той не можеше да го докаже със сигурност. Скрита зад магическо поле, което я изолираше от света на смъртните, Залата бе най-сигурното и безопасно място, съществувало някога.

Мислейки за това, черният дракон изсъска от нетърпение. Аленият му поглед се премести към диска. Може би трябваше да отиде веднага. Другите щяха да присъстват до един. Можеше да стане...

„Не... още не — прошепнаха гласовете, едва доловими в ъгъла на съзнанието му. — Времето трябва да бъде преценено точно или ще откраднат всичко твое...“

Нелтарион не можеше да допусне това, не и когато се намираше така близо до триумфа.

„Не сега — отвърна той накрая, — но скоро... Обещавам, ще бъде скоро.“

„Необходимо е — каза Алекстраза. — Страхувам се, че е необходимо.“

Тя напусна мислите му със същата бързина, с която беше влязла. Нелтарион се поколеба, опитвайки да разбере дали не е изпуснал някакъв намек за плановете си пред нея. Гласовете обаче го убедиха, че не е. Успокоиха го, че се е справил добре.

Черният дракон вдигна високо диска, огледа го за последен път, после го прибра с магия обратно там, където го криеше от всички, дори от собственото си ято. Очите му горяха с пламъка на задоволството.

— Скоро — прошепна той, когато златният медальон изчезна. На чудовищното му лице разцъфна зъбата усмивка. — Много скоро... все пак обещах.

Величественият дворец се издигаше на ръба на планински хребет, надвиснал над обширно бушуващо езеро, чиито води бяха толкова тъмни, че изглеждаха почти изцяло черни. Гигантски дървета, магически подсилени с камъни, образуваха високите му спираловидни кули, които стърчаха като страховити войни. Огромната постройка бе заобиколена от стени, изградени от вулканична скала, чудовищни

лиани и дървесни корени. Сто колосални дървесни ствола бяха събрани заедно от силата на строителите, за да образуват скелета на основната сграда, а после кръглата постройка бе покрита с камък и пълзящи растения.

Някога дворецът и обкръжаващата го местност представляваха едно от чудесата на света за всеки, който ги погледнеше... но теза се беше променило, особено в последно време. Най-високата кула бе загубила горната си половина. Почернелите останки и висящи парчета лоза даваха ясна представа за интензивността на експлозията, която я бе разрушила. Но не само руините превръщаха двореца в кошмарно място. По-скоро причината се коренеше в това, което сега обграждаше някога гордата сграда от всички страни, освен от тази, където се намиреше злокобното езеро.

До скоро това бе величествен град — кулминацията на владичеството на нощните елфи. Разпрострени над пейзажа и в голяма степен част от него, високите дървесни жилища и многоетажни сгради, създаваха великолепен фон за двореца. Тук се въздигаше Зин-Азшари — „Величието на Азшара“ на стария език на нощните елфи — столица на кралството им, изпълнен с живот огромен град, чиито граждани се надигаха всяка вечер, за да почетат своята обична кралица.

Но сега тук, като се изключат няколко укрепени сгради около двореца, бе извършено клане на невинни, каквото светът никога не бе виждал.

Зин-Азшари лежеше в руини, а кръвта на жертвите все още опетняваше изкорубените и обгорени скелети на някогашните им домове. Издигащите се дървесни жилища бяха съборени, а построените на земята сгради — изтръгнати. Над кошмарния терен се носеше гъста зеленикава мъгла. Вонята на смърт обгръщаше всичко — труповете на стотици жертви лежаха недокоснати и бавно загниваха, а процесът ставаше още по-бавен и грозен поради абсолютната липса на каквито и да било мършояди. Нито гарвани, нито плъхове, нито дори насекоми се хранеха от разкъсаните тела, защото и те или бяха избягала с оцелелите, или паднали при клането, покосило града.

Но макар и да ги заобикаляше такъв ад, оцелелите обитатели на Зин-Азшари сякаш изобщо не го забелязваха. Високите и слаби нощни елфи, останали в града, вършеха работата си около и в двореца все

едно нищо не се е променило. Изглеждаха облечени като за някакъв голям фестивал с тъмната си лилава кожа и екстравагантните многоцветни роби. Дори мрачните стражи в гористозелените си брони, които стояха на пост по кулите и стените, изглеждаха не на място, защото зяпаха към всеобхватната смърт наоколо без дори да трепнат. Нито едно от тесните лица с остри черти не показваше дори леко безпокойство.

Нито пък някой демонстрираше какъвто и да било страх или ужас от гротескните гиганти, които се движеха сред руините в търсене на евентуални оцелели.

Стотици бронирани демонични войни на Пламтящия легион обхождаха Зин-Азшари, докато десетки други излизаха от високите двери на двореца, за да попълнят редиците на тези отвъд столицата. Именно от тяхната ръка бе паднало това красиво кралство и ако имаха шанса, те щяха да преминат през останалата част от света, избивайки всичко по пътя си.

Повечето бяха високи по три и повече метра, извисявайки се дори над нощните елфи, които в повечето случаи надвишаваха два метра. Злокобни зелени пламъци обгръщаха всеки от тях, но не ги нараняваха. Долната част на телата им бе странно слаба, а после се разширяваше до огромни пропорции в гръдния кош. Чудовищните им лица наподобяваха зъбати черепи с огромни рога и всички имаха очи, червени като кръв, които гладно се взираха в пейзажа. Повечето носеха масивни изострени в долния край щитове и блестящи в червено боздугани или мечове. Това бяха адските пазачи — ядрото на Легиона.

Над тях, носени на крила от огън, гибелните стражи надзираваха хоризонта. Макар и да приличаха на своите братя долу на земята, като се изключи леката разлика в ръста, те изглеждаха доста поинтелигентни и се носеха над Зин-Азшари като нетърпеливи лешояди. От време на време някой от тях насочваше усилията на адските пазачи долу, като ги пращаше навсякъде, където би могло да се скрие някой или нещо.

Рамо до рамо с пазачите ловуваха и други демонични създания от Легиона — големи и ужасяващи четирикраки чудовища, бегло приличащи на хрътки или вълци. Изчадията, чиито гърбове бяха покрити с груба козина, душеха разровената земя не само с масивните си муцуни, но и с двете си злокобни пипала, завършващи със смукала.

Адските зверове тичаха през касапницата с невероятна енергия, като от време на време спираха, за да подушат някой разкъсан труп, преди да продължат.

Но макар и всичко това да ставаше отвъд пределите на двореца, в най-южната му кула се разиграваше по-тиха, но не по-малко ужасяваща сцена. Вътре имаше кръг от Аристократи (както се наричаха онези, служещи на кралицата на всички нощни елфи), които стояха приведени над шестоъгълник, начертан на пода. Качулките на елегантно избродираните им тюркоазни роби бяха смъкнати ниско, почти скривайки сребристите им очи без зеници — очи, които сега сякаш пламтяха.

Нощните елфи кръжаха над символите и шептяха непрестанно повтарящи се думи, изпълнени със сила, за да създадат магията си. Обгръщаше ги гнусна зелена аура, която сякаш владееше и самите им души. Телата им бяха сгърчени от засилващата се умора и непрестанните им усилия, но те не спираха и за миг. Онези, които бяха показали подобна слабост в миналото, вече бяха елиминирани. Сега само най-силните и издържливите работеха над тъмната магия, черпеща сила от езерото отвън.

— По-бързо — извика кошмарното създание, стоящо точно зад блестящия кръг. — Този път трябва да стане...

Движеше се на четири титанични крака. Гигантски демон с бивни, широки ръце с дълги нокти и огромни ципести криле, които сега стояха сгънати. Гущеровата му опашка, дебела като дървесен дънер, блъскаше нетърпеливо пода и оставяше пукнатини по здравия камък. Подобната му на жаба глава почти се опираше в тавана, докато чудовището се движеше сред много по-дребните адски пазачи (които мъдро се разпръскваха от пътя му), за да вижда по-добре. Зелената му огнена грива, която го покриваше от темето до върха на всяко от широките му копита, проблясваше диво с всяка заетръсна стъпка.

Изпод ниското чело двете зловещи очи, оцветени в същото злостно зелено, наблюдаваха мрачната сцена без да мигат. Той, който командваше нощните елфи в тяхната неприятна работа, беше свикнал да *предизвиква* страх, а не да го чувства. Но в тази бурна нощ демонът на име Манорот бе обхванат от тази смущаваща емоция. Получил заповед от господаря си, той се провали в изпълнението ѝ. Това не се

бе случвало никога преди. Та той беше Манорот — един от повелителите и избраник на Великия...

— Е? — изръмжа крилатият демон по посока на нощните елфи. — Трябва ли да откъсвам главата на още някого от вас, жалки насекоми?

Един белязан мъж, облечен в гористозелена броня на дворецов страж, посмя да отвърне:

— Тя няма да одобри да го сторите отново, господарю.

Манорот се обърна към наглия войник. Зловонният му дъх обгърна изостреното лице на елфа.

— Дали ще се оплаква толкова, ако избира да ѝ дам *твоята* глава, капитан Варо'тен?

— Много е вероятно — отвърна нощният елф, без дори следа от емоция да премине по лицето му.

Демонът протегна могъщия си юмрук, повече от достатъчно голям, за да обгърне черепа на капитан Варо'тен заедно с шлема. Ноктестите пръсти обвиха елфа... а после се отдръпнаха. Господарят на Манорот бе обявил още в началото, че кралицата на нощните елфи и тези, които са важни за нея, не трябва да бъдат докосвани. Те бяха ценни за повелителя на Пламтящия легион.

Поне засега.

Варо'тен конкретно беше напълно извън обсега на Манорот. След смъртта на съветника на кралицата, лорд Ксавиус, капитанът стана неин довереник. Винаги, когато великолепната Азшара предпочиташе да не дарява работещите в залата с прекрасното си присъствие, командирът на стражата заемаше мястото ѝ. Варо'тен докладваше всичко, което виждаше и чуваше, на господарката си... и за краткото време, през което Манорот бе наблюдавал кралицата, той бе установил, че тя далеч не е такава куха черупка, за каквато някои биха я сметнали. В нея имаше стаена хитрост, която понякога отпуснатият ѝ и небрежен вид криеше доста успешно, но не достатъчно, за да го пропусне той. Демонът се чудеше какво ли е намислил господарят му за нея, когато най-накрая дойде в този свят.

Ако най-накрая дойде в този свят.

Порталът към онова друго място, кралството между световите и измеренията, където се намираще Пламтящият легион във времето между войните, които непрестанно водеше, се срина под магическа

атака. Същата тази сила разкъса и кулата, в която демоните и Аристократите първоначално бяха започнали работата си. Манорот все още не знаеше какво точно е станало, но неколцината оцелели от ужасното разрушение намекнаха за някакъв невидим враг в редиците им, който също така унищожил и съветника. Манорот имаше известни подозрения за това кой би могъл да бъде този невидим натрапник и вече бе изпратил ловците си да го издирят. Сега се концентрираше само над това да възстанови безценния портал... ако изобщо бе възможно.

„Не — помисли той. — Ще бъде сторено.“

Но за момента огнената сфера от чиста енергия, носеща се току над кръга, не правеше нищо друго, освен да си гори. Когато рогатият демон я погледна, не почувства вечността, нито всепомитащото присъствие на господаря си. Манорот усещаше само *нищото*.

А нищото беше провал, а в Пламтящия легион провалът значеше смърт.

— Те отслабват — отбеляза с безразличие капитан Варо'тен. — Скоро пак ще изгубят контрол.

Манорот видя, че войникът казва истината. С яростно ръмжене чудовищният демон се пресегна с ума си, за да се включи в заклинанието. Нахлуването му разтърси магьосниците и почти провали всичко, но Манорот веднага пое контрола над групата и фокусира усилията им.

„Този път ще успеем. Ще успеем...“

И под негово водачество заклинателите усилиха натиска както никога досега. Решителността на демона ги шибаше като камшик, докарвайки ги до маниакално състояние. Поръбените им с алени очи се разшириха до пределите си, а телата им се разтресаха от физическия и магически стрес.

Манорот мрачно се вгледа в енергийното кълбо. То отказваше да се промени, отказваше да отвори пътя към господаря му. Жълтеникави капки пот потекоха по челото на демона. По широката му жабешка уста се образува пяна. Макар и провалът да значеше, че ще бъде откъснат от Великия, Манорот беше сигурен, че по някакъв начин наказанието му ще го достигне.

Никой не можеше да избегне гнева на Саргерас.

С тази мисъл на преден план той напрягаше сили все по-яростно, изскубвайки от нощните елфи цялата сила, която можеше да поеме. Сред кръга се чува стонове...

Внезапно насред центъра на огнената сфера се образува петно абсолютна чернота. И от неговите дълбини в ума на Манорот се появи глас, който му беше толкова познат, колкото неговия собствен.

„Манорот, това си ти...“

Но това не беше гласът на Саргерас.

„Да — отвърна той с неохота. — Пътят отново е отворен.“

„Чакахме твърде дълго... — каза гласът със студен и безстрастен тон, който накара дори огромния демон да се свие от страх. — Той е разочарован от теб...“

„Направих всичко възможно!“ — взе да протестира Манорот, преди здравият разум да го предупреди колко е глупаво това.

„Пътят трябва да бъде напълно отворен за неговото пристигане. Ще се погрижа това най-накрая да стане. Подготви се за мен, Манорот... Пристигам при теб веднага.“

И при тези думи тъмнината се разпространи във всички посоки и се превърна в огромна празнота над магическия кръг. Порталът вече не беше същият като онзи, който нощните елфи бяха създали първоначално, но това бе защото онзи, който говореше от другата страна, също го подсилваше. Този път сферата нямаше да се разпадне.

— На колене! — изрева Манорот. Все още под негов контрол, магьосниците не можеха да постъпят инак, освен да му се подчинят. Адските пазачи и войниците на нощните елфи бързо ги последваха. Дори капитан Варо'тен коленичи миг по-късно.

Демонът подгъна колена последен, но го направи с най-голямо уважение. Боеше се от пристигания почти толкова, колкото и от Саргерас.

„Готови сме — каза Манорот. После сведе поглед към пода. Всяко дребно действие, което би могло да се приеме за предизвикателство, колкото и незначително да беше, щеше да доведе до агонизираща смърт. — Ние, недостойните, очакваме твоето пристигане... Аркемонд...“

ДВЕ

Светът, който той познаваше, който всички те познаваха, вече не съществувахе.

Централният регион на континента Калимдор се бе превърнал в опустошена равнина. Разпръснати във всички посоки, демоните нанасяха жестоки поражения на самодоволната и привикнала на спокойствие и сигурност цивилизация на нощните елфи. Стотици, може би дори хиляди загинаха, но въпреки това Пламтящият легион напредваше неуморно.

„Но не навсякъде — наложи си да си напомни Малфурион Стормрейдж. — Тук ги спряхме, дори ги отблъснахме.“

Западът се бе превърнал в мястото на най-силна съпротива срещу чудовищната инвазия. Голяма част от заслугата за това се падаше на самия Малфурион, защото той бе ключов елемент в унищожаването на магията на Аристократите, спираща достъпа до силите на Кладенеца на вечността за тези извън палата на кралица Азшара. Бе победил в епичен сблъсък самия лорд Ксавиус, съветника на владетелката.

Но въпреки че лорд Рейвънкрест, господар на замъка Блек Руук и командир на армиите на нощните елфи, беше разгласил за подвига му пред събраните лидери, Малфурион не се чувстваше герой. Лорд Ксавиус го бе надхитрил неведнъж по време на сблъсъка и само намесата на неговите приятели му беше дала сили да се справи със зловещия съветник и демоните, на които Ксавиус служеше.

Със свободно пуснатата си, дълга до раменете тъмнозелена коса Малфурион Стормрейдж се открояваше сред нощните елфи. Само неговият брат-близък Илидан, с тесните си, почти вълчи черти, приковаваше по-голямо внимание. Очите на Малфурион имаха обичайния за расата му сребърен цвят, но тези на Илидан бяха като кехлибарени полукълба, за каквито се твърдеше, че са знак за бъдещо величие. И докато братът на Малфурион предпочиташе да облича дрехи с ярките краски, приети от народа им, той самият носеше просто облекло — платнена туника, кожена жилетка и панталони и високи до

коленете ботуши. Като следовник на пътя на друидството, Малфурион щеше да се чувства като палячо, ако се опиташе да общува с дърветата, тревите и земята на горите, облечен като претенциозен дворянин, който отива на голямо празненство.

Той се намръщи и за хиляден път се опита да пропъди тези маловажни мисли. Младият нощен елф бе дошъл на това самотно място във все още недокоснатата гора Га'хан, за да се успокои и да фокусира ума си към предстоящите дни. Огромната армия, събрана от лорд Рейвънкрест, скоро щеше да потегли, макар и никой още да не знаеше накъде. Пламтящият легион нападаше на толкова много места, че силите на благородника можеха да се носят насам-натам безброй години, от битка на битка, без да постигат каквото и да било напредък. Рейвънкрест беше събрал около себе си най-добрите стратегии, за да измислят начин да победят демоните, при това бързо — всеки ден на колебание им костваше още погубени невинни животи.

Челото на Малфурион се набръчка, докато се опитваше да постигне някакъв мир в душата си. Малко по малко умът му се отпусна достатъчно, за да почувства шумоленето на листата. Това бе говорът на дърветата. С известно усилие той можеше да се включи в него, но засега нощният елф просто се заслуша в почти музикалното им общуване. Гората имаше различно възприятие за времето и дърветата най-ярко показваха тази разлика. Те знаеха за войната, но говореха за нея в абстрактни рамки. Макар да разбираха и да се тревожеха за други гори, опустошени от демоните, дървесните божества, които ги надзираваха, все още не бяха дали на тукашните растения причина да се тревожат. Ако опасността се приближеше, те щяха да научат достатъчно бързо.

Самодоволството им отново разтърси Малфурион. Заплахата, която Легионът представляваше за *целия* живот на света, а не само за нощните елфи, беше очевидна. Разбираше защо гората още не може напълно да осъзнае това, но досега защитниците ѝ със сигурност трябваше да са го сторили.

Но къде бяха Ценариус и останалите?

Когато за пръв път пожела да последва пътя на друида, живот, който никой от неговия вид не бе избирал досега, Малфурион се отправи към дълбините на гората извън град Сурамар в търсене на мистичния полубог Ценариус. Не знаеше откъде бе дошла вярата, че

ще намери това създание, след като никой друг не е могъл, но нощният елф наистина го откри. Това само по себе си бе достатъчно удивително, но когато господарят на горите наистина му предложи да го обучава, Малфурион не можа да повярва.

И така, месеци наред Ценариус бе негов шан'до, негов почетен учител. От него Малфурион научи как да пътува през Смарагдовия сън, мястото между смъртното царство и съня, а също и как да призовава силите на природата, за да служат на магиите му. Именно тези учения бяха основната причина не само да оцелее, но и да спаси останалите.

Защо тогава Ценариус и останалите горски божества не добавеха собствената си огромна сила към отчаяната отбрана срещу демоните?

— Ха! Знаех си, че ще те намеря тук.

Гласът бе толкова сходен с неговия, че веднага разкри новодошлия пред Малфурион. Отказвайки се от търсенето на баланса, той мрачно стана и поздрави новодошлия:

— Илидан? Защо си ме търсил?

— А ти как мислиш?

Както винаги, неговият брат-близък държеше средноносносинята си коса вързана на стегната опашка. За разлика от преди, сега той носеше кожени панталони и отворен жакет, и двете в черен цвят, пасващ на високите му, лъснати до блясък ботуши. Закачена на жакета, точно над сърцето му, висеше малка брошка с гравирани на нея черна глава на птица, оградена от ален пръстен.

Дрехите бяха нови и представляваха някаква униформа. Символът на брошката бе гербът на дома Рейвънкрест, новият покровител на Илидан.

— Лорд Рейвънкрест ще направи изявление с падането на мрака, братко. Трябваше да стана рано, само за да те намеря и да те заведа обратно навреме, за да го чуеш.

Като повечето нощни елфи, Илидан бе свикнал да спи през по-голямата част от деня. Малфурион обаче се беше научил да прави точно обратното, за да се свързва по-лесно с притаените сили, изпълващи природата. Истината бе, че можеше да изучава друидството и през нощта, но дневната светлина отслабваше връзката на народа му с Кладенеца на вечността. Това означаваше по-малък шанс да се подхлъзне обратно към магията, докато правеше заклинание за първи

път — нещо, което му беше особено нужно по време на по-ранното му обучение. Сега той се чувстваше по-добре на светло, отколкото на тъмно.

— Така и така мислех да се връщам — каза Малфурион и се отправи към близка си.

— Би изглеждало зле, ако не си там. Лорд Рейвънкрест не обича безредици или закъснения от какъвто и да било вид, особено от страна на тези, които са важни за плановете му. Знаеш го много добре, Малфурион.

Макар и пътищата им в изучаването на магията да бяха тръгнали в различни посоки, и двамата брата имаха завидни умения в избраната от тях страна. След като Илидан спаси лорд Рейвънкрест от един демон, властелинът на замъка Блек Руук го назначи за свой личен магьосник. Такава позиция обикновено получаваха само висшестоящи членове на лунната стража — майсторите-магьосници на нощните елфи. Младежът също така изигра ключова роля в смазването на демоничното нашествие на север. Той пое контрола над лунните стражи след смъртта на водача им и насочи ефективно силата им срещу ордата чудовища.

— Трябваше да напусна Сурамар — опита да протестира Малфурион. — Чувствах се като затворник. Не можех да почувствам гората.

— Половината сгради в Сурамар са построени от живи дървета. Каква е разликата?

Но как можеше да обясни на Илидан усещанията, които се засилваха от ден на ден? Колкото по-надалеч стигаше Малфурион в уменията си, толкова по-чувствителен ставаше към всяка съставка на света.

Навън в гората можеше да се слее с общото спокойствие на дърветата, скалите, птиците... всичко. В града усещаше само закърнелите, едва ли не безумни излъчвания на създаденото от собствения му народ. Дърветата, които сега бяха къщи, земята и камъка, които са били изменени и изваяни, за да направят местността обитаема за нощните елфи... те вече не бяха такива, каквито са били сред природата. Мислите им бяха объркани, насочени навътре. Вече не можеха да разберат дори себе си — така променени бяха от строителите си.

Винаги, когато Малфурион обикаляше града, чувстваше неговата погрешност, но също така съзнаваше, че народът му (а всъщност и джуджетата и останалите раси), имаха правото да изграждат собствените си цивилизации. Те не извършваха престъпление, като строяха домовете си или обработваха земята. В крайна сметка животните правеха същото...

Но неприятното усещане се усилваше непрестанно.

— Да се връщаме ли при пантерите си? — запита Малфурион, нарочно избягвайки да даде отговор на въпроса, зададен от брат му.

Илидан се изсмя, а после кимна. Близнаците тръгнаха по гористия склон рамо до рамо в тишина. Напоследък често се случваше да нямат какво да си кажат, освен когато ставаше въпрос за борбата. Някога като един, сега те имаха по-малко общо помежду си, отколкото с напълно непознати.

— Драконът възнамерява да ни изостави, най-вероятно по залез-слънце — отбеляза внезапно Илидан.

Малфурион не беше чул за това. Той спря и зяпна към брат си.

— Кога е казал такава нещца?

Сред малкото силни съюзници на нощните елфи беше огромният червен дракон Кориалстраз. Младият, но могъщ левиатан, за когото се твърдеше, че е съпруг на кралицата на драконите, Алекстраза, дойде при тях заедно с единия от двама мистериозни странници — среброкосия магьосник, известен като Крас. Кориалстраз и Крас бяха свързани по някакъв начин, при това много дълбоко, но Малфурион още не бе разкрил естеството на тази връзка. Знаеше само, че където и да отидеше слабият и блед магьосник в сиво, драконът също можеше да бъде открит там. Двамата заедно представляваха сила, която не можеше да бъде спряна и пращаше демоните в паническо бягство, павирайки пътя за настъпление на защитниците.

Разделени обаче и двамата изглеждаха сякаш на прага на смъртта...

Малфурион бе взел решение да не се бърка в делата на който и да е от тях — отчасти заради избора им да помогнат на нощните елфи, но също и защото ги уважаваше и харесваше. Но сега Кориалстраз възнамеряваше да напусне, а такава загуба щеше да представлява истинска катастрофа за нощните елфи.

— Господарят Крас ще тръгне ли с него?

— Не, той остава с господаря Ронин.

Илидан изговори последното име с толкова голямо уважение, каквото питаеше Малфурион към Крас. Огнекосият Ронин бе дошъл с по-възрастния магьосник от същата неназована земя — място, за което те понякога говореха по малко, когато споменаваха за собствените си битки срещу Пламтящия легион. Също като Крас, и Ронин беше заклинател с огромни умения, макар и много по-млад на външен вид. Братият магьосник носеше строги пътни дрехи в син цвят, почти толкова консервативни, колкото тези на Малфурион, но това не беше единственото, което го отличаваше от останалите. Докато Крас можеше и да мине за нощен елф, макар и много блед и болен, Ронин, който също бе много светъл, принадлежеше към раса, която никой не познаваше. Наричаше се *човек*, но някои от лунните стражи разгласиха, че изследванията им доказали принадлежността му към расата на джуджетата, но вид, който просто е станал много по-висок от останалите си сънародници.

Каквото и да бе миналото му, Ронин се беше превърнал в също толкова незаменим съюзник, колкото Крас и дракона. Той владееше магическите сили на Кладенеца с умение и мощ, каквито дори лунната стража не можеше да постигне. И по-важно, бе поел Илидан под крилото си, за да го обучава. Младият елф вярваше, че това е защото Ронин вижда потенциала му, но Малфурион разбираше, че закачуленият странник го е направил и за да обуздае необмислената прибързаност на брат му. Оставен сам на себе си, Илидан имаше навика да рискува не само собствения си живот, но и този на другарите си.

— Това не е хубаво.

— Очевидно не е, да — отвърна златоокият му близък. — Но ще трябва да се справим и така. — Той вдигна ръка и Малфурион видя как тя се обгръща от червена светлина. — И на нас не ни липсват известни умения. — Илидан прекрати сиянието. — Дори ако ти не искаш да използваш всичко, на което те е научил Ценариус.

Под „всичко“ братът на Малфурион разбираше създаването на магии, които да нанасят катастрофални поражения не само на врага, но и на земята и всичко останало, попаднало под обсега им. Илидан все още не разбираше, че друидството изисква да работиш с миролюбивия баланс на природата, а не *срещу* него.

— Правя това, което мога, и по начина, по който трябва. И ако искаш да...

Но Малфурион така и не стигна по-нататък, защото пред тях изскочи създание, излязло сякаш от кошмар.

Адският пазач отвори гнусната си паст и изрева към близнаците. Пламтящата му броня изобщо не накара друида да почувства горещина, а напротив — смрази го до дъното на душата му. Рогатият демон замахна с високо вдигнатия си меч към по-близкия враг... Илidan.

— Не! — Малфурион изблъска брат си встрани и в същото време призова гората и небесата да му се притекат на помощ.

Внезапно се изви силен вятър, който заблъска чудовището и го отхвърли като листо на няколко крачки разстояние. То се сблъска с едно дърво, напука дънера и се свлече на земята.

Сякаш пипала на някакво огромно морско чудовище, корените на всяко дърво, способно да достигне демона, се извиха около зашеметения нападател. Пазачът се опита да се изправи, но ръцете, краката, тялото и главата му внезапно се оказаха приковани към земята. Той се опита да се бори, но скоро загуби хватката върху оръжието си.

Когато жертвата им бе обездвижена, корените веднага потънаха обратно в земята... и в процеса преминаха *през* демона.

Чудовището успя само да изсъска тихо, преди дърветата да откъснат главата от тялото му. От ужасяващите рани потече гнусна зелена течност. Частите на демона се затъркаляха към предполагаемите му жертви като парчетата от разхвърляна главоблъсканица.

Но докато Малфурион се разправяше с първия, от дърветата скочиха нови двама. Илidan изпсува и се изправи на колене, насочвайки пръст към по-близкия.

Демонът, който точно замахваше към него, рязко обърна боздугана към другаря си и размаза черепа на нищо неподозиращата жертва с един ужасяващ удар.

Изведнъж Малфурион усети, че нещо не е наред. Косъмчетата по врата му настръхнаха и той започна да се извъръща.

Отгоре му се нахвърли зловещ четирикрак звяр. Две гърчещи се пипала, завършващи със зъбати израстъци, се забиха в гърдите му. Ред

след ред пожълтели остри зъби изпълниха взора му. Обгърна го миризма като от развалена риба.

Отнякъде се чу викът на Илидан, но после спря като прерязан, прекъснат от нещо, бегло наподобяващо вой на хрътка.

Бяха ги измамили. Нарочно ги бяха подвели да свалят гарда си пред директната атака, за да може по-опасният враг да ги изненада в гръб. Адските зверове само бяха чакали удобният момент да се хвърлят срещу жертвите си.

Малфурион изкрещя, защото вампирските пипала буквално започнаха да откъсват магията от тялото му по начина, по който зъбите всеки миг щяха да се впият в плътта му. Адските хрътки бяха особено злокобен враг за всеки заклинател, защото ловуваха най-вече тези с дарбата за магия и изсмукваха силите им, докато от тях не останеше само куха черупка. И още по-зле — ако имаха достатъчно енергия на разположение, демоничните зверове можеха да се размножават, разделяйки се на мига на няколко еднакво мощни чудовища. Епидемия на злото.

Друидът се опита да откъсне пипалата от себе си, но те го държаха здраво. Нощният елф почувства как силите му се топят...

... И после до ушите му достигна звук, подобен на ромона на дъжда.

Адският звяр потрепери. Смукалата изпуснаха хватката си и се замятаха наоколо, а после демонът просто се свлече на една страна, почти върху ръката на Малфурион.

Младият друид премигна няколко пъти, за да прогони сълзите, и откри, че от дебелината кожа на чудовището стърчат повече от дузина остри стрели. Всяка от тях бе точно насочена, за да засегне най-важните области. Демонът бе умрял, преди да падне на земята.

Откъм гората нагоре по склона се появи голяма група ездаци, облечени в сиво-зелени брони и яздещи огромни черни пантери, наречени нощни саблезъби. Едрите котки се носеха между дърветата с ловкост и бързина, недостижими за почти никое друго създание.

— Разпръснете се! — извика един млад офицер и гласът му прозвуча познато на Малфурион. — Проверете дали няма и други!

Войниците се раздвижиха бързо, но внимателно. Друидът разбираше загрижеността им, защото знаеше, че на дневна светлина не се чувстват в най-добрата си форма. Въпреки това не можеше да

отрече, че уменията им са възхитителни. Не и след като му бяха спасили живота.

Офицерът се приближи До Малфурион и спря съскащата си котка. Нощните саблезъби също не харесваха това преминаване от тъмно към светло, но малко по малко започваха да свикват.

— Това ли се предполага да бъде съдбата ми? — запита кръглоликият елф. Той сякаш разглеждаше Малфурион с голямо внимание, но друидът знаеше, че това се дължи основно на по-тесните му очи. — Да пазя вас двамата от това да ви заколят? Трябваше да измоля от негово сиятелство да ме остави на поста ми в Сурамарската стража.

— Но пък тогава тази случка можеше да свърши различно, капитан Шадоусонг — отвърна Малфурион.

Войникът издиша ядосано.

— Не... нямаше да свърши различно, защото лорд Рейвънкрест никога не би ме пуснал обратно в стражата! Той явно е твърдо убеден, че самата Майка Луна ме е избрала да пазя гърбовете на специалните му служители!

— Капитане, вие се върнахте в Сурамар в моята компания, както и тази на жрица на Елун, мистериозен магьосник... и дракон. Страхувам се, че сме ви белязали в очите на лорд Рейвънкрест и другите командири. Никога вече няма да ви третират като обикновен офицер.

Шадоусонг направи гримаса.

— Аз не съм герой, господарю Малфурион. Вие и другите убивате демони с едно махане на ръка. Аз само се опитвам да запазя главите ви на мястото им, за да продължите да го правите.

Джарод Шадоусонг беше имал лошия късмет да залови Крас при опита му да влезе в Сурамар. Старецът бе използвал капитана, за да се добере до помощ, което бе довело до събирането на Малфурион с другите, включително и Кориалстраз. За жалост на добрия офицер, отдадеността на дълга му означаваше, че той не се бе отделил от затворника си през цялото време. А това беше изиграло значителна роля, когато лорд Рейвънкрест бе решил, че на заклинателите му им трябва някой да ги наглежда. Джарод Шадоусонг скоро се оказа „доброволец“ да командва елитен отряд войници-ветерани, повечето от които имаха много по-голям военен опит от него.

— Нямахте нужда да се намесвате — каза остро Илидан, когато се приближи към брат си. — Държах ситуацията под контрол.

— Имам заповеди, господарю Илидан. Аз и така едва видях, че излизате сам, въпреки заповедите на лорд Рейвънкрест. — Шадоусонг насочи поглед към Малфурион. — А когато разбрах колко дълго ви е нямало вас...

— Хммм... — беше единственото, което отвърна Илидан.

За пръв път през последните месеци близнаците бяха на едно мнение — на никой от двамата не му пукаше за настояването на лорд Рейвънкрест да стоят под постоянно наблюдение. Така само им се искаше още повече да се измъкнат. В случая на Малфурион това идваше от природата на призванието му, а в този на Илидан причината се криеше в липсата му на търпение към постоянните съвещания. Младият магьосник не се интересуваше от бойни планове. Той просто искаше да излезе на бойното поле и да избива демони.

Само че... този път за малко не се случи точно обратното — демоните почти го убиха. Нито той, нито Малфурион бяха усетили близостта им, а това беше опасно и притеснително. Пламтящият легион се бе научил как по-добре да прикрива убийците си. Дори гората се оказа напълно неспособна да усети покварата в пределите си. Това не говореше добре за бъдещето на конфликта.

Един от войниците подкара саблезъба си към Шадоусонг. Отдаде чест и каза:

— Местността е чиста, капитане. Няма и следа от повече...

През гората проехтя смразяващ кръвта вик.

Малфурион и Илидан се обърнаха и затичаха в посоката на звука. Джарод Шадоусонг отвори уста, за да ги извика обратно, а после я затвори рязко и подкара пантерата си след тях.

Не им се наложи да тичат дълго. Съвсем наблизо в гората всички се спряха пред ужасяваща гледка. Един от нощните саблезъби лежеше проснат на земята, а гърдите му бяха разкъсани и вътрешностите се сипеха навън. Празните очи на котката бяха вперени невиджайки в небето. Животното бе умряло преди не повече от минута.

Но не пантерата беше надала ужасяващия вик. Той бе излязъл от войника, който сега беше нанизан на собствения си меч върху дънера на един огромен дъб. Краката на нощния елф висяха на няколко стъпки от земята. Също като котката, и неговият гръден кош беше методично

отворен... заедно с бронята. Повечето от вътрешностите му лежаха сред тревата под него. Устата му зееше широко отворена, а празните му очи бяха точно копие на тези на котката.

Илидан се огледа нетърпеливо, но Малфурион постави здравата си длан върху рамото на брат си и поклати глава.

— Ще сторим това, което каза капитанът. Тръгваме си. Сега.

— Свалете тялото му — нареди Шадоусонг, а лицето му бе загубило част от виолетовия си цвят. Той посочи към близнаците: — Искам незабавно ескорт около тях! — После капитанът се наведе към тях и добави нетърпеливо: — Ако не *възражавате*, разбира се.

Малфурион бързо попречи на брат си да отвърне на забележката. Двамата покорно се насочиха към хребета и пантерите си, а около тях веднага се появи кръг от войници, като глутница вълци, наобиколили плячка. На Малфурион изведнъж му се видя невероятно иронично, че двамата с брат му владееха повече сила, отколкото всички войници взети заедно, но въпреки това щяха да умрат, ако Джарод Шадоусонг не се бе намесил.

„Все още имаме много да учим — помисли си младият друид, докато се приближаваше към нощния си саблезъб. — Ако не друго, аз със сигурност имам много да уча.“

Но явно демоните нямаше да дадат никому така нужното им време.

Крас бе живял много по-дълго от всички, които го заобикаляха в момента. Издължената му среброкоса фигура загатваше за мъдростта, събрана през годините, но само ако някой се вгледаше дълбоко в очите му, можеше да види намек за истинските мащаби на опита и познанието на магьосника.

Нощните елфи го мислеха за разновидност на собствената си раса, може би някакъв албинос или мутант. Той достатъчно много приличаше на тях, макар и очите му да бяха по-скоро като на джуджетата, тъй като имаха зеници. Домакините му приемаха „деформациите“, смятайки ги за свидетелство за силната му връзка с магията. Крас владееше магическото изкуство по-добре от всички прехвалени лунни стражи взети заедно, и не без основание.

Той не беше нощен елф, нито какъвто и да било друг елф... Крас бе дракон.

И не кой да е дракон, а по-старото „аз“ на левиатана, с когото прекарваше по-голямата част от времето си — Кориалстраз.

Закачуленият магьосник не идваше от далечна земя заедно с червенокосия Ронин, както бяха казали на приятелите си. Всъщност двамата с човека-магьосник принадлежаха на много, много далечното бъдеще — време, в което втората и решаваща битка с Пламтящия легион тъкмо беше приключила. Но пристигането им не бе по тяхно желание. Докато двамата бяха изследвали странна и притеснителна аномалия в планините, тя изведнъж ги бе погълнала и запратила през времето и пространството в древния Калимдор.

И не само тях. Един орк също бе погълнат от загадъчния вихър — ветеранът Броксигар. Народът на Брокс също беше участвал във втората война с демоните и неговият боен лидер го беше изпратил заедно с още един войн да проучат смущаващия кошмар на един притеснен шаман. Попаднал в ръба на аномалията, спътникът на Брокс бе разкъсан на парчета и старият орк нямаше на кого да разчита, когато се озова в миналото.

Случайността беше събрала заедно дракона, орка и човека — всички някогашни врагове. Случайността обаче не им бе осигурила обратен път към бъдещето и това тревожеше Крас повече от всичко друго.

— Отново си мрачен — изтътна драконът.

— Просто се тревожа за предстоящото ти заминаване — каза магьосникът на по-младото си „аз“.

Червеният дракон кимна с огромната си глава. Двамата се намираха върху широките стабилни стени на замъка Блек Руук — внушителната цитадела, от която лорд Рейвънкрест управляваше армиите си. В контраст с ярките, екстравагантни жилища на сънародниците си, благородникът поддържаше обителта си в строг военен стил. Замъкът Блек Руук беше иззидан в твърда черна скала — най-солидната сграда, правена някога. Всички помещения бяха издялани, а не построени. Според мнозина Блек Руук бе непревземаема крепост.

За Крас, който добре познаваше чудовищната ярост на Пламтящия легион, той изглеждаше като поредната къщичка от карти.

— Не искам да напускам — промълви червеният дракон. — Но сред народа ни се е спуснало мълчание. Не мога да почувствам дори обичната си Алекстраза. Ти от всички други би трябвало най-добре да разбираш нуждата ми да открия истината.

Кориалстраз знаеше, че спътникът му е дракон като него, но все още не бе направил връзката между минало и бъдеще. Само неговата кралица и съпруга, Майката на живота, знаеше истината и тя не беше казала нищо на консорта си. Някакъв вид услуга към него... или по-скоро към по-старото му аз.

Крас също усещаше празнината и затова прие решението на по-младото си копие да отлети, за да открие причината, макар и това да излагаше на риск и двамата им. Заедно те бяха зашеметяваща сила, безценна за лорд Рейвънкрест. Докато Кориалстраз пращаше огнени струи към демоните, Крас можеше да разширява пламъците, за да ги превърне в пълнокръвна огнена буря, с която покосяваха стотици врагове само с един дъх. Но ако се разделяха, ги поваляше болест, която почти напълно ги обезсилваше.

Последните следи от слънчевата светлина изчезнаха отвъд хоризонта. Местността около площадката вече се изпълваше с живот. Нощните елфи не смееха да намаляват бдителността си в нито един момент, независимо дали бе нощ или ден. Силата на навика бе довела до смъртта на стотици в ранните дни на войната. И все пак тъмнината винаги беше добре дошла, защото колкото и да бяха свързани с Кладенеца на вечността, елфите получаваха сила и от луната и звездите.

— Доста мислих — промълви Крас и остави вятъра да погали тясното му лице. Заради огромния си ръст, Кориалстраз не можеше да влезе в замъка Блек Руук. Въпреки това масивната сграда му позволяваше да кацне на покрива ѝ. Поради тази причина Крас бе избрал също да спи там, използвайки за удобство само едно тънко одеяло. Предпочиташе и да яде заедно с дракона, прекарваше повечето си време с него, освен когато дългът го зовеше да се спусне надолу в цитаделата. За останалото той се обръщаше към Ронин — единственият освен него, който разбираше изцяло положението му.

— Възможно е да има начин все пак да пътуваме заедно — продължи той. — Така да се каже.

— Нямам търпение да го чуя.

— Някъде по теб трябва да има поне една разхлабена люспа, нали?

Драконът разпери криле и се разтърси като голямо куче. Люспите му издрънчаха ритмично. Челото му се набръчка, докато той внимателно се заслушваше, а после изви змийския си врат, за да огледа едно място на десния си заден крак.

— Мисля, че тук има една.

Драконите нормално губеха люспи по начина, по който другите животни губят козина. Откритите места бавно се втвърдяваха и накрая се превръщаха в нови люспи. Понякога, когато повече от една се изхлузеше, драконът трябваше да внимава, защото меката плът за известно време ставаше уязвима за оръжия и отрова.

— Бих искал да я получа... с твое разрешение.

Кориалстраз би отказал на всеки друг, но с времето се бе научил да вярва на Крас като на самия себе си. Някой ден магьосникът се надяваше да е в състояние да му каже истината, ако изобщо доживееха толкова дълго.

— Твоя е — отвърна червеният гигант с готовност. След това Кориалстраз почеса мястото със задната си лапа. Само след миг люспата с размери на човешка глава падна на пода.

Крас бързо я взе и я огледа внимателно, а после кимна одобрително. Погледна към спътника си.

— А сега и аз трябва да ти дам нещо в замяна.

— Това едва ли е нужно...

Но драконовият магьосник знаеше за какво говори. Лошо му се пишеше, ако заради намесата на Крас в миналото, нещо се случеше с по-младото му „аз“.

— Не, всъщност е...

Той остави настрани люспата, загледа се в лявата си ръка и се концентрира. Слабите елегантни пръсти се сгърчиха и станаха гущероподобни. По плътта се появиха люспи, първо на върховете на пръстите, а после надолу по дланта, стигайки малко отвъд китката. Ноктите му се удължиха и станаха остри и извити...

Когато трансформацията започна, през тялото му премина усещане за ужасна агония. Той се преви на две и почти припадна. Кориалстраз инстинктивно се протегна към дребната фигурка, но магьосникът го отпрати с махване на ръката.

— Ще го преживея!

Все още превит и давец се за въздух, Крас сграбчи променената си ръка и започна да дърпа малките люспи. Те обаче отказаха да поддадат. Той стисна зъби и задърпа две от тях колкото можеше по-силно.

Най-накрая те се отскубнаха и оставиха кървава следа по чудовищния му крайник. Той преглътна и бързо позволи на ръката си да се върне към първоначалната си форма. Болката бавно намаля и изчезна.

Крас не обърна внимание на раната си, а вместо това огледа своя трофей. С очи, които виждаха по-добре от тези на всеки нощен елф, той търсеше и най-дребното несъвършенство.

— Знаеш, че каквото и да ни е засегнало, не ти позволява да се върнеш към естествената си форма повече, отколкото дава на мен да се превърна в нещо различно от дракон — назидателно изтътна Кориалстраз. — Рискуваш твърде много, като правиш такива опити.

— Беше необходимо — отвърна Крас. Той обърна люспите наобратно и се намръщи. — Тази е напукана — измърмори и остави парчето да се понесе по вятъра. — Но другата е перфектна.

— И какво възнамеряваш да правиш с нея?

— Трябва да ми се довериш.

Драконът премигна.

— Някога да съм правил друго?

Магьосникът взе малката люспа и отиде до мястото, където Кориалстраз бе махнал своята. Местността все още беше червена и мека, а също и достатъчно широка, за да е лесна мишена за всеки достатъчно добър стрелец.

Крас прошепна думи, по-стари от драконите, и натисна люспата си директно в центъра на откритото място.

При допира тя заблестя в ярко жълто. Кориалстраз изхриптя, но не реагира по друг начин. Очите на дракона напрегнато наблюдаваха какво върши приятелят му.

Крас повтаряше древните думи отново и отново, всеки път малко по-бързо. Люспата запулсира и с всяко проблясване сякаш порастваше. Само след секунди беше станала почти идентична с тези около нея.

— Чувствам я... нормално — изкоментира левиатанът.

— Надявам се да е повече от това. Както сега аз нося част от теб с мен, така и ти носиш част от мен със себе си. Надявам се свързващите магии да ни осигурят някои от преимуществата, които имаме, когато в действителност сме заедно.

Кориалстраз разпери криле.

— Има само един начин да разберем.

Крас не можеше да спори — за да открият дали магията наистина работи, трябваше да се разделят.

— Тогава ти пожелавам всичко най-хубаво, добри ми Кориалстраз.

Огромният звяр сведе главата си ниско.

— И аз на теб.

— Алекстраза...

— Ще ѝ кажа за теб и желанията ти, Крас. — Драконът внимателно изгледа дребната фигурка. — Имам известни подозрения за естеството на връзката помежду ни, но уважавам нуждата ти да я пазиш в тайна от мен. Нещо, което осъзнах бързо обаче, е че ти я обичаш също колкото мен. *Точно* колкото мен.

Крас не каза нищо.

— Ще ти кажа дали тя е добре колкото мога по-бързо. — Драконът се премести до ръба на укрепленията и погледна към небето. — До скоро виждане, кръв моя...

И с тези думи аленият титан скочи в небето.

Кръв моя... Крас се намръщи на избора му на думи. За драконите подобен израз означаваше близка връзка. И не просто другар или част от същия клан, а още по-близка, като братя от едно и също люпило или родител и дете...

Или... едно и също създание с две тела...

Крас познаваше себе си по-добре от всекиго. Не се съмняваше в интелигентността на по-младото си копие. Кориалстраз вече почти се бе добрал до истината и магьосникът нямаше представа какво може да означава това за двамата.

Внезапно го обзе слабост. С бързо насълзяващи се очи той затърси люспата на Кориалстраз. В мига, в който я сграбчи, част от болката и немоцта го напуснаха. Но това не беше достатъчно — трябваше да я държи по-близо до себе си, за да има някаква полза от нея.

Драконовият магьосник откри гърдите си за хладния нощен вятър и постави люспата върху кожата си. Отново промълви древните думи и призова сили, които никой нощен елф не би могъл да разбере, а още по-малко да овладее.

Около люспата заблестя същата златиста аура. Крас потрепери и залитна.

Също толкова бързо, колкото се бе появило, сиянието изчезна. Той погледна гърдите си, които сега бяха покрити с дара, даден му от по-младото му „аз“ на раздяла.

Все още усещаше лека умора, но и тя, и слабата болка, които изпитваше, бяха нещо, което Крас с лекота щеше да понесе. Сега поне можеше да върви сред другите и да не чувства жалостта им. Да застане редом с тях срещу демоните. Магьосникът се зачуди защо не се е сетил за това много по-рано... а после си спомни, че всъщност се е сетил, но не му бе минало през ум да задейства плана си, докато Кориалстраз не беше обявил намерението си да потърси другите дракони.

„Явно е трудно да се разделиш сам със себе си.“

Ах, как би се смял Ронин на самонадеяността му. Иронията накара дори Крас да се засмее. Алекстраза също би оценила шегата. Тя нерядко бе намеквала, че в непрекъснатата му намеса в делата на мимолетните раси има замесена щипка суета, но това, което бе направил сега, с лекота надминаваше всичко...

Внезапно му се зави свят.

Едва успя да не падне от стената. Атаката отмина бързо, но отзвукът ѝ накара Крас да се подпре на каменния перваз и да диша тежко повече от минута.

Когато най-сетне успя да се изправи, драконовият магьосник незабавно се загледа над замъка Блек Руук, далеч отвъд Сурамар.

Към далечния тъмен Зин-Азшари.

Крас непрекъснато плетеше заклинания, които да го държат в течение за делата на други магьосници. Без да преувеличава, би заявил, че никой не е по-добър в улавянето на промените в интензивността на магическите сили по света... но дори той не беше подготвен за промяна с подобен мащаб.

— Направили са го... — изстена той, загледан в невидимия оттук град. — Порталът отново е отворен за Пламтящия легион.

ТРИ

Болката от смъртта му беше непоносима. Унищожиха го по повече от дузина ужасяващи начина едновременно, всеки един от които пращаше през тялото му такава агония, че ток посрещна забвението като отдавна чакана любима.

Но мъчението на смъртта не можеше да се сравнява с това, което последва.

Нямаше тяло, нито душа, нито каквото и да е. Дори дух не беше правилната дума за това, което бе останало от него. Знаеше, че съществува по желание на друг и разбираше, че болката, която чувства непрестанно, е наказанието, което му налага той. Беше се провалил, а в очите на другия провалът бе най-жестокият грях.

Затворът му представляваше едно безкрайно нищо. Не чуваше нищо и нищо не виждаше, нямаше други усещания, освен болката.

Колко ли време бе минало — дни, седмици, месеци, години, столетия... или само няколко ужасни минути? Ако бе последното, то наказанието му наистина беше чудовищно.

А след това, без никакво предупреждение... болката изчезна. Ако имаше уста, би изкрещял от радост и облекчение. Никога през живота си не беше изпитвал такава благодарност.

Но после започна да се чуди дали това затишие не означава само началото на някакъв още по-смразяващ ужас.

„Реших да ти простя...“

Гласът на неговия бог ги изпълни едновременно с надежда и страх. Той искаше да се поклони, да пълзи, но нямаше тяло, с което да го стори... или каквото и да е друго.

„Реших, че имаш място в плановете ми. Вгледах се в мрака в теб и открих онова, което някога ми се понрави. Ще го превърна в ядрото на това, в което ще се преродиш и така ще станеш много по-добър слуга, отколкото беше...“

Благодарността му за този най-велик дар бе безгранична, но той отново не можеше да стори нищо.

„Трябва да бъдеш преоформен, но за да могат другите да видят в теб величието, което дарявам, и наказанието, което мога да отсъдя, ще ти върна това, с което най-лесно ще те разпознаят...“

Разтърси го изблик на енергия. Късчета материя се понесоха към центъра на вихъра, събирайки се в едно цяло. Малко по малко той отново добиваше плътност. Много от парченцата бяха част от него, когато го унищожиха и, също като душата му, бяха взети от бога в мига на смъртта му.

Бавно и неусетно около него се оформяше тяло. Не можеше да мръдне, нито да диша. Обгърна го мрак и той осъзна, че това всъщност е зрението му, което се възвръщаше бавно.

И когато наистина започна да вижда за първи път след мига на смъртта си, забеляза, че крайниците му бяха различни от предишните. Сегашните му крака бяха извити назад в коленете и завършваха с подковани копита. Също като тях, ръцете и дланите му бяха покрити с дебела козина, а пръстите му бяха дълги и завършваха с остри нокти.

Усети, че и лицето му се променя и почувства как от челото му порастват рога. Нищо в него не напомняше на предишното му възплъщение и той се чудеше как би могъл все пак да бъде познат от другите.

А после с известно колебание се протегна и докосна очите си... и разбра, че те са знакът. Усети как вродените им сили стават все по-могъщи и точни с всяка изминала секунда. Сега можеше да разпознае всяка нишка от магическата енергия, която го пресъздаваше, и да види как невидимата ръка на бога претворяваше тялото му, за да го превърне в нещо много по-велико от някогашната му обвивка.

Докато наблюдаваше, работата на бога продължаваше и той не можеше да не се възхити на съвършенството ѝ. Видя как се превръща в първия от изцяло нов вид слуги, които дори другите, служещи на господаря му, щяха да гледат със завист.

И виждаше всичко това с изкуствени очи от черен кристал, през чийто център преминаваха рубинени ивици.

Знакът, по който всички, които някога го бяха познавали, щяха да си спомнят името му... и да познаят нов страх.

Лорд Рейвънкрест стоеше пред високия каменен стол, от който обикновено издаваше заповедите си, лице в лице със събраните командири. Висок дори сред двуметровите нощни елфи, той имаше дълго и тясно лице, много подобно на черната птица, чието име носеше. Туфестато брада и суровите очи му придаваха излъчване едновременно на мъдрост и мощ. Носеше сиво-зелената броня на войниците си, но високият му ранг личеше ясно по широката златна пелерина и шлема с червен гребен и стилизирана глава на гарван, наведена надолу.

Зад стола висяха двете знамена на дома му — квадратни лилави платна с черен птичи силует в средата. Гербът на Дома Рейвънкрест се бе превърнал в истинския символ на защитниците и някои говореха за благородника по начин, доскоро използван само за кралицата.

Но самият лорд Рейвънкрест не беше сред тях и докато Малфурион слушаше, напрежението му относно посоката, в която се насочваше контраатаката, растеше.

— Вече е ясно — подчерта брадатият нощен елф, — че целта ни трябва да бъде Зин-Азшари! Там се появиха тези чудовища и там трябва да ударим!

През множеството събрани командири премина вълна от одобрителни възгласи. Да ударят врага на най-важното място. Без Зин-Азшари, която да ги подсилва, демоните, излезли на бойното поле, лесно щяха да паднат.

Рейвънкрест се наведе към публиката си.

— Но ние не сме изправени само срещу чудовища от отвъдното! В Зин-Азшари ни чака най-двуличният възможен враг — собственият ни вид!

— Смърт на Аристократите! — изкрещя някой.

— Да! Аристократите! Именно *те*, водени от съветника на кралицата лорд Ксавиус, *те* доведоха това бедствие при нас! И *те* трябва да посрещнат мечовете и копията ни, за да платят за това престъпление! — Изражението на благородника стана още по-мрачно. — А което е още по-чудовищно, не друг, а *те* държат в плен нашата скъпа Азшара!

Това предизвика яростни изблици. Неколцина закрещяха:

— Благословена да е Азшара, Светлината на Светлините!

Току до Малфурион някой прошепна:

— Дори сега са слепи за истината.

Той се обърна и видя червенокосия магьосник Ронин. Макар и с около стъпка по-нисък, странният на вид чужденец бе много по-набит от него и изглеждаше не по-малко войн, отколкото майстор-заклинател. Тъй като беше единственият човек сред тях — всъщност единственият човек *където и да било*, доколкото знаеше Малфурион — Ронин предизвикваше коментар със самото си съществуване. Нощните елфи — надменни и изпълнени с предразсъдъци по отношение на другите раси, се отнасяха с уважение към него заради силата му, но малцина биха го поканили в дома си.

А гротескното и брутално на вид създание до него, високо почти колкото Малфурион, но с конструкция на мечка, имаше още по-малък шанс да получи подобна покана. На гърба му беше завързана двуостра бойна брадва, която изглеждаше като направена изцяло от дърво, но по някаква причина блестеше като стоманена.

— Тези, които не виждат истината в битката, маршируват доброволно към поражение — изсумтя през бивните си зеленокожият войн, а философските му думи контрастираха с дивашкия му вид.

Броксигар — или Брокс, както предпочиташе да го наричат — поклати глава пред непомръкващата отдаденост на нощните елфи към кралицата им. Циничната усмивка на Ронин в отговор на думите на орка само прибави още към безпокойството на Малфурион за това как точно изглежда народът му в очите на тези чужденци. Те с лекота виждаха това, което малцина сред расата му, с изключение на него, можеха — че Азшара *няма начин* да не знае какво се е извършвало в двореца.

— Ако знаехте какво е била тя за нас — измърмори нощният елф, — щяхте да разберете защо е толкова трудно за тях да приемат предателството ѝ.

— Няма значение какво мислят — намеси се Илидан от мястото си точно пред тях. — Те ще нападнат Зин-Азшари, независимо от това и крайният резултат ще е един и същ. Никакви демони.

— А какво ще стане, ако Азшара се изправи пред тях и им каже, че е поставила демоните и Аристократите под контрол и всички вече са в безопасност? — отбеляза Ронин. — Ако каже на народа си да свалят оръжията, защото битката е свършила? И какво ще правим, ако в

този миг Пламтящият легион се спусне върху Рейвънкрест и останалите, докато кралицата се смее на глупостта им?

Илидан нямаше какво да отговори на това, но Брокс имаше. Той сграбчи дръжката на кинжала си и замърмори под нос:

— Ние знаем за предателството ѝ. Знаем. Можем да се подсигуриим, че тази кралица няма да изиграе някой номер...

Ронин наклони закачулената си глава, докато обмисляше това предложение, а лицето на Илидан не издаде мнението му по тази мрачна тема. Малфурион се намръщи, оказал се раздвоен между останките от предаността си към Азшара и осъзнаването, че в крайна сметка някой *трябваше* да убие кралицата, ако светът се надяваше да преживее тази чудовищна инвазия.

— Ако и когато му дойде времето, ще сторим каквото трябва — отвърна той накрая.

— А това време се приближава все по-бързо.

Крас се промъкна през задната част на залата и се приближи към тях. Всички замлъкнаха. Бледият тайнствен магьосник се движеше с повече сигурност и изглеждаше здрав, но драконът, от който той явно извличаше сила, със сигурност не можеше да се намира в коридора отвън.

Ронин незабавно отиде при него.

— Крас, как е възможно това?

— Направих необходимото — отвърна драконовият магьосник и разсеяно докосна трите малки белега на лицето си. — Трябва да знаеш, че Кориалстраз ни напусна.

Макар и новините да бяха неочаквани, все пак ги смутиха силно. Без дракона, нощните елфи щяха да разчитат на малката им група дори още повече.

От другия край на помещението лорд Рейвънкрест продължаваше с речта си:

— Веднъж стигнали там, втората сила под командването на лорд Десдел Старей ще се намеси от юг и ще ги притиснем от две страни...

Застанал до пиедестала, един много слаб нощен елф, облечен в същата броня като Рейвънкрест, но с наметало в преплитащи се зелени, оранжеви и лилави ивици, кимна на командира си. Шлемът на Старей имаше дълъг блестящ гребен от козина на нощен саблезъб и беше инкрустиран с множество малки кристални звезди. В центъра на

всяка от тях имаше по едно златно кълбо — изключителна безвкусица, поне според страниците, но пък харесвана от съмишлениците на Старей. Самият нощен елф изглеждаше така, сякаш постоянно зяпа с презрение над острия си нос всеки, към когото погледнеше... освен тези от обкръжението му, разбира се. Десдел Старей знаеше колко е важно да се закрепят към Дома Рейвънкрест.

— Със сигурност трябва да се движим бързо, да — добави без особен смисъл командирът. — Да ударим в сърцето, да. Демоните ще избягат от страх пред остриетата ни и ще се молят за милост, която няма да им дадем.

Той се пресегна към кесията на колана си и извади кутийка с бял прах, от която вдиша.

— Небесата да са ни на помощ, ако това конте някога стане водач — измърмори Ронин. — Бронята му блести, сякаш току-що е била изкована. Тоя бил ли е някога на война?

Малфурион се намръщи.

— Малцина от нашия вид са били. Повечето предпочитат да оставят това „неприятно“ занимание на лорд Рейвънкрест, лунната стража и местните войски. За съжаление по време на криза кръвните линии са определящи за разпределението на ранговете.

— При хората не е по-различно — каза Крас, преди Ронин да успее да отговори.

— Да ударим в сърцето на врага, при това бързо — съгласи се Рейвънкрест. — И трябва да го сторим, преди Аристократите да успеят да отворят пътя за още демони...

За изненада на Малфурион и останалите, Крас пристъпи напред и прекъсна командира:

— Страхувам се, че вече е твърде късно за това, господарю.

Неколцина от ноцните елфи се засегнаха от намесата на едного, който не беше от техния вид. Крас не им обърна внимание и се насочи към пиедестала. Малфурион забеляза някои дребни неща, които свидетелстваха, че магьосникът все още се чувстваше слаб. Каквото й да беше сторил, което да му позволи да се движи свободно без дракона, не го бе отървало напълно от мистериозната му болест.

— Какво? Какво искаш да кажеш, магьоснико?

Крас се изправи пред Рейвънкрест.

— Искам да кажа, че порталът вече е отворен.

Думите му проехтяха през тълпата. Лицата на немалко нощни елфи смениха няколко нюанса на мораво. Малфурион не можеше да ги вини. Тези новини не бяха особено добри. Чудеше си как ли щяха да реагират, ако научеха, че освен всичко друго са загубили и единствения дракон, който им помагаше досега.

Десдел Старей изгледа чужденеца изотгоре.

— И как си научил това?

— Почувствах излъчванията. Знам какво означават. Порталът е отворен.

Натруфеният благородник изсумтя, показвайки по този начин недоверието си към подобно несигурно доказателство. Лорд Рейвънкрест от своя страна прие злокобното известие на Крас с мрачна вяра.

— Кога се случи това?

— Няколко минути преди да дойда тук. Проверих го два пъти, преди да посмея да сляза.

Господарят на замъка Блек Руук седна на стола си, размишлявайки върху това ново развитие.

— Наистина лоши новини! Но все пак ти твърдиш, че е станало едва ли не току-що...

— Все още имаме надежда — отвърна магьосникът и кимна. — Слаб е. Мога да почувствам това. Няма да могат да преминават толкова много наведнъж. И по-важното — господарят им не би могъл да влезе физически в Азерот. Ако се опита да го стори, ще разруши портала...

— Нима има значение, ако си остане там и насочва войските? — запита Старей с ново изсумтяване.

— Пламтящият легион е само сянка на ужасяващия мрак, който той носи. Вярвайте ми като казвам, че дори всеки демон, който му служи, да проникне тук, имаме шанс, но нямаме *никаква* надежда, ако избием всички до един, но той премине през портала в този свят.

Думите му накараха всички да замълчат. Малфурион погледна към Ронин и Брокс. Техните изражения потвърждаваха предупреждението на Крас.

— Това не променя нищо — обяви рязко Рейвънкрест. Той отново се обърна към събралите се генерали с решително изражение. — Зин-Азшари остава нашата цел, дори повече отпреди! Не само

порталът, но и нашата обична Азшара ни чакат там, така че пътят ни не може да води другаде!

Доверието на нощните елфи към командира им беше толкова силно в условия на война, че те се обединиха около думите му почти веднага. Малцина имаха репутацията на лорд Рейвънкрест. Той можеше да призове народа под флага си почти толкова лесно, колкото и кралицата.

— Войните са готови да потеглят. Те само чакаха решението ни. Позволявам ви да се оттеглите от това събрание, за да подготвите войските си. Утре по залез-слънце потегляме към столицата! — Рейвънкрест вдигна високо юмука си, облечен в метална ръкавица. — За Азшара! За Азшара!

— За Азшара! — закрещяха другите нощни елфи, включително и Илидан. Малфурион разбираше, че брат му прави това заради позицията си на магьосник на Блек Руук. Каквото и да беше мнението на Илидан относно кралица Азшара, той нямаше да постави на риск наскоро получения си статут заради него.

Офицерите почти се втурнаха извън залата в нетърпението си да се върнат при войските. Когато те изчезнаха в коридора, Малфурион се замисли колко непостоянен можеше да бъде народът му. Само преди миг всички трепереха при съобщението за възстановяването на портала. А сега се държаха така, все едно никога не са чували ужасната новина.

Но ако елфите бяха забравили, същото не можеше да се каже за Ронин и Брокс. Те поклатиха глави, а червенокосият магьосник измърмори:

— Това не е добре. Народът ти не осъзнава към какво се е запътил.

— А какъв друг избор имат?

— Трябва да обмислите пращането на вестоносци, както предложих преди — настоя изведнъж Крас.

Магьосникът все още стоеше пред лорд Рейвънкрест, който сега беше в компанията на двама мрачни стражи и Десдел Старей. Крас постави крак на пиедестала и изражението му стана по-оживено, отколкото Малфурион го бе виждал някога.

— Да изпратим вестоносци? — надсмя му се Старей. — Шегуваш се!

— Приемам безпокойството ти — отвърна домакинят им. — Но едва ли сме паднали толкова ниско. Не се страхувайте господарю Крас, ние ще си върнем Зин-Азшари и ще разрушим портала. Обещавам ви го! — Той нагласи шлема си. — Мисля, че и двамата имаме работа за вършене преди похода, нали?

Благодарникът излезе от стаята, сякаш вече е победил във войната, а лорд Старей и стражите го следваха като опашка. Крас наблюдаваше оттеглянето на Рейвънкрест, а лицето му представляваше доста неприятна гледка.

— Какво беше това? — запита Ронин. — Пратеници при кого?

— Опитвах се, очевидно напразно, да го убедя да поиска помощ от джуджетата и другите раси...

— Да моли *другите* раси? — избълва Малфурион. Ако Крас го беше запитал предварително какви са шансовете за успех на подобно предложение, младият нощен елф щеше незабавно да се опита да го разубеди дори да си отваря устата пред господаря на замъка Блек Руук. Независимо, че Калимдор беше под обсада, а стотици лежах мъртви, никой лорд не би се принизил дотам дори да помисли да се свърже с външните народи. За повечето нощни елфи джуджетата и подобните на тях се намираха само стъпка-две над насекомите.

— Да... и виждам от изражението ти, че намерението ми да се опитам да говоря отново с него по-късно, ще е напълно безсмислено.

— Знаеш колко трудно ни беше да убедим джуджетата, орките, елфите и хората да работят заедно в нашето... там, откъдето дойдохме — отбеляза Ронин. — Да не говорим за сложността на това да накараме всички фракции и кралства сред тези групи да се научат да си вярват едни на други.

Крас кимна уморено.

— Дори сред моя собствен вид има предразсъдъци...

Магъосникът никога не бе стигал толкова близо до това да каже какво представлява всъщност, но Малфурион не настоя. Любопитството му относно идентичността на съюзника им беше маловажно в сравнение с потенциалната гибел, пред която бяха изправени.

— Не им каза, че драконът ни е напуснал — каза друидът накрая.

— Лорд Рейвънкрест го знае. Пратих му послание веднага, щом Кориалстраз обяви решението си.

Ронин се намръщи.

— Не трябваше да му позволяваш да го прави.

— Той споделя едно мое притеснение относно драконите. Което и ти би следвало да правиш.

Между двамата магьосници премина някакво безмълвно послание и накрая Ронин кимна.

— Какво ще правим? — запита Брокс. — Ще се бием с нощните елфи?

— Нямаме избор — отвърна Ронин, преди Крас да успее да го стори. — Тук сме като в капан. Всичко се оплете твърде много, за да си позволим да не вземем дейно участие. — Той се вгледа дълбоко в очите на стария магьосник. — Не можем просто да наблюдаваме отстрани.

— Не, наистина не можем. Вече сме минали отвъд тази точка. Освен това не възнамерявам да си стоя и да чакам убийците да ме намерят. Ще се защитавам.

Ронин кимна.

— Значи е решено.

Малфурион не разбираше всичко, което си казаха, но му стана ясно, че това е край на някакъв дълъг и напрегнат спор. Очевидно Крас все още имаше резерви за това да помага на нощните елфи, въпреки всичко, което вече бе направил за тях. Друидът виждаше някаква ирония в това, като се имат предвид усилията на стареца да убеди лорд Рейвънкрест да помоли за помощ джуджетата и таурените.

Тogaва осъзна, че всъщност всички са решили да се присъединят към похода до Зин-Азшари. Когато и последните му съмнения се изпариха, Малфурион си спомни, че има още една личност, с която трябваше да говори преди това да се случи. Не можеше да напусне Сурамар, без да я е видял.

— Трябва да тръгвам — информира ги той. — Има... има нещо, което трябва да свърша.

Явно бузите му бяха потъмнели, защото Крас кимна мило и добави:

— Моля те, предай й поздрав от мен.

— Аз... разбира се.

Но когато понечи да мине покрай стария магьосник, Крас го хвана за лакътя.

— Не слагай твърде висока стена пред емоциите си, младежо. Те са част от призиванието и съдбата ти. Ще имаш огромна нужда от тях в дните, които ни предстоят, особено след като *той* без съмнение е тук.

— Той? — Ронин се намръщи неразбиращо. — Кой? Какво още не си ни казал?

— Само използвам логика, Ронин. Видя звяра Манорот, който водеше Легиона, когато се появи за първи път от града. Знаеш, че въпреки неговото присъствие, ние успяхме не само да затворим портала, но и да нанесем сериозно поражение на демоничната армия.

— Победихме Манорот. Знаем. Сторихме го и... у дома.

Очите на Крас се премрежиха по начин, който отново събуди безпокойството на Малфурион.

— Значи трябва да си спомняш какво *още* се случи *след* поражението му.

Нощният елф видя как Ронин пребледня. Брокс също изглеждаше смутен, но неговата реакция беше по-близка до тази на самия Малфурион. Оркът разбираше, че е било разкрито нещо ужасно, но не знаеше точно какво.

— Аркемонд. — Човекът прошепна името толкова тихо, сякаш се боеше да не би носителят му да го чуе дори в убежището на Рейвънкрест.

— Аркемонд — повтори Брокс, този път разбрал. Стисна дръжката на кинжала и очите му зашаваха на всички посоки.

— Кой... кой е този Аркемонд? — попита Малфурион. Дори произнасянето на името носеше лош вкус в устата му.

Ронин бе този, който му отговори, с немигащи очи и уста, присвита в ужасяваща омраза:

— Онзи, който стои от дясната страна на повелителя на Пламтящия легион...

Капитан Варо'тен съобщи новините на кралицата си както винаги. Със смъртта на лорд Ксавиус той беше станал неин любимец... в повече от един аспект. Новата му униформа — в искрящо изумруденозелено със златни слънчеви лъчи, преминаващи през гърдите — беше последният дар, поднесен му от Азшара. Чинът му си оставаше капитан, но в действителност той командваше немалко

генерали, особено при положение, че дори демоните следваха заповедите му.

Варо'тен отметна златистата си пелерина и влезе в светилището на кралицата. Нейните слугини веднага направиха реверанс и отстъпиха.

Самата Азшара лежеше на сребрист диван, изящно отпуснала глава върху малка възглавница. Косата ѝ, по-сребърна от канапето, се спускаше грациозно по гърба и раменете ѝ. Кралицата имаше издължени бадемови очи с чист златен цвят, а чертите ѝ носеха знака на съвършенството. Роклята, която носеше — великолеписе от полупрозрачно синьо и зелено, разкриваше по прекрасен начин формите ѝ.

Азшара държеше в ръка наблюдателен глобус — магическо произведение на изкуството, което показваше за развлечение на наблюдаващия хиляди екзотични картини на сътвореното от нощните елфи. Образът, който избледня, когато войникът влезе и коленичи, сякаш беше този на самата Азшара, но Варо'тен не можеше да бъде сигурен.

— Да, скъпи ми капитане?

Варо'тен се опита да принуди бузите си да не потъмняват от желание.

— Сияние на Луната, Цвете на Живота, нося ти важни новини. Великият, Саргерас...

Тя веднага се надигна. Очите ѝ се отвориха широко, а чувствените ѝ устни леко се разделиха.

— Нима той е тук? — запита кралицата.

Лека ревност бодна офицера.

— Не, Светлина на Светлините, порталът все още не може да поеме величественото му присъствие... Но той изпрати своя най-доверен генерал да подготви пътя.

— Значи трябва да го посрещна! — обяви Азшара и се изправи. Слугините веднага изскочиха, за да поемат шлейфа ѝ, от нишите, в които се бяха скрили. Коприненият воал сякаш плуваше след нея. Полата беше срязана и дългите гладки крака на кралицата се разкриваха за кратко, докато тя вървеше. Всичко у Азшара говореше за изкушение и макар Варо'тен да знаеше, че тя си играе с него също както и с останалите, изобщо не го интересуваше.

В мига, в който тя тръгна към вратата, няколко нови фигури изплуваха от сенките. Въпреки огромните си тела, адските пазачи, които действаха като нейна лична стража, бяха останали невидими досега. Двама застанаха пред елфите, а останалите се подредиха отзад. Демоните търпеливо и без емоция чакаха кралицата да потегли.

Варо'тен предложи бронирания си лакът, за да може тя да постави свършените си нетърпеливи пръсти върху него. После капитанът я поведе през боядисаните в жизнерадостни тонове мраморни зали на двореца към кулата, където оцелелите Аристократи-магьосници бяха подновили усилията си. Когато преминаваха, пазачите заставаха в готовност — и нощните елфи, и демоните. Варо'тен познаваше Легиона достатъчно, за да разбира, че макар Манорот и Хаккар сякаш да не забелязват красотата на кралицата, послабите им слуги не бяха имунизирани срещу нея. Личните ѝ охранители бяха станали особено бдителни, наглеждайки напрегнато дори собствените си братя.

Дори повелителите на демоните не биваше да подценяват владетелката на нощните елфи.

Два адски звяра пазеха външната врата. Пипалата на всяко от кучеподобните чудовища се насочиха, потрепвайки, към двамата.

Адските пазачи веднага създадоха защитна стена между Азшара и хрътките. Адските зверове изсмукваха магията по начина, по който немалко насекоми пиеха кръв, а кралицата, противно на външността си, имаше завидни заклинателски умения. За тези създания сигурно изглеждаше като богат пир.

Варо'тен извади оръжието си и го насочи към зверовете, но Азшара докосна нежно бузата му и каза:

— Не, мили ми капитане.

С махване на ръка тя раздели адските пазачи и пристъпи към чудовищните хрътки. Без да обръща внимание на заплахата от пипалата, кралицата коленичи пред двата звяра и се усмихна.

Едното чудовище веднага постави страшната си глава под протегнатата ѝ ръка. Другото отвори уста, разкривайки редове остри зъби, и спусна дългия си език да виси от едната страна на муцуната му. И двата звяра се държаха с Азшара така, както Варо'тен бе виждал да го правят тридневните бебета на нощните саблезъби.

След като погали и двете по масивните глави, кралицата побутна чудовищата настрана. Адските зверове се подчиниха с готовност и седнаха близо до стената. Изглеждаха така, все едно се надяваха да ги погледят още.

Капитанът прибра оръжието. Не, за *никого* не беше полезно да подценява обичната му господарка.

Вратата се отвори пред Азшара, щом тя премина покрай адските зверове. Варо'тен я последва и видя как огромният Манорот поглежда през рамо към новодошлите. На капитана му се стори, че долавя известно притеснение — доколкото му бе възможно да разчете изражението на демона. Явно Манорот не беше доволен от пристигането на втория по важност в редиците на Великия.

И когато нощните елфи влязоха, нямаше как да не забележат, че Аркемонд вече е пристигнал.

За първи път в живота си Азшара изгуби част от самоувереността си. Краткото ахване, изтръгнало се от устните ѝ, изуми Варо'тен... почти колкото го впечатли и самият демон.

Аркемонд беше висок колкото Манорот, но с това приликите изчезваха. Независимо от критерия, той имаше много по-красива външност и в някои отношения напомняше на нощните елфи, над които се извисяваше. Кожата му бе черно-синя и на Варо'тен му отне само миг, за да съобрази, че Аркемонд трябва да има нещо общо с ередарските уорлоци. Конструкцията на тялото му беше подобна и дори имаше страховита опашка като техните. По никоя част от тялото му нямаше косми. Черепът му беше масивен, а ушите — широки и изострени. Изпод тясното чело към тях гледаха дълбоки зелени очи. Носеше броня на раменете, пищялите, лактите и кръста си, но нямаше почти никакви други дрехи. По тялото му се извиваха приковаващи вниманието татуировки на кръгове и линии, от които се излъчваше могъща магия.

— Ти си кралица Азшара — каза той с гладки и отчетливо изговорени думи, които рязко контрастираха с гърлената реч на Манорот или съскането на Хаккар. — Саргерас е доволен от твоята преданост.

Жената се изчерви, което отново хвърли в смут капитана.

Немигацият поглед на Аркемонд се извърна към Варо'тен.

— А Великият винаги е добре настроен към опитните войни.

Капитанът падна на едно коляно.

— За мен е чест.

Сякаш вече не смяташе двамата за достатъчно интересни, Аркемонд се обърна към работещите магьосници. Насред магическия кръг, създаден от тях, имаше черна празнина, която, въпреки огромните си размери, със сигурност беше пропуснала с голяма трудност едрия демон.

— Дръжте портала стабилен. Той ще премине сега.

— Кой? — припряно запита Азшара. — Саргерас ли идва?

Аркемонд поклати глава с пълно безразличие.

— Не. Друг.

Варо'тен случайно погледна в посоката на Манорот и видя, че и демонът с бивните е изненадан.

Ръбът на черната празнина внезапно заискри. Аристократите, поддържащи портала, веднага затрепериха, защото усилието стана поужасно от всякога. Някои започнаха да се давят за въздух, но не посмяха да отстъпят.

И после... в портала се оформи фигура. Макар и по-малка от демоните, по някакъв начин тя излъчваше могъщо присъствие, равносилно почти на това на Аркемонд или Манорот. Силата му се усещаше дори преди да постави крак в смъртното измерение.

Или по-скоро... копито.

Създанието пристъпи към демоничните командири и нощните елфи на два крака, подобни на тези на козел. Долната половина на тялото му беше изцяло животинска като конструкция. Голите гърди обаче, макар и толкова тъмно лилави, че бяха почти черни, изглеждаха точно като на нощен елф, само че много по-мускулести. Дълга грива от черно-синя коса висеше свободно около тясното лице. Огромните извити рога рязко контрастираха с елегантните изострени уши. Единственото облекло по новодошлия беше широка набедрена превръзка.

Но ако долната част от тялото и рогата биха накарали някого да сметне, че това е само някакъв звяр, пратен от повелителя на Легиона, бе достатъчно да се вгледа в очите му, за да почувства дълбоката хитрост и интелигентност, скрити зад тях. Това беше ум много поостър и бърз от повечето — коварен и приспособим според всяка ситуация.

Чак тогава Варо'тен наистина разпозна очите. Никога не можеше да сбърка черните кристални сфери — очевидно изкуствени — и алените ивици, пресичащи центъра им.

Само едно създание, което някога бе познавал, притежаваше подобни фантастични очи.

Капитанът се изпъна, но не от неговата уста излезе името на новодошлия. Това стори кралица Азшара, която се наведе напред и със стиснати устни изгледа злюбното изражение, което едновременно беше и не беше това, което и тя, и офицерът познаваха. После промълви:

— *Лорд Ксавиус?*

ЧЕТИРИ

Армията на нощните елфи, събрана от лорд Рейвънкрест, наистина представляваше впечатляваща гледка, но огромната ѝ численост не караше Малфурион да се чувства по-сигурен.

Всички чакаха сигнала на благородника да потеглят. Младият нощен елф погледна надясно, където брат му и спътниците им също чакаха по седлата на пантерите си. Ронин и Крас обсъждаха нещо помежду си, а Брокс гледаше право напред към хоризонта с търпението на опитен воин. Може би от всички тях само оркът наистина разбираше колко непосилна задача са си поставили. Брокс държеше брадвата, която Малфурион и Ценариус му бяха направили, все едно вече виждаше безкрайните редици на врага.

Въпреки явните познания на орка за изкуството на битката, Рейвънкрест и останалите командири дори веднъж не се бяха опитали да почерпят от опита и знанието му. Той беше създание, преживяло безброй битки лице в лице с демоните, но никой не го попита за техните слабости, силни страни или нещо друго, което би могло да даде на войската някакво предимство. В интерес на истината, Крас и Ронин вече бяха предложили известна помощ в това отношение, но те бяха свикнали да боравят с магия, а не с оръжия. Брокс... Малфурион подозираше, че оркът би могъл да научи всички на доста неща, опреше ли до истинска битка.

„Ние сме народ, чието падение може би ще дойде само заради арогантността ни...“

Малфурион се намръщи на собствения си песимизъм, но после бръчките напуснаха лицето му, защото единствената гледка, която би могла да го разведри, яздеше към него.

— Малфурион! — извика Тиранде, а изражението ѝ беше тъжно и притеснено. — Мислех си, че никога няма да те намеря сред всичко това!

Лицето ѝ изглеждаше точно така, както той си го представяше, защото завинаги беше отпечатано в съзнанието му. Тиранде — някога

просто приятелка от детинство, сега се превръщаше в обект на желание. Кожата ѝ бе гладка и виолетовата в здрачносинята ѝ коса имаше сребърни нишки. Лицето ѝ беше по-пълно от това на повечето елфи, което само прибавяше към красотата ѝ. Имаше деликатни, но все пак решителни чертите, а премрежените ѝ сребърни очи винаги привличаха Малфурион да се гмурне в тях. На меките ѝ устните почти винаги имаше поне намек за усмивка.

В ярък контраст с предишните им срещи, жрицата в храма на Елун — Майката Луна — носеше дрехи, по-подходящи за пътя на войната, отколкото за мира на религията. Надиплената ѝ бяла роба липсваше. На нейно място Тиранде беше облякла прилепнала по тялото ризница със застъпващи се плочки, които позволяваха подвижност. Покриваше я от врата до краката, а върху нея, почти нелогично, носеше ефирна пелерина с цвят на лунна светлина. В сгъвката на ръката си младата посветена държеше крилат шлем, който да предпазва и горната част от лицето ѝ.

В очите на Малфурион Тиранде изглеждаше повече като жрицата на някой бог на войната и явно тя разчете това в изражението му. Започна да го мъмри с известни защитни нотки в гласа:

— Може и да си отличен в новото си призвание, Малфурион, но явно си забравил елементите на Майката Луна! Не си ли спомняш нейния аспект като Ноцната Валкирия, онази, която прибира смелите мъртви от бойното поле и за награда ги повежда на езда сред вечерното небе като звезди?

— Не ми е минало и през ум да проявявам неуважение към Елун, Тиранде. Просто никога не съм те виждал облечена по този начин. Това само още повече ме кара да се страхувам, че тази война ще промени всички ни завинаги... ако изобщо оцелеем.

Изражението ѝ отново се смекчи.

— Съжалявам. Може би собственото ми безпокойство ме е направило нервна. А също и това, че върховната жрица ми нареди да поведе отряд от посветени в този конфликт.

— Какво искаш да кажеш?

— Няма да яздим с армията просто заради лечителските ни сили. Върховната жрица е имала видение, според което сестринството трябва да се бори активно, заедно с войниците и лунната стража. Тя

казва, че *всички* трябва да са готови да поемат върху плещите си нови отговорности, ако искаме да отнемем победата на демоните.

— Това може да се окаже по-лесно за пожелаване, отколкото за постигане — отвърна намръщено Малфурион. — Точно си мислех колко е трудно за народа ни да се промени по какъвто и да било начин. Трябваше да видиш реакцията им, когато Крас предложи да помолим за помощ джуджетата, таурените и другите раси.

Очите ѝ се разшириха.

— Изненадващо е, че работят дори с него и Ронин, а какво остава за таурените! Не го ли е осъзнал?

— Да, само че е упорит колкото всеки от нас, а може би и повече.

Той замълча, защото брат му внезапно се приближи към тях. Илидан му хвърли мимолетен поглед, а после фокусира вниманието си изцяло върху Тиранде.

— Изглеждаш като кралица-войн — каза ѝ той. — Самата Азшара не би могла да изглежда по-добре.

Тиранде се изчерви и на Малфурион му се прииска и той да ѝ беше направил някакъв комплимент, *какъвто и да е*, с който жрицата да го запомни, преди армията да потегли.

— Всъщност ти си самата Нощна Валкирия — продължи гладко Илидан. — Чувам, че са те сложили начело на отряд от твои сестри.

— Върховната жрица казва, че уменията ми напоследък са се увеличили много. Твърди, че за всичките си години на преподаване аз съм една от най-бързо усвоилите подобно ниво.

— Не съм изненадан.

Преди Малфурион да успее да каже нещо в същия дух, проехтя рог. Последва го друг, после още един и така нататък, докато всяко поделение на могъщата армия сигнализираше готовността си да потегли.

— Трябва да се върна при сестрите си — каза им Тиранде. Обърна се към Малфурион и добави: — Дойдох да ти пожелаая успех. — После инстинктивно погледна и Илидан. — А също и на теб, разбира се.

— С твоята благословия със сигурност ще яздим към победата — отвърна братът на Малфурион.

Тиранде отново се изчерви. Проехтя още един рог и тя бързо сложи шлема си, обърна пантерата назад и препусна.

— Изглежда по-добре подготвена за битката от кой да е от двама ни.

— Да. Страхотна съпруга ще бъде за някого, нали?

Малфурион се обърна към брат си, но Илидан вече бе подкарал нощния саблезъб по посока на лорд Рейвънкрест. Като личен магьосник на благородника, Илидан трябваше да язди близо до него. Младият друид и останалите имаха заповед да стоят на един вик разстояние, но иначе не им се налагаше да са в непосредствена близост до Рейвънкрест. Господарят на Блек Руук не искаше всичките му най-силни оръжия да са събрани на едно място. Ередарите вече знаеха, че трябва да съсредоточават усилията си върху друида и магьосниците при всяка възможност.

Джарод Шадоусонг и трима войници се приближиха към Малфурион.

— Време е да тръгваме! Трябва да ви помоля да дойдете с нас!

Младежът кимна и последва капитана обратно при другите. Ронин и Крас имаха почти еднакви мрачни изражения. Това на Брокс не се беше променило изобщо, но оркът явно си припяваше нещо под нос.

— Поход посред нощ — изкоментира Крас и се обърна, за да види как и последните лъчи на слънцето изчезват отвъд хоризонта. — Безкрайно предвидимо. Аркемонд ще го забележи. Въпреки че прави всичко възможно да се адаптира, народът ти все още предпочита да се движи по отъпканите пътеки.

— С подобни размери на армията все пак ще успеем да отблъснем демоните — настоя капитан Шадоусонг. — Лорд Рейвънкрест ще помете чудовищата от красивата ни земя.

— Остава ни само да се надяваме да е така.

Последният рог озвучи нощта и армията на нощните елфи потегли към Зин-Азшари. Въпреки съмненията си, Малфурион почувства гордост, когато видя войската, която покриваше земята от хоризонт до хоризонт. Знамената на над три дузини по-важни клана показваха съюзници, които идваха от всички страни на кралството. Пешаците маршируваха в съвършен унисон като рояк целеустремени мравки, потеглили към угощение. Нощните саблезъби скачаха край тях в огромни глутници от по над сто звяра, а ездачите им се взираха внимателно напред през прорезите на шлемовете си.

По-голямата част от войниците носеха мечове, копия и лъкове. Зад тях идваха обсадните машини — катапулти, балисти и други подобни, теглени от по няколко тъмни пантери. Повечето от елфите, управляващи устройствата, бяха от клана на лорд Рейвънкрест, защото нощните елфи като цяло не обичаха да работят с подобни машини. Само благородникът бе имал предвидливостта, необходима му, за да поведе народа си към победа. Това, че така и не пожела да потърси помощта на джуджетата и другите раси, тревожеше друида, но в крайна сметка нямаше да има значение. Въпреки неправилното си схващане, че Азшара е невинна, лордът пак щеше да се погрижи Пламтящия легион да го сполети кърваво поражение.

В крайна сметка наистина нямаха друг избор.

Първата вечер нощните елфи изминаха голямо разстояние, подтиквани от Рейвънкрест и собствената си непоколебима вяра в сигурната победа. Слънцето бе изгряло вече от два часа, когато командирът им даде знак за почивка. Армията веднага вдигна лагер и бяха поставени стражи, за да не могат демоните няма да ги хванат неподготвени.

Земята тук още не бе докосната от ужаса на Пламтящия легион. Горите на юг все още стояха гордо изправени. Високи зелени хълмове изпъстриха пейзажа на север. Лорд Рейвънкрест изпрати патрули във всички посоки, за да изследват местността, но врагове липсваха.

Малфурион веднага се почувства привлечен от горите. Имаше чувството, че те сякаш викаха името му. Когато му се предостави шанс, той се отдели от спътниците си и извърна пантерата към дърветата.

Джарод Шадоусонг веднага забеляза това. Капитанът го настигна и с приближаването си извика:

— Трябва да ви помоля да се върнете! Не можете да ходите там сам! Помните ли какво стана...

— Всичко ще бъде наред, Джарод — отвърна тихо Малфурион. Всъщност той чувстваше, че конкретно тази гориста местност е защитена дори от демоничните убийци, които толкова често нападаха него и приятелите му. Друидът не можеше да каже как е възможно това, но го знаеше с абсолютна сигурност.

— Не можете да ходите сам...

— Аз не съм сам. Ти си с мен.

Войникът стисна зъби, а после последва Малфурион към гората с примирено изражение.

— Моля ви... нека не е за дълго.

Младият елф не обеща нищо и навлезе по-навътре сред дърветата. Обхвана го усещане за доверие и надежда. Дърветата го приветстваха, изглежда го познаваха...

И после разбра защо се чувства толкова добре и като у дома си на това място.

— Добре дошъл отново, мой теро'шан... мой почетен ученико.

Капитан Шадоусонг се огледа на всички страни, за да открие източника на енергичния глас, който приличаше едновременно на вятър и гръмотевица. Малфурион от своя страна чакаше търпеливо, знаейки, че говорещият ще се появи сам по своя си начин.

Вятърът се засили около двамата. Офицерът стисна здраво шлема си, а друидът наведе глава назад, за да усеща по-добре бриза. Падналите листа се надигнаха сред вихъра, който ставаше все по-силен и по-силен. Но само капитанът изглеждаше изплашен от това. Дори нощните саблезъби вдигнаха муцуни, за да вдишат свежия вятър.

Пред ездачите се оформи малко торнадо. Листа, клечки, парчета пръст и камъчета... все повече и повече се събираше вътре и се сливаше в едно солидно цяло.

— Чаках те, Малфурион.

— В името на Майката Луна! — ахна Джарод.

Гигантът се движеше на четири силни, подобни на еленови крака. Долната част на тялото му беше именно на елен. Над това тяло обаче се издигаше торс, подобен по цвят и конструкция на този на нощен елф, а към натрапниците бяха насочени очи с цвета на златна слънчева светлина. Иначе лилавата му плът имаше лек гористозелен оттенък, а пръстите завършваха със сбръчкани, но смъртоносни нокти от престаряло дърво.

Новодошлият поклати глава и дебелият му мъхестозелена коса се разлюля. Сред нея, както и в съответстващата ѝ широка брада, сякаш естествено растяха клечки и листа, но те не бяха и наполовина толкова впечатляващи, колкото огромните разклонени рога, издигащи се от главата на великана.

Малфурион сведе почитателно глава.

— Шан'до. Мой почетен учителю. — Той вдигна очи. — Много съм щастлив да те видя, Ценариус.

Макар и двата нощни елфа да бяха над два метра, Ценариус се извисяваше и над тях, и над пантерите им. Том самият бе висок поне три метра, а рогата му даваха още около един. Всъщност полубогът представляваше толкова впечатляваща гледка, че капитанът, който беше говорил лице в лице с дракон, можеше само да зяпне.

Ценариус се засмя леко и в миг сякаш всички птици решиха да запоят. После обяви:

— Ти си добре дошъл тук, Джарод Шадоусонг! Твоят пращядо беше истински приятел на гората!

Капитанът затвори уста, отвори я пак, после отново я затвори и накрая просто кимна. И той като всички нощни елфи, бе израснал с приказките за полубога, но също като повечето, никога не бе вярвал, че са нещо различно от измислици.

Господарят на гората погледна надолу към ученика си.

— Мислите ти са в криза. Усетих го дори в Смарагдовия сън.

Смарагдовия сън. Малфурион отдавна не беше влизал в него. В Съня можеше да се види светът такъв, какъвто е бил скоро след сътворението си — без животни, народи или цивилизации. Там имаше спокойствие... много опасно всъщност. Непредпазливият можеше до такава степен да бъде обзет от него, че да забрави да се завърне в света на смъртните и вместо това да остане пленен в него — да броди вечно или поне докато тленното му тяло не умре.

Малфурион беше научил пътя към Смарагдовия сън от Ценариус и го бе използвал, за да влезе в двореца точно преди битката си с лорд Ксавиус. От онази паметна случка насам обаче младият друид се страхуваше да се върне там, защото смъртните му спомени за последствията още го тормозеха. Ако учителят му не го беше намерил почти случайно, щеше да се носи из Съня до края на вечността.

Ценариус видя напрежението му.

— Не трябва да се страхуваш отново да бродиш из него, синко, но сега не му е времето. Има обаче други части от обучението ти, които са изостанали, и затова избрах този кратък момент на отдих, за да дойда при теб.

— Кратък момент на отдих? Какво имаш предвид?

— Другите все още са разделени в мненията си какво да сторят относно демоните. Ние със сигурност ще се борим с тях, но все пак сме създания с различни сфери на сила. Трудно ни е да работим в хармония, защото всички си мислим, че най-добре знаем кой е най-подходящият път на действие.

Тези новини по никакъв начин не спомогнаха за потушаване на несигурността на Малфурион. Не само, че драконите не бяха демонстрирали никакво намерение да се включат в битката с Пламтящия легион, но сега и полубоговете, защитниците на природата, не можеха да се разберат как да действат. Явно наистина всичко зависеше от нощните елфи... и най-вероятно по-специално от Малфурион и неговите спътници.

— Времето ни заедно няма да бъде дълго. Има няколко неща, на които бързо трябва да се опитам да те науча. Ще ни е нужен целият ден...

— Изключено! — изстреля капитан Шадоусонг, с което явно изненада и самия себе си. — Заповедите ми са...

Горското божество се придвижи към войника с благосклонна усмивка. Лицето на Джарод преbledня, когато Ценариус се извиси над него.

— Той ще бъде защитен, докато е с мен, и ще се върне, когато командирът ви има нужда от него, Джарод Шадоусонг. Няма да ти се наложи да кръшкаш от задълженията си.

Офицерът затвори уста, очевидно втрещен, че изобщо е посмял да прекъсне Ценариус.

— Върни се към другите си задължения. Аз ще се погрижа Малфурион да се прибере жив и здрав.

Друидът се чувстваше така, все едно другите двама говореха за дете, но Джарод явно имаше нужда да чуе точно тези думи от полубога. Той кимна на Ценариус, но в последния миг превърна кимането в поклон.

— Както кажете, господарю.

— Аз не съм твой господар, елфе. Аз съм само и единствено Ценариус! Върви си с благословията ми!

Капитанът хвърли още един възхитен поглед към Малфурион и учителя му, а после обърна саблезъба си и се понесе към армията на нощните елфи.

Ценариус погледна ученика си.

— А сега, теро'шан, трябва наистина да започваме. — Всякаква добронамереност и благост изчезнаха от лицето на божеството. — Страхувам се, че ще ни е необходимо цялото ни познание, ако искаме да спасим света си от демоните...

В същия миг друго същество, което вярваше, че ще им е нужно всичко, което могат да съберат, за да победят Пламтящия легион, се носеше над кралството на драконите и търсеше високите планински върхове, където видът му правеше домовете си.

Кориалстраз използва дългия полет, за да обмисли много неща. Тишината, идваща откъм братята му, бе едно от тях. Драконите бяха затворени, но той никога не се беше сблъсквал с пълно мълчание. Никой не отвърщаше на зова му, дори любимата му съпруга Алекстраза.

Това го караше да мисли за демоните. Не можеше да повярва, че те са успели да атакуват и унищожат драконите, но липсата на комуникация поддържаше този страх жив. Почти му се искаше Крас да е с него, защото тогава поне щеше да има още един червен дракон, с когото да споделя мислите си.

Но самият Крас представляваше отделна тема за размисъл. Кориалстраз отхвърляше все повече и повече възможни теории относно енигматичния дракон, на чиито думи Алекстраза обръщаше специално внимание. Тя се държеше с него така, сякаш той бе един от нейните консорти или е бил такъв. Но това не можеше да бъде... освен...

„Не... невъзможно е — помисли летящият бегемот. — Твърде е невероятно...“

Но пък това би обяснило толкова много.

Той щеше да поговори с Алекстраза за тези си размисли. Кориалстраз се снижи и се насочи към познатата, обгърната в мъгли планина. За разлика от друг път, сега нямаше стражи, които да наблюдават външния свят. Още един злокобен знак.

Огромният червен дракон се спусна към високия отвор на пещерата, използван за един от главните входи към обиталището.

Когато се приземи, той се огледа наоколо, търсейки знак от другарите си, но мястото беше мъртвешки тихо.

Когато обаче сгъна криле и тръгна напред, внезапно се сблъска със сила, недоловима за всички негови сетива. Изглеждаше така, сякаш въздухът е станал гъст като мед. Кориалстраз се хвърли напред с огромна решителност и се заби в невидимата стена, както щеше да го направи срещу драконов съперник.

Преградата бавно поддаде. Той я усети да се притиска около тялото му и докато напредваше, почти го обгърна. Драконът дишаше трудно и зрението му се замъгли, все едно гледаше под вода. Но въпреки това той не прекрати устрема си.

И внезапно, без предупреждение, премина от другата страна.

Ушите му веднага се изпълниха от различни звуци. Левиатанът залитна. Щеше да се приземи с главата напред, но го хванаха огромни лапи.

— Добре е, че се върна — изгътна дебел глас. — Страхувахме се за теб, младежо.

Тиранастраз го вдигна. Гуцероподобното лице на възрастния консорт на Алекстраза бе изкривено в притеснена гримаса. През проходите зад гърба му се носеха други дракони... и това, което най-силно изненада Кориалстраз в цялата тази активност, беше, че имаше *всякакви* цветове. Видя сини, зелени, бронзови и, разбира се, червени. Драконите се смесваха през цялото време и всички явно имаха една и съща задача, която вършеха с голямо настървение.

— Алекстраза! Тя доб...

— Добре е, Кориалстраз. Предаде ми, че иска да говори с теб в мига, в който пристигнеш... — По-едрият мъжкар погледна към рамото на събеседника си, търсейки нещо. — ... а също и с Крас, но виждам, че той не е с теб.

— Не искаше да изоставя другите.

— Но твоето състояние...

Кориалстраз разгъна крилетата си и отвърна:

— Той изнамери начин, по който и двамата да сме *почти* пълноценни. Не е съвършен, но е най-доброто, което можем да направим.

— Изключително интересно...

— Тиран... какво става тук? Защо другите ята са сред нашето?

Изржението на възрастния консорт не издаваше нищо.

— Тя пожела сама да ти каже всичко и аз няма да наруша заповедта ѝ.

— Разбира се, че не.

С Тиранастрас начело, двамата се насочиха към леговището на червеното ято. Кориалстрас не можеше да не оглежда другите дракони, докато летяха покрай тях. Зелените бяха просто носещи се сенки, изчезнали, преди да осъзнаеш, че дори са били там, и още по-смущаващи заради това, че постоянно бяха със затворени очи, сякаш се движеха насън. Бронзовите създания от ятото на Ноздорму изглеждаха напълно неподвижни, но по някакъв начин се намираха на друго място след всяко примигване. Що се отнася до сините, те се появяваха тук и там сякаш напълно случайно, разчитайки еднакво на крилете си и на магията, за да се движат. Колкото повече ги гледаше, толкова по-добре се чувстваше в компанията на собствения си вид. Когато червените дракони се движеха, те просто се движеха. Когато бързаха за някъде, той можеше да проследи всяко тяхно движение и да види всеки дъх.

Разбира се, ако трябваше да бъде честен, той подозираше, че новодошлите се чувстват по сходен начин относно собствените си ята.

„Толкова много различни дракони и все пак за всички ни има място тук — помисли си той внезапно. — Толкова малко ли сме останали?“

Ако се опитаха да набутат нощните елфи или джуджетата сред тези планини, коя да е мимолетна раса щеше да ги изпълни до преливане, но драконите лесно намираха място за маневриране.

Кориалстрас си помисли за безкрайната орда, която представляваше Пламтящият легион, и се зачуди дали дори драконите имаха силата да я спрат.

Но когато влезе в следващата пещера, страховете му се стопиха. Тя стоеше там, сякаш чакаше лично него. Дори само присъствието ѝ изпълни мъжкаря със спокойствие и мир. Когато погледна към него, Кориалстрас се изпълни с увереност. Всичко щеше да бъде наред. Кралицата на Живота щеше да се погрижи да бъде така.

— Кориалстрас... любими мой.

Очите ѝ показваха колко сила се съдържа в това простичко изречение. Мимолетните създания често виждаха драконите само като

свирепи зверове, но дори най-добрите от тях не можеха да се доближат до интензивността на емоциите, които беше способен да изпитва народът на Кориалстраз.

— Кралице моя, живот мой.

Той склони глава в знак на почит.

— Радвам се, че се върна. Страхувахме се за теб.

— Аз също се боях. Никой не отговаряше на зова ми, нито намирах обяснение за внезапната тишина.

— Това беше необходимо — отвърна огромната женска. Въпреки гладкостта на формите ѝ, Алекстраза беше почти два пъти по-голяма и от двамата си консорти. Като всички Велики Аспекти, тя притежаваше сили, които правеха дори тези на съпрузите ѝ да изглеждат смешни. — Необходимостта да запазим тайната, беше абсолютна.

— Тайна? Каква?

Тя го изгледа изучаващо.

— Крас не е ли с теб?

Той забеляза огромното ѝ притеснение. Тя се боеше за Крас така, както и за самия Кориалстраз.

— Той избра да остане. Успя да измисли номер, който ни позволява да стоим разделени един от друг, без да страдаме... много.

На люспестото ѝ лице се появи мимолетна усмивка.

— Не съм се съмнявала, че ще измили нещо.

Преди Кориалстраз да успее да продължи линията на разговора към това, което толкова силно искаше да разбере за Крас, в огромната зала влезе друг. Младият консорт погледна новодошлия и очите му се разшириха.

— Необходимо е всички дракони да вземат участие в този ритуал — избумтя гласът на черния гигант. Звукът беше като от изригващ вулкан. — Моите вече го сториха. Другите ята трябва да ги последват.

Нелтарион изпълни другия край на залата — единственият друг Аспект, който би могъл да се сравнява с размерите и силата на Алекстраза. Земният пазител излъчваше напрежение, което караше Кориалстраз да се чувства леко неспокоен.

— И последният ми консорт пристигна — отвърна Алекстраза. Бронзовото ято дойде и макар Ноздорму да не е с тях, те носят това, което е част от неговата същност, така че и той ще се съюзи с нас в

борбата. Остава само Крас — едно-единствено създание. Толкова страшна ли е тази липса?

Абаносовият дракон наклони глава. Кориалстраз никога не беше виждал толкова много зъби.

— Само един дракон... не... мисля, че не.

— Какво става? — осмели се да запита младият мъжкар.

— Демоните отново отвориха пътя към нашия свят — обясни Алекстраза. — Те преминават като през вода и удвояват силите си с всеки изминал ден.

Кориалстраз си представи чудовищната армия и какво беше постигнала вече дори със сегашната си численост.

— Значи *трябва* да действаме!

— Това и правим. Нелтарион е измислил план, който може би е едничката надежда за оцеляването на света ни.

— И какъв е той?

— Нека ти го покаже.

Черният бегемот кимна, а после затвори очи. Въздухът пред него заблестя. Магическите сетива на Кориалстраз почувстваха зашеметяваща сила. Сякаш залата се изпълни с хиляда дракона.

Но вместо това във въздуха се материализира мъничък, почти незабележим златен диск, който се носеше току под нивото на очите на събраните левиатани. Кориалстраз не чувстваше нищо в него, но по някакъв начин знаеше, че дори само това показва колко повече е дискът от това, което се вижда на пръв поглед.

Земният пазител отвори очи и по гущеровите му устни разцъфна превъзбудена усмивка. На Кориалстраз му изглеждаше така, все едно Нелтарион боготвори създаденото от него.

— Вижте това, което ще прогони демоните от нашия свят! — изтрещя гласът на черния дракон. — Вижте това, което ще прочисти земите ни от всяка поквара!

Мъничкият диск заблестя ярко и вече не изглеждаше толкова незабележим. Младият червен мъжкар чувства пълния мащаб на силите, затворени вътре... и разбра защо дори Алекстраза вярва, че това е най-голямата им надежда.

— Вижте — изрева гордо Нелтарион — *Драконовата душа!*

ПЕТ

Капитан Варо'тен не беше някой, когото сенките и странните звуци могат да изплашат. Белязаният войник се изправяше срещу такива неща със същата сурова грубост, с която се справяше с всичко друго в живота си. Той беше роден за ролята на войн и, въпреки вродения си интелект, никога не му се случваше да мисли за себе си в друга светлина. Нямахше желание да бъде крал или консорт, освен за това, че така би бил още по-близо до Азшара. Командваше армиите си в нейно име и това го задоволяваше. Винаги беше оставял политическите машинации на лорд Ксавиус, който ги разбираше и обичаше много повече, отколкото Варо'тен някога би могъл.

Но напоследък му се налагаше да насочва ума си в посоки, различни от битката. Това беше свързано със завръщането на едного, за когото се предполагаше, че е напълно мъртъв... самият Ксавиус. Сега съветникът на кралицата, върнат от отвъдното чрез зашеметяващата мощ на великия Саргерас, отново насочваше волята на Аристократите. Това не би трябвало да притеснява Варо'тен, но Ксавиус се беше променил по начин, който Азшара не забелязваше. Капитанът вярваше с пълна убеденост, че съветникът (или това нещо, което някога е било съветникът) се вълнуваше не от величието на кралицата, а от съвсем други неща. Докато Варо'тен, независимо от верността си към повелителя на Легиона, беше на първо място и най-вече слуга на своята повелителка.

— Винаги изпълнителният капитан. Разбира се, дори когато не си на пост, пак се прокрадваш из коридорите.

Офицерът подскочи, а после мислено се прокле, че го е сторил.

Сякаш изливайки се от самите сенки, Ксавиус пристъпи пред нощния елф. Копитата му тракаха по мраморния под и той дишаше с пръхтене, докато се движеше. Аркемонд беше нарекъл Ксавиус сатир — един от благословените слуги на Саргерас. Неестествените очи, които самият благородник си беше сложил, гледаха надолу изпод

гъстите вежди. Те впримчиха очите на капитана и неумолимо го привлякоха в някакво неприятно място.

— Саргерас смята, че си многообещаващ, капитан Варо'тен. Вижда в теб някой, чийто статус би могъл да бъде велик сред тези, които му служат. Вижда те като командир на войнството му, наравно с Манорот... не... дори с Аркемонд!

Варо'тен си се представи начело на орда демони, с високо вдигнат пред себе си меч, докато те се изсипваха върху врага. Почувства гордостта и любовта на Саргерас, докато прегазваше онези, които се противопоставяха на Великия.

— За мен е чест да служа — измърмори войникът.

Ксавиус се усмихна.

— Както и за всички нас... и ще му служим по всеки възможен ни начин, ако това ще доведе до сбъдването на нашата мечта по-бързо, не е ли така?

— Разбира се.

Копитестото създание се наведе по-близо и лицето му почти се опря до това на войника. Очите продължаваха да притеглят Варо'тен в себе си, като едновременно го възбуждаха и изнервяха.

— Би могъл да служиш по начин, който по-добре ти подхожда. В роля, която по-скоро ще те доведе до властта, която желаш...

През тялото на офицера премина тръпка на вълнение. Той отново си представи как води армии в името на своята кралица и Саргерас. Представи си покоряването на враговете им, кръвта, която щеше да се лее в такива количества, че да оформи реки.

Но когато Капитан Варо'тен се опита да си представи самия себе си и как върши всичко това, не можа ясно да различи формата си. Опита се да оформи вида си като войн, брониран и въоръжен командир като в старите легенди... но една друга фигура постоянно му се натрапваше.

Фигура, много подобна на тази на сегашния лорд Ксавиус.

Това най-сетне му даде силата да се отскубне от взора на съветника.

— Простете ми, господарю, но трябва да се върна към задълженията си.

Изкуствените очи проблеснаха за миг. После Ксавиус кимна безкрайно учтиво и с махване на ръка подкани войника да продължи.

— Но разбира се, Капитан Варо’тен. Разбира се, естествено.

Офицерът тръгна напред с по-бърза крачка, отколкото искаше да демонстрира пред рогатото изчадие. Не погледна назад. Нощният елф не забави, докато не се почувства сигурен, че лорд Ксавиус е останал далеч зад него.

Но дори тогава все още чуваше измамните думи на сатира... и Варо’тен осъзна, че макар той да бе успял да ги отхвърли, други нямаше да успеят.

Когато нощта се спусна над армията на лорд Рейвънкрест, Сестрите на Елун се разпръснаха сред нощните елфи, за да раздават благословии. Дори облечени като девизи-войни, жриците носеха мир и спокойствие на войниците. Елун предлагаше на елфите сила и увереност, защото винаги стоеше сред небесата и бдеше над любимите си деца.

Макар изражението ѝ да не го разкриваше, Тиранде Уиспъруинд не усещаше нищо от мира и силата, които предаваше на народа си. Върховната жрица явно смяташе, че тя е била лично докосната от Майката Луна, но младата посветена не усещаше някакво по-велико присъствие в душата си. Ако Елун я бе избрала за нещо, беше пропуснала да я осведоми.

Последните остатъци от дневната светлина се стопиха отвъд хоризонта. Тиранде забърза, защото знаеше, че скоро ще зазвучат роговете и армията ще продължи по пътя към Зин-Азшари. Тя докосна сърцето на още един войник, а после изтича до чакащата пантера.

Но преди да я достигне, я пресрещна друг нощен елф. Тиранде вдигна ръка към гърдите му по рефлекс... но той я стисна за китката.

Жрицата погледна нагоре и собственото ѝ сърце подскочи от радост. Но после забеляза тъмната униформа и косата, вързана на опашка.

А най-сетне Тиранде видя и златните очи.

— Илидан...

— Благодарен съм за благословията ти, разбира се — отвърна той с крива усмивка. — Но близостта ти ме успокоява повече.

Бузите ѝ потъмняха, но не поради причината, за която си мислеше той. Все още държейки я за китката, близъкът на

Малфурион се наведе по-близо.

— Това със сигурност е съдба, Тиранде! Търсих те. Времената, в които навлизаме, са така динамични. Трябва да вземаме решения, без да се колебаем.

С внезапно напрежение тя осъзна какво се готви да я пита... не, да ѝ каже. Без да съзнава, Тиранде дръпна ръката си.

Лицето на Илидан се вкамени веднага. Той не бе пропуснал нито реакцията ѝ, нито значението, скрито зад нея.

— Твърде е рано — успя да каже тя в опит да потуши чувствата си.

— Или може би твърде късно? — Кривата усмивка се завърна, но в нейните очи сега изглеждаше малко куха, по-скоро маска. Лицето му обаче се отпусна само след миг. — Действах твърде необмислено. Това не е правилното време. Ти се опита да успокоиш твърде много. Ще говоря с теб отново, когато моментът е по-подходящ.

И без да каже нито дума повече, той се насочи към мястото, където един страж с униформа на клана Рейвънкрест чакаше с пантерата на магьосника. Илидан не погледна назад, докато двамата с ескорта му язدهа към другия край на лагера.

По-притеснена от всякога, Тиранде потърси собствената си пантера. Но когато се качи на седлото, отново дойдоха да смущават мислите ѝ. Този път обаче новодошлият бе по-добре дошъл.

— Шамане, прости ми натрапването.

Тя поздрави орка с нежна усмивка.

— Ти винаги си добре дошъл, Броксигар.

Само на нея позволяваше да го нарича с пълното му име. За всички останали, дори за лорд Рейвънкрест, той беше просто Брокс. Масивният орк бе с една глава по-нисък от нея, но компенсираше с широчина, три пъти колкото нейната, като почти цялото му тегло бяха мускули. Беше го виждала да се хвърля срещу враговете с яростта на нощен саблезъб, но около нея той се държеше с повече уважение от мнозина, които търсеха благословията ѝ.

Тиранде си помисли, че оркът е дошъл именно за благословия, и сведе ръка към гърдите му. Брокс изглеждаше изненадан, но после прие допира.

— Нека Майката Луна насочва духа ти и нека ти даде тихата си сила... — Тя продължи така още няколко секунди, давайки на война

пълната благословия. Повечето от другите жрици го смятаха за също толкова отвратителен, колкото и останалите нощни елфи, но в очите на Тиранде Брокс беше в не по-малка степен създание на Елун от нея самата.

Когато жрицата приключи, оркът сведе глава в знак на почит, а после промърмори:

— Аз не съм достоен за тази благословия, шамане, защото не за нея дойдох при теб.

— Нима?

Увенчаното с бивни лице се изкриви в нещо, което Тиранде разпозна като разкаяние.

— Шамане... има нещо, което тревожи сърцето ми. Нещо, което трябва да призная.

— Каж ми.

— Шамане, опитах се да намеря смъртта си.

Устните ѝ се присвиха, когато се опита да го разбере.

— Да не би да ми казваш, че си направил опит за самоубийство?

Брокс се изпъна в цял ръст, а изражението му потъмня.

— Аз съм оркски войн! Не съм насочил кинжала към собственото си сърце! — Също толкова бързо, колкото се бе появила, яростта му изчезна напълно, заменена само от срам. — Но истината е, че се опитах да насоча чуждите оръжия към него.

И историята се изля навън. Брокс ѝ разказа за последната си война срещу демоните и как заедно с другарите си защитавали прохода, докато дойдат подкрепленията. Тиранде чу как всички орки умрели един по един, докато накрая само ветерана останал жив. Действията на Брокс и останалите спасили изхода от битката, но това по никакъв начин не го бе накарало да се чувства по-малко виновен, че е оцелял, докато другите не успели.

Скоро войната свършила и Брокс не виждал начин да изкупи това, което смятал за свой огромен провал. Когато Бойният лидер Трал го помолил да проучи аномалията, той съзрял в това знак от духовете, че най-сетне ще намери изход от страданието си.

Но единственият, който умрял в това търсене, бил младият му спътник, което само добавило още към и без това тежкия товар върху съвестта на Брокс. После, когато станало ясно, че Пламтящият легион отново ще нахлуе в Калимдор, оркът отново се надявал на изкупление.

Той се хвърлил в борбата и дал всичко, което може да се иска от един войн. Винаги бил в най-предните редици, предизвиквайки всеки враг да се изправи срещу него. Но Брокс се бил твърде добре, защото дори след като избил орди демони, оцелял почти без драскотина.

И когато събраната армия потеглила от Сурамар, посивяващият орк най-сетне започнал да мисли, че е извършил съвсем различен грях. Осъзнал, че срамът, който чувствал от надживяването на някогашните си другари, е фалшив. Сега Брокс изпитвал нов срам; всички около него се борели за живота си, докато той се опитвал да *избяга* от своя. Те настъпвали в битка срещу Пламтящия легион поради причини, противоположни на неговите.

— Приел съм, че може да умра в битка... славна съдба за един орк, шамане... но се чувствам обезчестен от това, че търсех смъртта с цената на всичко, рискувайки онези, които се борят срещу злото за живота си и този на близките си.

Тиранде се вгледа в очите на орка. За другите той беше просто звяр, но отново бе говорил красноречиво, бе казал нещо важно. Тя докосна грубата му буза и се усмихна леко. Колко арогантно от страна на народа ѝ да гледа само външността, а не сърцето и ума.

— Няма нужда да ми признаваш нищо, Броксигар. Ти вече си се изповядал пред сърцето и душата си, което значи, че духовете и Елун са чули съжалението ти. Те разбират, че си осъзнал истината за нещата и съжеляваш за по-ранните си мисли.

Той изсумтя и за нейна изненада целуна ръката ѝ.

— Въпреки това ти благодаря, шамане.

В този момент проехтяха роговете. Тиранде бързо докосна орка по челото и прибави тиха молитва:

— Каквато и съдба да те чака в битката, Броксигар, Майката Луна ще бди над твоя дух.

— Благодаря ти, че го каза, шамане. Няма да те притеснявам повече.

Брокс вдигна брадва в уважение, а после си тръгна. Тиранде наблюдаваше орка, докато той изчезна сред другите бойци, а после се обърна, защото прозвуча сигнал, който разпозна като идващ от сестринството и ѝ даваше да разбере, че трябва да бърза. Редно беше да е готова да поведе собствената си група, когато армията потегли. Да е готова да посрещне съдбата, приготвена от Елун за *нея*.

А вече разбираше, че това включва и неща, които не са свързани с предстоящата битка.

— Присъединиха се войници от още две укрепления на северозапад — изкоментира Ронин, докато двамата с Крас яздеха с армията. — Чух да се говори за петстотин.

— Пламтящият легион може да доведе толкова само за няколко часа, може би дори по-малко.

Червенокосият магьосник изгледа бившия си учител мрачно.

— Ако нищо от това не помага, защо изобщо си правим труда? Дай просто да седнем в тревата и да изчакаме демоните да ни изтръгнат червата, а? — На лицето му разцъфна подигравателно учудване. — О, чакай! Всъщност май не е станало това! Нощните елфи *все пак* се били... и взели, че победили!

— Тихо! — изсъска Крас и изгледа по-младия магьосник с не по-остър поглед от онзи, който по-рано му бе хвърлил човекът. — Не казвам, че няма да имат значение, само изричам фактите на глас. Друг факт е, че нашето присъствие тук и съществуването на аномалията из цялото време означават, че онова, което е *станало* в миналото, може да не съответства с това, което *ще стане* този път. Този път има много, много сериозни шансове Пламтящият легион *наистина* да триумфира... и всичко, което познаваме, няма никога да се е случило.

— Няма да допусна това да стане! Не мога!

— Съдбините на твоята Верееса и неродените ви близнаци са нищо за вечността, Ронин... но аз ще се боря в тяхно име така, както го правя и за бъдещето на собственото ми ято, колкото и чудовищно да е то, въпреки победата.

Ронин замълча. Той знаеше не по-зле от драконовия магьосник каква съдба ще застигне червеното ято в крайна сметка. Дори ако Пламтящият легион паднеше в този период, драконите въпреки всичко щяха да страдат неизразимо. Детуинг, Унищожителят, щеше да се погрижи орките да добият власт над тях — и конкретно над братята на Крас — и да ги използват за бойни животни. Огромен брой дракони щяха да измрат без никаква причина.

— Но за нас точно се бе появил шанс отново да настъпи мир — добави Крас, а погледът му се разфокусира за миг. — И това повече от

всичко останало ми дава още една причина да смятам, че историята не се променя.

— Аз знам какво се е случило само по историческите книги, запазени от магьосниците в Даларан, Крас. Ти си ги изживявал лично...

Слабият, почти елфски на вид магьосник изсъска отново.

— Твоите спомени, базирани на написаното, са може би по-точни от тези в разбъркания ми ум. Стигнах до заключението, че намесата на Ноздорму в мислите ми, макар и безценна за постигане на някакъв успех в мисията ни, също така се е оказала твърде много за мен, за да успея да я абсорбирам изцяло, без да загубя част от собствените си спомени. — Ноздорму, Аспектът на Времето, бе онзи, който беше извикал Крас, за да го предупреди за кризата. Огромният дракон с цвят на пясък сега бе извън досега на другите, дори в този период, и Крас се страхуваше, че във всички свои проявления Пазителят на Времето е прикован в аномалията. — Боя се, че никога няма изцяло да си спомням тази епоха... и това, което липсва, е достатъчно, за да подхрани несигурността ми за изхода на конфликта.

— Значи просто се бием и се надяваме на най-доброто.

— Както са правели всички, тръгнали на битка, през цялата история на света, да.

Брадатият човек кимна мрачно.

— Мен ме устройва напълно.

Армиите на нощните елфи се придвижваха все напред, миля след миля, без никаква пауза или забавяне. Повечето от войниците маршируваха в добро настроение, защото врагът изобщо не изглеждаше нетърпелив да кръстоса остриета с тях. С уши, които чуваха по-добре от всяко създание около него, Крас чу мнозина да отбелязват, че по-голямата част от унищожението и смъртта, причинени от демоните в първата част на войната, е била върху нищо неподозиращи и зле подготвени цивилни. Веднъж изправили се срещу организирана съпротива, самите демони се бяха оказали изклани. Някои дори подозираха, че ако нощните елфи бяха решили да преследват Пламтящия легион обратно до Зин-Азшари след онази първа битка, вместо да се оттеглят, за да съберат още сила, войната щеше вече да е свършила.

Подобни коментари тревожеха Крас. Едно беше да влизаш в битка въоръжен със самочувствие и увереност, а съвсем друго — да вярваш, че врагът ти е лесен за покосяване. Крайно време беше нощните елфи да осъзнаят, че Пламтящият легион представляваше въплътената смърт.

Погледът му се насочи към единствения от тази раса, който явно поне донякъде осъзнаваше това. Крас си спомняше, че Малфурион ще се окаже ключова фигура за спечелването на борбата, но не можеше да се сети точно как. Това, че е първият друид на Азерот, беше важно, но не и единствената причина. Драконовият магьосник обаче вече беше стигнал до извода, че младежът трябва да бъде защитаван на всяка цена.

Когато по-голямата част от нощта бе изминала, съгледвачите от югоизток внезапно се върнаха. Рейвънкрест беше организиран непрекъснат поток ездаци, които постоянно да му осигуряват точна информация.

Тримата нощни елфи изглеждаха доста мърляви. Явно бяха яздили тежко дишащите си пантери доста дълго. По лицата им се стичаше пот, а по дрехите — мръсотия. Те се забавиха само колкото да отпият по глътка вода, а после докладваха новините:

— Малка група демони се придвижва методично през региона на Ди-Джару, господарю — каза най-възрастният съгледвач. — Видяхме дим и огън, а също и бежанци, разпръснати във всички посоки.

— Имате ли точния брой на врага?

— Трудно е да се каже със сигурност, но определено са много по-малко от тази армия.

Рейвънкрест подръпна брада, докато размишляваш.

— Накъде са се насочили бегълците?

— Изглежда към Халумар, господарю, но няма да го достигнат навреме. Демоните са по петите им.

— Можем ли да застанем между тях?

— Да, ако побързаме. За момента имат достатъчно голяма преднина.

Благородникът протегна ръка към един от помощниците си.

— Карта.

Веднага му подадоха подходящия свитък. Той го разви, а после накара съгледвачите да очертаят местоположението на Пламтящия

легион и бежанците. След това ги заразглежда и след малко кимна.

— Трябва да ускорим крачка и да се подготвим да те посрещнем на дневна светлина, но е възможно. А и няма да се отклоняваме от пътя си към Зин-Азшари. Можем да си позволим това забавяне.

— Особено пък като вземем под внимание подробността, че може да спасим някой и друг невинен живот — измърмори под нос Ронин към Брокс.

Крас се наведе напред.

— Забелязахте ли демоните? Какви видове видяхте?

— Най-вече онези, наречени адски пазачи.

Един от другите съгледвачи добави:

— Видях две хрътки и един от крилатите демони — гибелната стража.

Драконовият магьосник се намръщи:

— Доста оскъден избор.

— Без съмнение, във фанатизма си тези са избързали много напред от останалите — обяви лорд Рейвънкрест. — Ще ги научим колко е хубаво да се удържаш... не че ще живеят достатъчно дълго, за да оценят урока. — После се обърна към офицерите и нареди: — Дайте заповедта! Насочваме се да ги посрещнем!

Армията почти незабавно зави. Нощните елфи се движеха с нетърпение, готови не само да спасят сънародниците си, но и да опитат вкуса на първата си победа в грандиозния марш към столицата.

Илидан и лунната стража промениха позициите си и се разположиха по ширината на армията. Сестрите на Елун последваха примера им, а групите им бяха в готовност да помагат по всеки възможен начин, независимо дали с лечение или в битка. Тъй като бяха единствените чужденци, Ронин, Крас и Брокс останаха заедно, макар и двамата магьосници вече да бяха решили, че започне ли веднъж битката, Ронин трябва да надзирава Илидан. Никой от двамата му нямаше доверие, че ще прояви нужната предпазливост.

Малфурион остана с тях, най-вече защото Рейвънкрест все още не бе сигурен как най-добре да използва необичайните му способности. Лордът остави отряда на капитан Шадоусонг да пази четиримата и така си осигури спокойствието, че друидът ще бъде достатъчно добре защитен, за да може сам да реши какви атаки да насочва срещу демоните.

След като цял ден беше учил с Ценариус, а след това бе яздил през по-голямата част от нощта, в лицето на предстоящата битка Малфурион усещаше как изтощението му нараства. Полубогът го научи как по-добре да извлича сила от природата и друидът се надяваше, че ще има възможността да го стори преди нощните елфи да се сблъскат с Пламтящия легион.

Слънцето се издигна над хоризонта и бързо изчезна в дебелия ниска облачна покривка, което всъщност бе от полза на армията. Магиите, които Крас и Ронин бяха направили на себе си и Брокс, им позволяваха да нагаждат зрението си незабавно спрямо променящата се светлина, но в по-голямата си част войниците трябваше да се адаптират по нормалния начин. Облаците облекчаваха донякъде нощната раса и така само засилваха ентузиазма им за предстоящия сблъсък.

Съгледвачите продължиха да яздят напред-назад, събирайки информация. Демоните още не бяха догонили бягащите нощни елфи, но се приближаваха към тях. Окуражен от това, Рейвънкрест подтикваше войните си да бързат. Той изпрати голям отряд ездачи на нощни саблезъби напред, с идеята да удари Пламтящия легион от двете страни.

Когато му съобщиха, че армията е започнала да влиза в пролуката между бегълците и преследвачите, благородникът накара тръбачите да надуют роговете. Сигналът обявяваше бойна готовност.

И накрая, след като минаха през редица ниски хълмове, нощните елфи се изправиха срещу врага.

Огнените демони бяха опустошили всеки сантиметър от земята, по която се движеха. Всичко зад тях бе овъглено. Никакъв живот. Мъртвите земи, които Крас бе видял от гърба на Кориалстраз, се простираха до хоризонта и този ужас втвърди решителността на защитниците дори още повече.

— Точно както съгледвачите докладваха — измърмори господарят на замъка Блек Руук и вдигна меч си. — Още по-добре. Сега ще им покажем колко е глупаво да опустошават прекрасните ни земи.

Крас изучаваше ордата. Все пак опасен враг, но не и нещо, което нощните елфи да не могат да унищожат лесно.

— Господарю, все пак бих предложил предпазливост...

Но Рейвънкрест не го чуваше. Лордът размаха меча си два пъти напред и назад. Всички рогове зазвучаха като един.

Нощните елфи се спуснаха върху демоните с викове.

Пламтящият легион дори не трепна пред лицето на превъзхождащия го враг. Вместо това бронираните чудовища изреваха с нещо, звучащо почти като страст, нетърпеливи да удвоят ужаса, който вече бяха нанесли на Калимдор. Забравили напълно бегълците, те се втурнаха срещу настъпващите войни.

Проехтяха два високи тона и незабавно в небето се издигна вълна от стрели. Те се спуснаха сред чудовищните войни като ято крещящи баншита, пронизвайки гърла, крайници и глави. Мъртви и ранени демони се свличаха на земята и така принуждаваха останалите да си проправят път през тях.

В центъра на ордата удари златна мълния, която разпиля адските пазачи във всички посоки. Върху оцелелите заваляха парчета плът и гнусното желе, което представляваше кръвта на демоните. Крас погледна наляво и видя Илидан, който се смееше на успешните резултати от първата си атака. Младият магьосник веднага насочи няколко лунни стражи да заемат позиция, подобна на тази, използвана при първата им битка с Пламтящия легион. Илидан възнамеряваше да извлича сила от другарите си, за да я увеличава през себе си.

Драконовият магьосник се намръщи. Подобни тактики изморяваха многократно повече онези, които отдаваха енергията, отколкото този, който я използваше. Ако Илидан не обърнеше внимание на състоянието на спътниците си, рискуваше да ги отслаби до степен да не могат да се защитават, ако ередарите ги нападнат директно.

Но притесненията за това какво може да направи от невнимание братът на Малфурион отстъпиха пред собствената му концентрация върху врага. За първи път Крас направи магия без подпомагащото присъствие на Кориалстраз. Не знаеше какво да очаква, но когато усети как силата се събира в него, заклинателят се усмихна.

През центъра на предните редици на чудовищата премина свиреп вятър. Той подхвърли рогатите войни като парцалени кукли и дори насочи оръжията им един към друг. Сред демоните се разрази истински хаос.

Това даде на нощните елфи перфектната възможност. Когато първите войници достигнаха адските изчадия, те бързо изклаха срещнатите врагове. Предната линия на Легиона не можеше да поддържа никаква организация. Адските пазачи падаха с десетки, докато напразно се опитваха да се прегрупират.

Още един залп стрели прониза по-задните редици. В рамките на броени минути поне една четвърт от ордата лежеше мъртва или умираща. Крас трябваше да се чувства по-уверен, но все още усещаше, че битката протича твърде лесно. Пламтящият легион никога не падаше с такава лекота.

Не че имаше шанс да обсъди несигурността си с останалите. Брокс се беше промушил покрай войниците и по някакъв начин бе достигнал до фронта. Все още на гърба на нощната си пантера, той размахваше огромната си брадва на всички страни. Навсякъде, където паднеше оръжието му, оркът оставяше след себе си смърт. Главата на един демон прелетя над Брокс и зеленокожият войн изкрещя предизвикателно срещу врага.

Що се отнася до Ронин, по-младият магьосник запращаше по враговете магии с такава мощ, че Крас чак му завиждаше. Докосвайки зелените пламъци, които представляваха неотменна част от демоните, червенокосият заклинател ги превръщаше в истински огън и в известен смисъл караше демоните да се самопогълнат. Те падаха един след друг и от тях скоро останаха само купчинки пепел и парчета от броня. Изражението на Ронин обаче беше сред най-мрачните, които Крас виждаше у защитниците. Драконовият магьосник не се съмняваше, че някогашният му ученик постоянно мисли за жена си и неродените си деца, чието бъдеще в буквален смисъл зависеше от победата в тази война.

А къде беше Малфурион? В началото слабият магьосник не успя да види друида, но после забеляза младия нощен елф в най-задните редици на армията. Малфурион седеше тихо на гърба на пантерата си, а очите му бяха затворени. В началото Крас не почувства нищо, но после забеляза напрежение в земната повърхност, което се движеше по посока на Пламтящия легион. Той проследи пътя му с магическите си сетива, любопитен какво ли ще стане.

И внезапно изпод първите редици на ордата се появиха корени. Дървесни корени и такива на храсти... всякакъв вид и големина. Крас

осъзна, че Малфурион ги е подтикнал не само да се пресегнат от неподдържаната земя, но и да израстат по начин, по който повечето никога не биха могли при нормални условия.

Един рогат войн се препъна, а после, с изненадан рев, се наниза право на чакащото острие на нощен елф. Адски звяр изръмжа и започна да се върти, защото огромните му лапи се оплетоха. Навсякъде демоните се препъваха и извиваха. Единствената битка, която водеха, беше да се задържат изправени. Така станаха лесна плячка и още дузини умряха заради корените. Въпреки това Крас забеляза, че никой от ноцните елфи няма проблем с растителността. Всъщност корените на няколко пъти разчистваха пътя пред войниците, помагайки още повече за каузата им.

Вече бяха останали по-малко от половината демони и победата със сигурност беше неизбежна... но Крас не можеше да повярва в успеха на армията. Огледа се наоколо, но не откри нищо, което да придаде някаква тежест на страховете му.

Нищо, освен един самотен крилат демон, който бързо летеше към облачната покривка. Крас го видя как се възнася, а после бързо се опита да направи магия.

Хвана чудовището точно преди да изчезне сред облаците. Самата мъгла се усука около гибелния страж като покров и залепи крилата му за бронираното тяло. Демонът се опита да се бори, но не можеше да стори нищо. Само след миг падна като смъртоносен снаряд към собствените си другари.

Крас не се почувства горд с бързото си действие. Той подкара пантерата си към лорд Рейвънкрест и се опита да привлече вниманието на благородника. За съжаление командирът се отдалечи от него, защото на свой ред искаше да даде наставления на някои от войниците си.

Драконовият магьосник впери поглед в облаците. Все още имаше шанс. Ако ноцните елфи получеха достатъчно бързо предупреждение, катастрофата все още можеше да бъде избегната.

След това тялото му изтръпна. Крас изгуби контрола над крайниците си. Превисе над рамената на пантерата си и щеше да падне, ако звярът не беше толкова едър. Твърде късно осъзна, че страховете му за армията за миг са го открили за атаката на ередарски уорлок.

И докато се бореше да превъзмогне заклинанието, погледът на Крас се изви нагоре. Облаците се бяха сгъстили и потъмнели. Сякаш хлътваха под ужасната си тежест...

Не... всичко това беше илюзия и той го знаеше. Борейки се едновременно с атаката на уорлока и видението над главата си, Крас най-накрая проби фасадата, която демоните бяха вдигнали върху буреносното небе. Подутите облаци изчезнаха и разкриха истината.

И Пламтящият легион се спусна от небесата върху защитниците.

ШЕСТ

Малфурион почувства, че нещо не е наред, още докато магията му достигаше пълния си ефект. Растенията бяха изключително доволни да изпълнят желанията му, защото намираха демоните за отвратителни. С тихо убеждение той ги накара да се разпрострат в граници, много по-големи от обикновените, а после ги измени, за да се превърнат в нещо, наподобяващо по-скоро гърчещите се, търсеци пипала на някой кракен, отколкото нормални корени. Така даде възможност на войниците да изтребят много от чудовищата.

Но силно развитите му сетива усетиха някаква погрешност отнякъде далеч и Малфурион разбра, че това трябва да е защитна магия. Без да отваря очи, той се пресегна и откри, че източникът не се намира никъде на земята, а по-скоро високо горе.

Сред облаците.

Все още виждайки чрез силите, преподадени му от Ценариус, друидът се гмурна в облачната покривка и потърси скритото от останалите.

И Малфурион съзря в ума си стотици крилати демони.

В по-голямата си част това беше гибелна стража — толкова много, че той можеше само да предположи, че са били събрани от всички части на ордата специално за тази битка. Бяха ужасяваща гледка със злокобните си оръжия и ужасяващи лица. Дори сами, щяха да представляват страховит враг.

Но още по-плашещи бяха тези, които летяха сред тях. Ередарски уорлоци. С дузини. Те нямаха крила, но се носеха в небето чрез магии. Докато ги гледаше, Малфурион разбра, че някои поддържат илюзията пълна, докато други вече търсят слабости сред армията на нощните елфи.

Но колкото и страшно да беше всичко това, Малфурион бе най-ужасен от онова, което се бе насочило към битката иззад адските стражи и ередарите. Огромни пламтящи скали се носеха с ужасяваща точност през облаците, като изстреляни от хиляда катапулта. Друидът

усили натиска още повече, избягвайки доколкото може сетивата на уорлоците, и видя какво представляват в действителност снарядите.

Инфернали.

Малфурион отвори рязко очи и изкрещя на всеки, който би могъл да го чуе:

— Пазете се! Нападат ни от небесата!

Той привлече вниманието на лорд Старей за момент, но благородникът само изсумтя и отново насочи вниманието си към намаляващите редици на демоните на земята. Малфурион подкара пантерата си напред и сграбчи единия от стражите.

— Обявете тревога! Демоните ни атакуват през облаците!

Но войникът само го изгледа объркано, без да разбира. Илюзията над тях все още стоеше непокътната и всеки който погледнеше нагоре, със сигурност щеше да сметне друида за луд.

Най-накрая Малфурион видя друг, който изглежда разбираше. Крас премина през зрителното му поле, а лицето на бледия магьосник изглеждаше обезумяло. Когато погледите им се срещнаха, и двамата осъзнаха, че другият знае. Крас посочи, но не към Рейвънкрест, а към Илидан. Малфурион веднага разбра смисъла и кимна. Друидът трябваше да предупреди един от малцината, които могат достатъчно бързо да реагират на заплахата отгоре.

— Илидан! — извика Малфурион от седлото си, с надеждата, че близникът му ще го види. Той обаче беше твърде погълнат от магиите си, за да забележи каквото и да е.

Малфурион се концентрира и помоли вятъра да му помогне. Когато той се съгласи, друидът насочи движението му. Водейки го с пръста си, Малфурион докосна два път бузата си.

Брат му рязко пипна своята в отговор, защото вятърът бе имитирал движението на Малфурион. Илидан погледна през рамо и видя брат си.

Малфурион посочи към небето с предупредително изражение. Илидан почти се обърна обратно, но младият друид се ядоса и го изгледа яростно. Брат му най-сетне погледна нагоре.

В този миг първите демони се спуснаха през илюзията.

Ередарите удариха в мига, в който станаха видими, хвърляйки магиите си едновременно по всички части на армията на нощните елфи. Тежки капки паднаха върху войниците, без да причиняват

някакво безпокойство, докато първите не започнаха да прогарят бронята и плътта под нея. Откъм уцелените се разнесоха викове, а дъждецът се превърна в порой. Нощните елфи падаха с гърчове, лицата им потекоха по черепите.

Малфурион отново се обърна към вятъра, молейки го да отнесе дъжда далеч от народа му. Когато го стори, усети, че Илидан и лунната стража правят собствена магия.

Един от уорлоците се взриви с писък, а най-близкият гибелен страж също бе поразен. Но когато заклинателите на нощните елфи се опитаха да унищожат и други, атаката им срещна невидим щит.

Силният вятър, призован от друида, отблъсна ужасяващия порой, но пораженията вече бяха факт. Линиите на защитниците се разколебаха.

После инферналите започнаха да падат.

Първата вълна така и не достигна земята. Двама се взривиха и още няколко рязко отскочиха от празния въздух, понасяйки се в различни посоки, далеч от нощните елфи. Няколко сини мълнии бързо удариха един, двама, после трима демони.

Но въпреки усилията на заклинателите, магьосниците и друида, твърде много инфернали успяха да се приземят. Един удари в центъра на вече пострадалия фронт с катастрофални резултати. Дузина катапулти, заредени до пръсване с взривни вещества, не можеха да причинят и частица от поражението, което само един демон нанесе. Нощните елфи се разхвърчаха като листа на вятъра. Шокът от удара запрати много други на земята, където адските пазачи бързо и свирепо се нахвърлиха върху тях.

Още инфернали удариха бързо един след друг. Всякакво подобие на ред изчезна от редиците на защитниците. И което беше още по-лошо, всеки от падналите демони се надигаше от димящия кратер, създаден от самия него, и започваше да покосява оцелелите елфи.

Могъщите корени, които Малфурион бе призовал, се оказаха безполезни срещу инферналите, които ги разкъсваха, все едно изобщо ги няма. Огнените демони се нахвърлиха с дузини срещу нощните елфи, нанасяйки жестоки поражения навсякъде по пътя си.

След това копието на един паднал войник се вдигна във въздуха точно пред налитания инфернал. Блестящо в синя светлина, то внезапно се стрелна към демона със скорост, която накара дори

гиганта да изглежда тромав. Докато летеше към него с ужасяваща точност, копието порасна, а върхът му стана остър и тънък като игла.

То премина през инфернала с такава лекота, че демонът в началото дори не осъзна, че е мъртъв. Чудовището зяпна и се загърчи. Инерцията му се изпари, а копието, подтиквано от магия, продължи да се движи напред.

Сякаш не по-тежък от новородено, огромният демон се оказа повлечен назад. Копието продължаваше да се ускорява и след малко прободе друг инфернал, точно докато той излизаше от кратера си. Демонът имаше време само да опули очи, преди и той да бъде нанизан.

Магическото копие, без изобщо да се забави, свари и трети гигант неподготвен. Чак тогава скоростта му намалая и снаряждът и жертвите му се спуснаха сред умрелите.

От едната страна на Малфурион Ронин кимна със задоволство, намръщен от усилието.

Но точно когато изглеждаше, че защитниците може отново да обърнат развоя на битката, от север проехтяха рогове.

— Легионът! — изкрещя Крас. — Нападат ни от другата страна!

Цялата ужасяваща картина се разкри пред очите им. Сякаш надигаща се от самата земя, чудовищната орда се появи от север и се нахвърли върху войниците. Също като онази в небето, и тази част от армията на демоните бе останала скрита от магия. Сега напиреха като мравки. Защитниците се бореха смело, но вече поразените им редици поддадоха под новата яростна атака.

Демоните бяха планирали добре капана си, разчитайки в голяма степен на арогантността на нощните елфи. Това, което Рейвънкрест виждаше като дребно сражение и лесна победа, с която да окуражи войските си, се оказа зловещ номер, който щеше да им струва скъпо.

— Трябва да отстъпим! — каза Ронин. — В момента нямаме друг избор!

В началото изглеждаше така, сякаш лорд Рейвънкрест няма да стори необходимото. Макар демоните да напредваха неумолимо, не прозвуча сигнал за отстъпление. Инферналите продължаваха да се спускат върху нощните елфи, а ередарите едновременно защитаваха останалите и пускаха зловещи магии една след друга. Малфурион и спътниците му вече не можеха да нападнат. Всичките им усилия отиваха

в това да отблъскват поне част от атаките на уорлоците. Дори лунната стража едва успяваше да предпази поразената армия.

Най-накрая роговете обявиха отстъпление. Пламтящият легион обаче не им даваше да си поемат дъх и всяка стъпка се изкупуваше с цената на още кръв.

— Изтощават ни твърде много! — изсъска Крас, приближавайки се към друида. — Трябва да създадем празнина между тях и нас!

— Но как? — запита Малфурион.

Изражението на слабия магьосник потъмня още повече.

— Трябва да спрем да се борим с ередарите и да концентрираме усилията си върху това да удържим ядрото на армията на демоните далеч от нас!

— Но уорлоците ще удрят силно, докато го правим! Ще убият безброй войници...

— Но ако се движим с тази скорост на сакат охлюв ще измрат много повече!

Крас говореше истината, колкото и да не му се искаше на друида да я чува. Адските пазачи покосяваха нощните елфи от ляво и от дясно и неспирно стоварваха оръжията си върху всичко, което можеха да докопат. Ередарите, от друга страна, имаха нужда от време, за да приготвят магиите си, и макар също да причиняваха ужасни поражения, като цяло те бяха по-малки от тези на въоръжените им другари.

— Трябва да кажеш на брат си да стори същото — нареди магьосникът.

— Той няма да ме послуша. Не и за това.

Бе му коствало огромни усилия дори да накара Илидан да погледне нагоре. Да го убеди да направи така, както искаше Крас, щеше да им отнеме твърде много време, ако изобщо беше възможно.

— Аз ще го сторя — предложи Ронин. — Може и да ме послуша.

Всъщност Илидан уважаваше човека. Ронин знаеше как да прави магии, които дори близъкът на Малфурион още не можеше да овладее. Илидан го виждаше почти като *шан'до*.

— Направи всичко възможно тогава — каза му Крас.

Докато брадатият магьосник яздеше към протежето си, Малфурион запита:

— Какво да правим?

— Всичко, което ги отделя от нас.

Друидът се бе надявал на повече, но разбираше, че Крас не иска да го води за ръчичка. Щяха да работят най-добре, ако всеки правеше това, което смяташе за най-полезно в случая. Стилът на стария магьосник не бе непременно същият като този на Малфурион.

Без да чака да види какво ще стори нощният елф, Крас се обърна по посока на битката и направи странен жест с ръка. В началото друидът не можеше да разбере каква е магията му, но после забеляза, че демоните от най-предните редици сякаш се смалчават със стъпка-две. Чак след малко забеляза, че се борят с внезапно появилото се под краката им тресавище. Тези зад тях се скупчиха на едно място в опит да си проправят път към отсрещната страна, ако трябва и с бой.

Вместо да се опитват да атакуват отново, нощните елфи мъдро продължиха да отстъпват. Но Крас бе успял да помогне само на една област от фронта. Малфурион виждаше как в другите демоните продължават да покосяват защитниците. Той незабавно се пресегна надолу и заговори отново на растенията, молейки ги да му предоставят отново корените си. Те разбираха злокобното развитие на ситуацията и знаеха, че в мига, в който нощните елфи напуснат мястото, те, както и всякакъв друг живот, ще бъдат унищожени от Легиона. Въпреки това предложиха даром всичко, което можеха.

Малфурион внимателно оформи магията си, а на очите му избликнаха сълзи пред тази саможертва. Корените се издигнаха в даже още по-високи струпвания от преди и се превърнаха в същинска обърната наопаки гора. Демоните увряха с оръжията си по здравите стволоче. Дори инферналите най-сетне се забавиха. Друидът можеше да усети всеки прорез в корените, но магията му постигна търсения ефект. Нощните елфи се отдръпваха все по-надалеч от ужасния враг.

От юг се появи неочаквано облекчение в лицето на ездачи на нощни пантери. Малфурион беше забравил за силата, изпратена порано от Рейвънкрест. Броят им беше по-малък от този, който си спомняше, но те въпреки това се бореха с не по-малко плам. Няколко от пантерите имаха свирепи рани и не един ездач изглеждаше пребит, но въпреки това се врязаха в Пламтящия легион, за да откупят няколко безценни секунди за своите другари-пешаци.

— Севера! — извика Крас. — Концентрирай се върху севера!

Макар двамата да не можеха физически да видят битката на север, и Малфурион, и магьосникът имаха други методи, чрез които да я наблюдават. Пресягайки се, друидът търсеше птици или крилати насекоми. Не намери от първите, но от вторите все още имаше. Дори най-дребната фауна разбираше, че да остане толкова близо до демоните е равнозначно на сигурна смърт. Но бръмбарите, които вече бягаха, се съгласиха да станат негови очи.

През тяхното странно зрително поле друидът скоро можеше да види другия край на борбата. Това, което съзря, накара сърцето му да потъне в петите. Пламтящият легион се изливаше върху защитниците в такива количества, каквито не можеше дори да си представи. Мъртвите лежах навсякъде. Лица, твърде силно напомнящи неговото собствено, се взираха безжизнено в ужас пред това, което ги бе убило. Адските хрътки разхвърляха труповете наоколо, докато другите демони се опитваха да увеличат купчините.

Малфурион се огледа за някое друго създание или растение, което би могъл да използва, но явно само бръмбарите все още бяха тук. Лек ветрец подхвърли едно от насекомите встрани и това най-сетне даде идея на друида какво да стори. Той заговори на въздуха чрез бръмбара и първо му показва колко много се възхищава на могъщия ураган, а после го убеди да му покаже още от силата си.

Вятърът се отзова с готовност и създаде пясъчна вихрушка. След още малко подтикване от страна на Малфурион вихърът стана по-голям и скоро се извиси високо над огромните демони. Докато се уголемяваше, скоростта му също се засилваше хилядократно.

Когато стана достатъчно мощен, друидът насочи силата му срещу най-предните редици на чудовищните войни.

В началото Пламтящият легион не обърна внимание на вятъра... преди, разбира се, той да погълне първите няколко и да ги хвърли към смъртта им. Онези, стоящи най-близо до вихрушката, се разпръснаха, но сега от всички страни ги обгръщаше колосално торнадо. Малфурион не чувстваше жалост към демоните и се надяваше скоро да ги последват още много техни другари.

— Не ставай твърде самоуверен — долетя до него гласът на Крас. — Действията ни спечелиха малко време за армията, но нищо повече.

Друидът нямаше нужда да му се натяква, но си замълча. Нощните елфи не бяха в позиция да обръщат битката. Всичко, сторено от Малфурион и останалите заклинатели, бе успяло единствено да ги спаси от закление.

Младежът не смяташе, че е сторил достатъчно и се заоглежда през очите на бръмбарите за още нещо, което би могъл да използва срещу демоните. Насекомите се носеха смело над Пламтящия легион и му предоставяха пет гледни точки едновременно. Със сигурност трябваше да има нещо, което...

Друидът изкрещя, защото нещо сграбчи един от бръмбарите и изстиска живота от него. Два от оцелелите бързо отлетяха надалеч, но другата двойка остана, давайки на треперещия нощен елф да мерне това, което бе убило безпомощната буболечка.

Сред редиците на демоните стоеше тъмнокожа фигура, която се извисяваше над останалата част от Легиона. Той се носеше като гигант сред децата си и спокойно насочваше страховитите войни в зловещата им задача. Смътно напомняше ередар, но бе очевидно, че е толкова над уорлок, колкото са те над инферналите. Носеше на раменете си сложно гравирана броня и изучаваше кървавото бойно поле с аналитично безразличие. Огромният демон хвърли с дясната си ръка парченцата хитинова обвивка, които бяха останали от бръмбара... а после се вгледа директно в едно от онези насекоми, които Малфурион все още използваше.

А през него — в ума на друида.

„Значи... ти си онзи.“

Главата на Малфурион се изпълни с огромно напрежение. Чувстваше се така, все едно мозъкът му се разширява и се притиска в черепа му.

Друидът се опита да извика за помощ, но устата му не работеше. В отчаянието си той затърси подкрепа от всичко, намиращо се достатъчно близо до демона — каквото и да е, стига да разсее нападателя му, преди да стане твърде късно.

И нещо дълбоко в земята се раздвижи. Самите скали — най-старите и здрави форми на живот — се събудиха от вечната си дрямка. Те докоснаха Малфурион първоначално с ярост, защото за тях почти нищо нямаше такова значение като съня им, но друидът бързо

фокусира вниманието им върху това, което бе останало по дирите на буйствата на Пламтящия легион, и по-специално върху самия пейзаж.

Малцина съзнаваха, че скалите живеят, а още по-малко — че имат някакви възприятия за околния свят. Сега събудените от него видяха ужасяващата истина за демоните — дори самата земя не можеше да избегне смъртта от техните ръце. Ужасяващата магия, която бе вродена част от чудовищата, унищожаваше *всичко*. Нищо не можеше да избегне това, независимо колко дълбоко бе заровено.

И тази съдба включваше дори камъните. Тези, намиращи се под краката на Легиона, не притежаваха вече никакво съзнание. Есенцията на живота им бе изтрита със същата лекота, с която остриетата на адските пазачи покосяваха нощните елфи.

Малфурион падна на едно коляно, докато атаката на демона стискаше здраво черепа му. Стана му непосилно да мисли. Друидът започна да губи съзнание...

Земята изтътна. Малфурион се свлече и на двете си колена. Странно, но напрежението в главата му намаля.

Той с удивление видя през очите на бръмбарите как навсякъде около чудовищното създание, което го бе нападнало, се отварят цепнатини. Един по-малък демон, стоящ наблизо, падна в отвор, който незабавно се затвори над него. Другите чудовища се разбягаха оттам, оставяйки гигантския си водач да се брани сам.

Незаинтересованият поглед така и не напусна лицето на Малфурионовия враг, но демонът явно не можеше да стори друго, освен да се пази да не падне в някоя от все по-широките бездни, отварящи се около него. Зловещият титан се протегна към един от бръмбарите, но друидът веднага нареди на двете останали насекоми да бягат.

Докато те се отдалечаваха, младият елф видя, че демонът чертае кръг около себе си. Около него се оформи широка зелена сфера, която пазеше затворения вътре колос от свирепото земетресение. Тя се носеше над хаоса, докато другите по-нисшестоящи демони изчезваха в дълбините на земята един след друг.

Дълбоките чудовищни очи гледаха отдалечаващите се буболечки.
„Ще те разпозная, насекомо...“

Той не говореше на бръмбарите, а по-скоро на Малфурион. Докато врагът му се смалчаваше все повече, друидът осъзна, че и той

ще разпознае демона при следващата им среща. Вече подозираше, че знае с какво име да го нарича, защото със сигурност това можеше да бъде само някой от чудовищните командири на ордата.

Това можеше да бъде само Аркемонд.

Някакви ръце го сграбчиха за раменете и така прекъснаха връзката му с бръмбарите. Малфурион инстинктивно очакваше да бъде разкъсан на парчета от някой друг демон, но ръцете бяха внимателни, а гласът — мек и загрижен:

— Държа те, Малфурион — прошепна Тиранде в ухото му.

Той успя само да кимне. Смътно забеляза, че вече не седи на пантерата си и се зачуди какво ли е станало с животното. Тиранде нежно го издърпа на собствения си нощен саблезъб. С изненадваща сила го намести пред себе си, а после пришпори огромната котка напред.

Докато жрицата на Елун го отвеждаше встрани от всичко, Малфурион успя, през тътена на собственото си, все още блъскащо се в гърдите сърце, да мерне част от катастрофата. Стотици войници тичаха бързо през хълмистата местност, а далеч назад демоните ги преследваха. На някои места между войниците избликваха пламъци, а тук-там експлозиите, предизвикани от някоя магия, бяха увенчавани с писъци. Той не можеше да прецени дали те идват от нощните елфи или демоните. В един момент на Малфурион му се стори, че вижда личното знаме на лорд Рейвънкрест да се развява пред него, но от самия благородник нямаше и следа.

Докато нощната пантера го носеше заедно с Тиранде към безопасността, пред погледа му пробягваха лица. Израженията на войниците вече не бяха изпълнени с очакване за триумф. На негово място сега бе изписана ужасната истина — напълно възможно бе нощните елфи да *изгубят* тази война.

Явно беше изстенал при тази гледка, защото Тиранде се наведе близо до ухото му и прошепна:

— Не се страхувай, Малфурион... ще се погрижа за раните ти в първия възможен момент.

Друидът успя да се извърти, за да види лицето ѝ. Голяма част от него бе скрита под шлема на сестринството. Останалата носеше следи от мръсотия... и кръв. От решителността, с която се движеше Тиранде, Малфурион прецени, че кръвта едва ли е нейна. Изненада го, че тя

вероятно се е намирала много по-близо до центъра на битката от него. Той винаги бе смятал призванието ѝ за по-миролюбиво, дори когато я видя облечена в бронята.

— Т-тиранде — най-накрая изстена друидът. — Другите?

— Видях Броксигар, магъосниците и брат ти. Дори някогашният капитан Шадоусонг, който ги води като овчарско куче. — Последното бе изречено с усмивка... твърде краткотрайна.

— Рейвънкрест?

— Той все още е господар на замъка Блек Руук.

Значи и след всички тези загуби сърцевината на армията бе непокътната. И все пак нито Рейвънкрест, нито множеството му заклинатели бяха успели да предотвратят катастрофата.

— Тиранде...

— Тихо, Малфурион. Изненадана съм, че още можеш да говориш, като имаме предвид както е станало с теб.

Той разбираше интензивността на умствената атака на Аркемонд, но не знаеше как тя може да я почувства.

Жрицата внезапно го прегърна. Макар Малфурион да приветстваше радостно досега с нея, не му хареса загрижеността в него.

— Елун наистина трябва да е бдяла над теб! Толкова много бяха разкъсани на парчета около теб, дори собствената ти пантера — одрана... ужасяващо кълбо от плът и кости... а по теб почти няма драскотини.

Разкъсани... собствената му пантера одрана жива... какво бе станало около него? Как така не беше усетил подобна касапница? И как можеше да е оцелял след подобно нещо в добавка към психоатаката? Самата мисъл за подобен ужас, разиграл се около него незабелязано, го накара да потрепери.

Малфурион нямаше отговор за въпросите си, но разбираше едно. Беше оцелял след нападението на един от архидемоните. От една страна можеше да бъде благодарен за това чудо... но от друга, беше сигурен, че сега е белязан от Аркемонд. Те отново щяха да се срещнат, бе почти убеден в това.

И когато това се случеше, лордът на демоните щеше да направи всичко възможно следващия път да бъде последен. Малфурион знаеше, че е така.

СЕДЕМ

Борейки се с изтощението, Перот'арн се добра до личните си покои. Най-накрая беше получил възможност да възстанови малко от силите си, които постоянната работа върху портала бе изсмукала. Преди да замине, за да поеме лично командването на демоничната орда, Аркемонд им остави план, по който порталът малко по малко да се нагоди така, че да понесе пристигането на великия Саргерас. За разлика от Манорот, който караше Аристократите да се трудят, без да го е грижа за отслабващата им сила, Аркемонд разбираше, че нощните елфи няма да оцелеят достатъчно дълго, за да изпълнят дълга си, ако нямат възможност да спят и ядат. Той също ги товареше много, но почивките, които им позволяваше, всъщност им даваха възможност да напредват както никога преди, дори под контрола на лорд Ксавиус.

Когато помисли за някогашния си господар, Перот'арн не можа да не погледне през рамо. Стаята, малко помещение, в което имаше само едно дървено легло, маса и медна газена лампа, беше изпълнена със сенки, всяка една от които напомняше на магьосника за нещото, което излезе от портала след великолепия Аркемонд. Това, че двукракият звяр някога е бил Ксавиус, наистина плашеше Аристократите. Когато съветникът на кралицата беше един от тях, те живееха в постоянен страх от него, но сега той излъчваше нещо злокобно, което нахлуваше дори в сънищата на Перот'арн.

В опит да се разсее от тези притеснения, нощният елф огледа с неприязън леглото. Той бе не по-малко отдаден на работата от всички останали, но като един от Аристократите, бе свикнал с много по-добри жилища. Копнееше за вилата и жена си, които не бе виждал от дни. Манорот не позволяваше на никого да напуска двореца и в това за съжаление двамата с Аркемонд бяха в пълно съгласие. Така че магьосниците трябваше да спят където намерят... в този случай — в стаи, използвани някога от офицерите от охраната. Капитан Варо'тен доброволно ги бе предложил на заклинателите, но Перот'арн можеше да се закълне, че белязаният войник го е сторил с леко крива усмивка.

Варо'тен и неговите подопечни бяха свикнали на много по-спартанско съществуване и Перот'арн подозираше, че те се забавляват с неудобствата, които на магьосниците им се налагаше да търпят в името на каузата.

Но всичко това щеше да си струва, когато повелителят на Легиона дойдеше тук. Светът щеше да бъде избавен от нечистите и недостойните. Само Аристократите, най-съвършените подчинени на Азшара, щяха да оцелеят. Перот'арн и други като него щяха да населят нова и преустроена земя и да създадат там рай, за какъвто никога никога не бе и мечтал.

Разбира се щеше да последва много работа. Кралицата им беше обяснила, че е необходимо Пламтящият легион да унищожи всичко вече съществуващо. Светът трябваше да започне от нулата. От Аристократите щеше да се очаква много, но наградите, които щяха да пожънат, бяха безгранични.

Перот'арн седна на твърдото легло с въздишката на мъченик. Веднъж да създадат рая, едно от първите му желания щеше да е по-мекко и удобно място за сън.

Едва бе положил глава на сивата буца, която минаваше за възглавница, когато един глас прошепна в ухото му:

— Такива жертви... толкова незаслужени трудности...

Перот'арн подскочи и седна в леглото. Отново се огледа из стаята, но не видя нищо друго, освен ужасните неподдържани стени и жалката спартанска мебелировка.

— Принуден да търпи подобна мизерия... ти си достоен за уважение, скъпи ми Перот'арн...

Аристократът отвърна единствено с рязко поемане на въздух и в този миг част от сенките се отдели от ъгъла. Ониксовите очи с рубинени ивици, пробягващи през тях, се впиха в изненадания магьосник.

— Ксавиус...

Копитата на сатира тракаха едва доловимо, докато той се приближаваше към Перот'арн.

— Някога носех това име — промърмори той. — Сега то няма чак такова значение за мен.

— Какво правиш тук?

Ксавиус се изкикоти — звук, който силно наподобяваше блеенето на животното, на което приличаше сега.

— Знам за амбициите ти, Перот'арн. Знам мечтите ти и колко много си се борил за тях.

Въпреки недоверието си към рогатото създание, нощният елф почувства известна признателност. Никой друг сякаш не забелязваше колко много допринася за каузата. Дори кралицата или Аркемонд.

— Знаеш ли, скъпи приятелю, карах те да се пребиваш от работа, защото очаквах много от теб.

Перот'арн не знаеше и като чу това от устата на някогашния си господар, гърдите му се издуха от гордост. Лорд Ксавиус представляваше летвата, по която другите Аристократи сравняваха уменията си. Той беше ненадминат майстор на занаята си. Кой друг би жертвал доброволно очите си, за да разбира по-добре силите, които владее? Съветникът никога не бе поискал от другите жертва, която самият той вече да не е направил.

— Аз... за мен е чест.

Рогатият сатир наклони глава и се ухили. По някаква причина Перот'арн не намери усмивката му за толкова плашеща, колкото по-рано.

— Не... аз съм този, за когото е чест, добри ми Перот'арн... и дойдох тук с надеждата да бъда удостоен с още по-голяма чест.

— Не разбирам, госп... не разбирам.

— Малко вино?

Рогатото създание извади гарафа от въздуха и я предложи на нощния елф. Перот'арн я отвори и подуши съдържанието. Буйният букет от аромати възбуди сетивата му. Това със сигурност беше вино от дъгоцвете — любимото му.

Ксавиус се наведе още по-близо.

— От личните й изби... — промълви той с цинична усмивка. — Но това може да си остане тайна между нас, нали?

Мисълта за толкова смело прегрешение срещу Азшара първоначално втрещи магьосника, но после го развълнува. Ксавиус беше извършил това дребно предателство срещу кралицата само заради Перот'арн. Азшара бе екзекутирала верни поданици и за много по-малко.

— Капитан Варо'тен ще бъде ужасен — спомена елфът.

— Той не е един от нас... и съответно не представлява проблем.

— Наистина.

За останалите Аристократи капитанът и неговите войници бяха необходимо зло. Изпълняваха ролята на слуги на кралицата, наистина, но нямаха благородната кръв и пищното излъчване на другите. Повечето Аристократи не ги смятаха за по-добри от онези, които някога бяха живели отвъд стените на двореца, но никога не оставяха подобни мисли да се изписват на лицата им. Капитан Варо'тен имаше начини да се справя тихо и бързо с всеки, демонстрирал презрение към него.

— Пий — подкани го Ксавиус и надигна гарафата в ръцете му.

Гърлото на бутилката вече беше до устните му и Перот'арн не видя причина да се колебае повече. Той остави нежната течност да потече по езика му и в гърлото. Цялото му тяло потръпна, докато поглъщаше рядката реколта.

— Дълго отлагана награда — каза Ксавиус. — Една от много.

— Вкусно е.

Рогатият му посетител кимна. Колкото повече стоеше в компанията на сатира, толкова по-малко се страхуваше Перот'арн от Ксавиус. Бившият съветник му отдаваше уважението, което той напълно заслужаваше. Това наистина бе чест за нощния елф, защото нима сатирът не беше един от най-доверените слуги на великия Саргерас? Не представляваше ли Ксавиус много по-голяма ценност за повелителя на Легиона от всички Аристократи взети заедно?

— Той наблюдава и теб — изкоментира тихо сатирът, сякаш споделяше тайна с доверен другар.

— Той? Искаш да кажеш...

— *Всички* се намираме под неговия мъдър взор, дори от толкова далеч. — Един заострен пръст се изпъна към магьосника — Но някои биват наблюдавани по-внимателно от други... с надеждата от тях да излезе нещо още по-велико.

Перот'арн нямаше думи. Саргерас го бе забелязал? Той бързо пое още една дълбока глътка от виното, а очите му се разшириха. Погледът му стана пресметлив. Как ли щяха да му завиждат другите...

— За враговете си Саргерас е vyplътена смърт, но за онези, които му служат добре, благосклонността му няма граници. — Ксавиус отново насочи гарафата към устните на Перот'арн. — Той ме взе от

отвъдното. Изтегли ме обратно и не само че отново ми върна живота, но и ми даде специално място в редиците си.

Сатирът се изправи в цял ръст, за да може магьосникът да го огледа. Сега нощният елф виждаше в това тяло велик дар и му се възхищаваше. Всъщност Ксавиус вече бе много повече, отколкото в предишния си живот. Фигурата му беше по-масивна и респектираща. Изглеждаше по-силен и по-бърз, въпреки копитата. Също така бе очевидно, че има още по-голям контрол върху изкуствата. Перот'арн можеше да почувства мощта, излъчваща се от някогашния му господар, и внезапно почувства ревност. И той заслужаваше подобна сила.

Може би виното бе свалило за момент защитите му, защото Ксавиус внезапно се отдръпна от него, сякаш ударен. Сатирът почти се стопи обратно в сенките. Перот'арн сграбчи гарафата здраво, изплашен, че е обидил благословения от бога.

Но също толкова бързо, колкото се бе оттеглил, Ксавиус се върна при него. Сатирът се надвеси над седналия нощен елф, загледан дълбоко в очите му. Магьосникът не можеше да отклони поглед.

— Не... — прошепна Ксавиус наполовина на себе си. — Твърде рано е... Но... той каза да намеря достойните... Може би бих могъл... Да... Но за да се поеме подобна отговорност, трябва да има сила и решителност... Смя ли да се надявам, че *ти* имаш подобна решителност, приятелю Перот'арн?

Магьосникът скочи от леглото и задъхано промълви:

— Имам цялата сила и решителност, от които се нуждаеш! Ще сторя всичко, за да съм още по-достоеен за моята кралица и Саргерас! Дай ми шанс да докажа стойността си, моля те!

— Тогава знай, скъпи ми Перот'арн, че пътеката, която би поел е страшна... но ще се издигнеш над другите Аристократи! Ще си под моя опека! Всеки, който те види, ще знае, че си благословен от повелителя на Пламтящия легион! Силата ти ще нарасне десетократно и повече! Всички ще ти завиждат, защото ти ще си първият, присъединил се към мен!

— Да! — изрева нощният елф. — Ще направя всичко необходимо, лорд Ксавиус! Не ме изоставяй! Достоеен съм, кълна се! Дай ми този дар!

Рогатото създание се ухили — гледка, която сега изпълваше спътника му не с напрежение, а с надежда.

— Да, скъпи ми Перот'арн... вярвам ти. Ти наистина си достоен да поемеш външността на един от неговите най-доверени слуги, както го сторих аз.

— Готов съм.

— Животът ти никога няма да бъде същият... ще стане много по-добър.

Перот'арн постави гарафата на леглото, а после падна на едно коляно.

— Ако мога да бъда приет тук и сега, моля да стане така. Моля те, кажи, че е възможно!

Усмивката се разшири още повече.

— О, да, може да бъде сторено сега.

— Тогава моля те, Ксавиус... направи ме като теб! Дай ми благословията на бога, за да стана по-съвършен слуга! Достоен съм!

— Както желаш.

Ксавиус пристъпи назад и сякаш стана още по-едър. Той изцяло изпълни зрителното поле на магьосника. Рубинените ивици по очите на сатира проблеснаха диво.

— В началото може и да боли малко — промърмори той на новия си съмишленик. — Но нямаш друг избор, освен да го изтърпиш.

Ксавиус вдигна високо ноктестите си ръце.

В мига, в който магията го докосна, Перот'арн изкрещя. Чувстваше се така, все едно тялото му е оголено до кост парче по парче. Агонията беше по-силна от всичко, което някога си бе представял. Сълзи изпълниха очите му и, неспособен да изговори думите, той замоли със стонове болката да спре. Не това искаше той.

— Не — отвърна сатирът, без да обръща внимание на молбите му. — Трябва да свършим сега.

И писъците достигнаха нови ужасяващи степени. Това, което някога беше Перот'арн, сега трудно можеше да бъде разпознато от някой друг Аристократ. Тялото му постоянно мутиреше, изменяно бавно и целенасочено от силата на Ксавиус, за да приеме формата, която той искаше. Крясъците се превърнаха в ридания, но дори това не прекъсна мрачната работа на сатира, независимо колко силно се извисяваха.

— Да... — каза Ксавиус с блясък в нечистите си очи. — Освободи болката. Освободи яростта. Никой отвъд тази стая няма да чуе. Можеш да крещиш колкото си искаш... точно както аз крещях. — Усмивката му стана дива и животинска. — Малка жертва е да страдаш за славата на Саргерас...

Нощните елфи очакваха демоните да прекратят гонитбата някъде по пътя. Надяваха се щом смигнат обратно до Сурамар да могат поне да се прегрупират, за да удържат врага. И разчитаха, че ако всичко друго се провали, замъкът Блек Руук ще им предостави убежище.

Оказаха се в грешка по всички показатели. Ронин и Крас разбраха защо, доста преди лорд Рейвънкрест или някой друг нощен елф да го стори. Те вече бяха ставали свидетели на делата на Аркемонд — зловещият гигант, който на без основание командваше Легиона със зловещата благословия на господаря си.

— Той няма да ни даде и миг почивка — каза драконовият магьосник, обличайки в думи това, което и двамата мислеха от доста време. Докосна разсеяно гърдите си, където бе вложил люспата, и си спомни нечистата неумолимост на Аркемонд.

— По-скоро ще натири всички демони в земните недра, отколкото да допусне това да стане — съгласи се Ронин. — Но всички ние ще колабираме дълго преди да се случи подобно нещо.

Нощните елфи напразно се опитваха да спрат по пътя към Сурамар, дори само за да могат да подготвят замъка за пристигането им. Той не беше достатъчно голям, за да побере населението на местността, а какво остава за огромните сили, събрани от Рейвънкрест, но благородникът се надяваше, че ако го подсилят, ще повдигне отново духа на последователите си. Това обаче нямаше да бъде възможно. Нямаха дори време да влязат в сградата. Войниците успяха да удържат достатъчно, за да могат цивилните да избягат зад тях, но това беше всичко. Нямаше шанс Блек Руук да бъде подготвен и за негова чест Рейвънкрест не възнамеряваше да се скрие вътре, докато Пламтящият легион смазваше всичко останало.

— Никога не съм си мислел, че замъкът ще се окаже толкова безполезен — изръмжа той по посока на Илдан. — Но нашата армия е твърде огромна, въпреки загубите ни и ако останем тук, демоните ще

избият всички, останали навън, а после ще ни обсадят, докато не умрем от глад.

— Със сигурност можем да преживеем обсада! — настоя близнакът на Малфурион.

— Срещу други — със сигурност. Но тези няма да се изморят и да напуснат! Те ще унищожат всичко около нас, а после ще чакат неизбежното! — Брататият нощен елф поклати глава. — Няма да допусна крайт ни да бъде толкова жалък!

След по-малко от ден те изоставиха Сурамар на врага, съзнавайки, че ако някога Пламтящият легион бъде победен, там няма да има нищо за възстановяване. Откъдето минеха демоните, не оставяше нищо, освен руини. Още преди градът да изчезне в далечината, защитниците вече можеха да видят падащите огромни дървета и срутващите се пред неумолимата яростна атака стени.

Но макар без съмнение огромна част от Пламтящия легион да взимаше участие в разрушаването на Сурамар, онези, които преследваха армията, продължиха упорито, сякаш не им липсваше дори един войн. За момента от цялото това отстъпление имаше само една малка полза и тя беше, че въздушните атаки намаляха. Ередарите все още хвърляха каквито магии имаха под ръка, за да торможат ношните елфи, но усилията им явно ги бяха изтозили. Атаките на инферналите също почти бяха секнали, поне отгоре. Те обаче все още се втурваха пред останалите демони и удряха линиите на защитниците при всяка разкрила се възможност.

Денят се стопи в нощ, а после нощта — в ден, но силите на Рейвънкрест продължаваха да отстъпват. Не един ездач на нощна пантера лежеше заспал на гърба на звяра си и всички пешаци ги зяпаха със завист. По-силните помагаха на онези, които вече не издържаха. Кое то бе още по-лошо, масата бежанци пред войниците ставаше все по-голяма с всеки час, а на тях им липсваха издръжливостта и координацията на бойците. Поколенията мир ги бяха оставили неподготвени за подобна катастрофа и скоро армията се оказа принудително смесена с изморените цивилни.

— Хей, вие, движете се! — извика Джарод Шадоусонг на една група едва кретащи бежанци, които стояха пред него и подопечните му. — Не можете да спрете насред това! Продължавайте да тичате!

Крас се намръщи:

— Това ще се влошава. Рейвънкрест няма да може да запази контрол дори над собствените си войниците, ако се смесят твърде много с бежанците. Точно това иска и Аркемонд.

— Но какво можем да сторим? — Очите на Ронин бяха потънали в сенки. Също като другите, и той не си бе починал истински, преди капанът да изщрака. От всички тях единствено Брокс изглеждаше в наистина добра форма. Израснал във времена на война, оркът много пъти бе преживявал дни без почивка. Все пак дори и той изглеждаше готов да задреме, ако му се удаде шанс.

Всъщност не друг, а именно Брокс отговори на въпроса на Ронин, но не с думи. Когато и собствената им група попадна в капан сред потока цивилни, оркът започна да действа. Той премина покрай Джарод и пазачите и изрева срещу най-близките от тълпата, размахвайки огромната брадва над главата си. Представляваше толкова страховита гледка, че нощните елфи страхливо започнаха да му отварят път.

— Не! — изтътна той. — Напред! Няма да ходите натам! Само напред! Помогнете на други!

И докато спътниците му го гледаха, гротескното същество започна да подкарва бегълците, все едно е правил същото с крави или овце цял живот. Никой от нощните елфи не желаше да предизвика яростта му и изпълняваха командите му до последната буква.

Джарод бързо пое примера и разпръсна стражите си нашироко, за да подкарват цивилните пред себе си. Скоро там отново имаше ред и когато други офицери разбраха какво става, започна да се оформя истински фронт. С внимателна и планирана прецизност въоръжената армия подтикваше тези, които трябваше да пази, напред. Скоростта, с която всички се придвижваха, нарасна значително.

Но Пламтящият легион все така ги преследваше. Крас забеляза в далечината някаква планина, която събуди смътни спомени у него. Той се обърна към Джарод и запита:

— Капитан Шадоусонг, този злокобен връх има ли си име?

— Да, господарю Крас. Наричат го Монт Хайджал.

— Монт Хайджал... — Магьосникът облиза устни. — Толкова назад ли са пи избутали?

Ронин забеляза изражението му. Той заговори само за ушите на Крас:

— Спомняш ли си това име?

— Да... и това означава, че ситуацията на нощните елфи наистина е отчаяна.

Човекът изсумтя.

— Нещо, което, ще признаеш, вече знаехме.

Очите на Крас потъмняха.

— Не можем да позволим това отстъпление да продължи още много. Армията трябва да даде отпор. Ако отстъпим отвъд Монт Хайджал, всичко е загубено.

— Някакви спомени ли се раздвижиха?

— Не знам, може би просто здрав разум. Пра всички положения обаче съм убеден, че не можем да продължим по-далеч от този връх. Независимо от това, което твърди историята, не мога да гарантирам, че нощните елфи ще триумфират, ако не успеем да спрем.

— Но лорд Рейвънкрест вече прави всичко, което може и ние самите сме изтощени само от това да печелим време.

— Значи трябва да сторим нещо повече. — Драконовият магьосник се надигна толкова, колкото му позволяваше нощният саблезъб. — Само да можем да намеря Малфурион. Умението му ще ни бъде нужно сега.

— За последно го видях с жрицата Тиранде. Изглеждаше толкова блед, колкото е възможно за расата му. Борил се е с нещо, което почти го е убило.

— Да, мисля, че беше Аркемонд.

— Тогава Малфурион щеше да е мъртъв.

Крас поклати глава.

— Не... и точно затова го искам тук при нас. Независимо от това, с него или без него, трябва да подновим атаката.

— Да подновим *кое*?!

Някогашният учител на Ронин се обърна по посока на демоните.

— Да, отново трябва да станем агресивни.

Най-великите сред драконите се събираха в залата на Аспектите, поканени от Алекстраза и Нелтарион. Четирите присъстващи Аспекта водеха процесията, в която участваха само техните консорти, както и тези на отсъстващия Ноздорму. Всички други дракони вече се бяха

отдали, но за притежаващите такава огромна сила като тези, събрани сега, процесът изискваше повече деликатност.

Трите съпруги на Земния пазител стояха почти скрити зад гърба му. Те бяха по-големи от Кориалстраз, но все пак изглеждаха като джуджета пред черния мъжкар. Докато ги гледаше, най-младият консорт на Алекстраз забеляза, че те изглеждаха като сенки на Земния пазител — сякаш всяко тяхно движение зависеше от стореното или казаното от Нелтарион. Червеният дракон сметна това за притеснително, но никой друг сякаш не го забелязваше.

Смарагдовите мъжкар, които се носеха с Изера, бяха слаби, почти призраци, сравнени с другите велики левиатани. И още по-притеснително — също като господарката си, и те се движеха с постоянно затворени очи. Но под спуснатите им клепки можеше да се види как очите бързо се движат напред-назад. Зелените постоянно се намираха в две измерения, по-често в Смарагдовия сън. Бяха тихи и неподвижни, но Кориалстраз знаеше, че магическите им сетива внимателно следят ситуацията.

Малигос и неговите съпруги представляваха ярък контраст. Те постоянно се движеха, ръчкайки се едни други и зяпайки във всички посоки. Синьо-белите им люспи блестяха във весели дребни прояви на магия и от време на време малки детайли по тях се изменяха в съответствие с настроението им. Кориалстраз ги намираше за по-ободряваща гледка от черните и зелените.

Четирите съпруги на Ноздорму бяха почти толкова тържествено мълчаливи, колкото и Изера. Те имаха същия пясъчно-бронзов цвят като Аспекта си, но изглеждаха по-солидни от почти течния господар на Времето. Кориалстраз се зачуди къде ли може да е отишъл Ноздорму, та да пропусне подобно събитие. От малкото, което бе научил от кралицата си, подразбираше, че дори съпругите на Аспекта не знаеха със сигурност какво му се е случило.

Но Безвременния все пак бе тук в своята същност и само това имаше значение. В лапите на най-възрастната от женските имаше пясъчен часовник, създаден сякаш от чиста, златна слънчева светлина. Във вътрешността му бронзовият пясък се движеше не надолу, а нагоре. Когато горният край се напълнеше, пясъчинките започваха да се спускат, само за да се понесат обратно след малко.

Пясъците бяха част от Ноздорму, отделена от него именно за такива спешни нужди на ятото му. Предполагаше се, че всички Аспекти държат част от същността си в резерва, тъй като бяха нещо много повече от огромни гущери. Те възплъщаваха в себе си най-могъщите сили на света, самата материя на сътворението му, бяха родени от ръцете на онези, които бяха създали и него. Петте Аспекта наистина бяха оковани от земните закони, но се намираха толкова над другите дракони, колкото те се намираха над мимолетните раси.

Различните ята се бяха изредили с даренията си и сега оставаха само двама. Последният, по ирония на съдбата, бе Кориалстраз.

По някаква причина не се чувстваше кой знае колко добре от тази чест.

Но преди младият дракон да се отдаде, трябваше да бъде представена есенцията на Безвременния. Саридорми, първата съпруга на Аспекта, носеше пясъчния часовник нежно в предната си лява лапа. Тя пристъпи към Драконовата душа.

Творението на Нелтарион се носеше точно в центъра на залата, а протичката му форма излъчваше страховит, но величествен блясък. Цветовете, които непреднамерено пасваха на тези на драконовите ята, окъпваха всички в светлина.

— Нося символа на Онзи, който няма край, Онзи, който вижда миналото, настоящето и бъдещето! — напевно произнесе Саридорми. Тя вдигна блестящия часовник над светещия диск. — В негово име прибавям силата му, могъществото и самия него, към това оръжие, което ще използваме срещу чудовищата, нападащи кралството ни!

С едно-единствено стискане на могъщата си лапа огромният женски дракон счупи часовника.

Пясъкът, представляващ есенцията на Ноздорму, не падна на купчинка, както Кориалстраз очакваше. Вместо това той се завихри — сякаш сам той бе живо и мислещо същество — и започна да се върти над Драконовата душа. Междувременно върху диска потече тънка струйка бронз. Всяка частичка падаше с ярко проблясване, а после изчезваше вътре.

Когато и последната пясъчинка потъна в диска, залата се изпълни от ярка светлина — слънчев блясък, който заслепи Кориалстраз. Той обърна очите си настрани и не погледна, докато яркостта не намаля поне малко. Червеният левиатан видя, че

останалите, дори зелените, също са били принудени да прикрият очи. Само Нелтарион продължаваше да наблюдава случващото се. Широко отворените му очи жадно попиваха всичко.

— Любов моя — дойде до него шепотът на Алекстраз.

Все още неспокоен поради причини, които не можеше да определи, Кориалстраз пристъпи напред. Ако зависеше от него, той щеше да откаже да даде част от себе си на Драконовата душа, но кралицата му бе поискала това от него така, както и от всички останали; как би могъл точно *той* да каже не? Независимо от това червеният дракон се вгледа в талисмана, все едно в него се криеше не спасението на света, а по-скоро нещо, което го замърсява.

„Това обаче е глупаво — помисли си. — За какво му е на Земния пазител да прави такова гнусно нещо?“

После Драконовата душа надвисна над него. Толкова отблизо в нея нищо не изглеждаше незначително. Бе преизпълнена със сила, която мнозина в миналото бяха желали страстно, а много други в бъдещето, векове напред, щяха да копнеят за нея. Обединената мощ на всички дракони — най-великите деца на този свят.

— Тя те чака.

Червеният дракон погледна към широкото лице на черния. Нелтарион не мигаше. Въздухът излизаше от дробовете му на бързи и плиткы дихания, сякаш всяка секунда, в която Кориалстраз се колебаеше, го изпълваше с все повече напрежение.

„Тук има нещо нередно...“ — помисли си консьортът на Алекстраз, но после си спомни как тя, Малигос и Изера бяха отдали себе си доброволно. Всъщност Малигос бе първият от тях, който пожертва част от есенцията си. Така той показваше, че подкрепя каузата на приятеля си. Ако Господарят на магията имаше доверие на сътвореното от Нелтарион, кой беше Кориалстраз, че да твърди друго?

И докато тази мисъл все още се носеше из ума му, червеният се отвори към Драконовата душа.

Дискът проблесна и го окъпа в плашещата си светлина. Кориалстраз оголи гърдите си към него и отпусна всички естествени магически защиты, с които драконите се пазеха. Той почувства как Драконовата душа влиза в него, както бе видял да прави и с останалите, как се пресяга, все едно бронираната му кожа бе само илюзия...

Секунди по-късно притеснителната сила се отдръпна от гърдите му... но с нея амулетът извлече още нещо. То беше неясно, неспокойно нещо... не точно светлина, не точно субстанция. Обгръщаше го бледа алена аура и когато и последната частица се отдели от дракона, той почувства как загубата го натъжава.

Кориалстраз се съвзе и загледа как Драконовата душа придърпва жертвоприношението към себе си. Светлината бавно потъна обратно в диска.

Когато взетото от амулета се стопи, червеният дракон рязко си пое дъх. Искаше да се пресегне и да си върне отнетото, но това щеше да унищожи всички усилия на драконите и по-лошо — да го посрами пред обичната му Алекстраза.

Затова младежът наблюдаваше безпомощно как Драконовата душа абсорбира част от същността му и я прибавя към тези на останалите. Безпомощно видя как Нелтарион сграбчи диска почти скъпернически и го вдигна пред другите левиатани.

— Сторено е... — обяви Земният пазител. — Всички отдадоха това, което трябваше да бъде дадено. Сега запечатвам Драконовата душа завинаги, за да може придобитото никога да не бъде загубено.

Нелтарион затвори очи. Тялото му се обви от черна, злокобна аура, която потече от него към дребния, но могъщ талисман в лапата му.

Другите велики дракони се стреснаха. Само за миг, много кратък, но издайнически, Драконовата душа запламтя също толкова черна, колкото и създателя ѝ.

— Това трябва ли да става? — запита тихо Изера.

— За да се превърне в необходимата сила, да — отвърна Нелтарион почти предизвикателно.

— Това е оръжие като никое друго. Значи не трябва и да изглежда като никое друго — добави интелигентният Малигос.

Земният пазител кимна с одобрение към думите на синия дракон. Огледа залата, сякаш да провери дали още някой има възражения. В ума на Кориалстраз се нароиха множество въпроси, но той се чувстваше недостоеен да ги зададе, имайки предвид задоволството на кралицата си от развоя на събитията.

— Последното заклинание ще отнеме време — обясни на другите черният левиатан. — Трябва да отнеса Драконовата душа на

тихо и уединено място, където да се извършат най-деликатните магически манипулации.

— Колко дълго? — запита Алекстраз. — Дано не се окаже твърде късно.

— Ще бъде готова, когато е необходима.

И с тези думи Нелтарион разпери крила и се издигна във въздуха. Съпругите му го последваха почти съвършено, като кукли, чиито конци са закачени за Земния пазител.

Другите дракони го гледаха как изчезва през това, което изглеждаше като солидната стена на залата, а после също започнаха да отлитат. Алекстраз остана на мястото си и затова Кориалстраз също не понечи да тръгне.

Но докато погледът му блуждаеше по отлитащите ята, мислите му продължаваха да се въртят около стореното този ден. Не можеше да отрече невероятната мощ на мъничкия златен диск. Нелтарион наистина беше създал оръжие, с чиито мащаби дори безкрайните орди демони не можеха да се преборят.

„Нито пък — дойде закъснялото осъзнаване — *драконите*.“

ОСЕМ

Малфурион сънуваше. В съня му двамата с Тиранде живееха в красив дървесен дом сред кулите на прекрасния Сурамар. Беше пролет и всичко цъфтеше. Земята бе покрита от избуяла растителност като красив килим. Огромното дърво ги разхлаждаше с дебелия си сенчеста корона, а в основата му имаше цветя във всякакви цветове и форми.

Тиранде, облечена с прекрасна рокля в жълто, зелено и оранжево, свиреше на сребърна лира, докато децата им — момченце и момиченце — тичаха около дървото и се смееха щастливо. Малфурион седеше близо до прозореца на великолепното си жилище и вдишваше свежия въздух, радвайки се на постигнатото в живота си. По света цареше мир и семейството му не познаваше нищо друго, освен щастието...

А после дървото се разтърси жестоко. Друидът сграбчи перваза и видя с ужас как къщите и кулите на Сурамар бързо падат една през друга. Сградите се сринаха. Елфите крещяха, във всички посоки избухнаха огромни пламъци.

Той затърси децата си с поглед, но тях ги нямаше никъде. Що се отнася до Тиранде — тя продължаваше да седи на един от дебелия клони отвън, а пръстите ѝ извличаха нежна мелодия от лирата.

Малфурион рискува да се наведе навън и изкрещя:

— Тиранде! Ела вътре! Бързо!

Но тя не му обърна внимание, безгрижно впримчена в музиката си, въпреки нарастващата катастрофа и собствената ѝ несигурна позиция.

Дървесният дом започна рязко да пада. Малфурион се опита да използва друидските си сили, за да го предпази, но нищо не стана. Дървото, всъщност цялата флора, изглеждаха мъртви за сетивата му.

Падането на къщата най-накрая събуди Тиранде. Тя изпусна лирата, изкрещя и се пресегна към Малфурион, но разстоянието бе

твърде голямо. Съпругата му изгуби равновесие и се подхлъзна на клона...

Но във въздуха се появи създание, облечено в черно, което бързо я хвана. Илидан се усмихна великодушно на Тиранде, а после кимна свойски на брат си. Вместо обаче да дойде да му помогне, близъкът му се понесе надалеч с плячката си.

— Илидан! — изкрещя Малфурион, опитвайки се да се задържи. — Върни се!

Брат му спря насред полета. Все така с жрицата, здраво стисната в ръцете му, той се извърна и се изсмя към друида.

И докато се смееше, Илидан се преобрази, стана по-едър и по-страшен. Дрехите му се разкъсаха и от тях изскочи скритата отдолу броня. Цветът на кожата му потъмня и зад гърба му се изви зловеща дълга опашка. Ноктестата лапа държеше Тиранде над опустошения град и я люлееше като парцалена кукла.

И младежът ужасено гледеше как Аркемонд размахва любимата му пред него...

— *Неее!*

Той скочи рязко, като едва не падна от гърба на нощния саблезъб. Силни, но тънки пръсти го задържаха, преди да изгуби остатъците от равновесието си, и го издърпаха обратно към бронирана гръд. Спомняйки си Аркемонд, друидът инстинктивно се опита да се отскубне от бронята.

— Тихо, Малфурион! Внимавай!

Гласът на Тиранде го върна в пълно съзнание. Погледна назад към загриженото ѝ лице. Тя беше вдигнала забралото на шлема, така че лицето ѝ се виждаше напълно — добре дошла гледка.

— Сънувах... — започна той, но после спря. Част от съня му бе твърде лична, за да я разкаже на жена, която не му е обещана. — Аз... сънувах — завърши Малфурион извинително.

— Знам. Бълнуваше. Стори ми се, че долавям името си, а после това на Илидан.

— Да. — Той не посмя да каже повече.

Жрицата докосна бузата му.

— Трябва да е бил ужасен сън... но поне най-накрая успя да поспиш.

Внезапно осъзнал близостта си с нея, друидът се изпъна. Огледа се наоколо и за пръв път забеляза морето от бегълци около тях. Повечето бяха цивилни, много от които изглеждаха объркани и напълно неразбиращи какво става. Малцина нощни елфи някога бяха страдали толкова. Подобна нередност със сигурност бе докарала немалко от народа на Малфурион до самия ръб.

— Къде се намираме?

— Близо до Монт Хайджал.

Той се взря във върха.

— Толкова далеч. Не може да бъде!

— Боя се, че може.

Главата на Малфурион увисна. Значи въпреки всичките им усилия, неговият народ все пак беше обречен. Ако демоните вече бяха изтикали армията толкова назад, как можеха нощните елфи изобщо да се надяват на нещо?

— Елун бди над нас — прошепна Тиранде, разчела изражението му. — Моля й се за съвет. Тя ще ни даде поне някаква отмора.

— Дано. Къде са другите?

— Брат ти е с лунната стража ей там. — Тя посочи на север. — Не съм виждала Крас или другите.

Но не с Илидан искаше да говори той. След сблъсъка си с Аркемонд, друидът отчаяно копнееше да намери магьосниците. Те трябваше да получат предупреждение за могъщия демон, който командваше преследващите ги сили.

Това предполагаше, разбира се, Крас и останалите още да са живи. Дали Аркемонд не ги бе изловил, след като се бе разправил с Малфурион?

— Тиранде, трябва да намеря чужденците. Вярвам, че те все още са ключови за оцеляването ни.

— Никога няма да успееш пеша. Още си слаб. Вземи моята пантера.

Той се почувства засрамен, че тя ще пожертва собствения си саблезъб за може би безполезното му търсене.

— Тиранде, аз...

Но тя го изгледа както никога досега — твърдо и решително изражение, което Малфурион беше виждал само у най-възрастните и отдадени жрици на Елун.

— Важно е, Малфурион. Зная това.

Тя се спусна от огромната котка, преди той да започне да спори отново. Тиранде взе само раницата и оръжията си и погледна към друида.

— Хайде, върви!

Неспособен да стори друго, освен да кимне благодарно, Малфурион смени позицията си, а после насочи нощния саблезъб напред през тълпата. Беше решен да не предаде доверието на Тиранде. Ако другите бяха още живи, щеше да ги намери.

Котката си проправяше път през войниците и цивилните с ръмжене, но нито веднъж не нападна, въпреки очевидното си неудоволствие от това да е заобиколена от толкова много тела. Друидът със задоволство отбеляза, че войниците в по-голямата си част са запазили реда. Мнозинството цивилни учтиво, но твърдо биваха подканвани напред, а скоростта им не се променяше. Демоните със сигурност бяха разчитали на хаоса от смесването на тези толкова различни групи на едно място. Поне тази опасност засега не съществуваше.

Но с толкова много народ, прибавен към армията, дори уникални създания като Крас, орка и човека бяха почти невъзможни за откриване. Чак след като за дванадесети път обходи с поглед тълпите, Малфурион най-сетне се сети да използва уменията си.

Не желаше все още да навлиза в Смарагдовия сън, защото имаше и други начини, чрез които вярваше, че ще успее да ги усети. Друидът накара пантерата да застане на едно място и затвори очи, пресягайки се около себе си. Докосна умовете на всички други нощни саблезъби, които можеше да намери, и им заговори така, както на зверовете в гората по време на уроците си. Малфурион се обърна дори към животното на Тиранде, за да не изпусне и най-дребния шанс. Котките, които добре познаваха господарите си, със сигурност щяха да разпознаят различните миризми на тримата страници.

Но първите животни не откриха онези, които друидът търсеше. Той се стегна и разпръсна сетивата си още по-надалеч, достигайки животни, които дори не можеше да види. Някои от бегълците носеха

със себе си домашни любимци и Малфурион запита дори тях. С колкото повече животни се свържеше, толкова по-големи шансове имаше.

Най-накрая една от тъмните пантери отговори. Съобщението не дойде с думи, а по-скоро с миризми и образи. На друида му отне един миг да ги осмисли, но накрая разбра, че това създание скоро е виждало орка. Брокс бе най-ясно различим от триото и не беше чудно, че нощният саблезъб си го спомня най-добре. За котката войнът представляваше смесица от буйни и наситени миризми, напомнящи за нейната дълбоко заровена дивашка страна. Пантерата усещаше в Брокс някакво сродство. Всъщност образът в представите ѝ изобразяваше зеленокожия ветеран като нощен саблезъб, изправен на задни лапи, чиято дясна ръка завършваше с два огромни нокътя, които трябваше да представляват брадвата на орка.

Това да намери точно кога и къде обаче пантерата е видяла Брокс, се оказа малко по-трудно. Животните не измерваха времето и пространството както го правеха елфите. Но с известни усилия друидът най-накрая успя да определи, че саблезъбът е срещнал орка само преди час или два, близо до централната част на огромното стълпотворение.

Малфурион насочи собственото си животно в тази посока и продължи да запитва другите нощни саблезъби дали са видели нещо. Все по-често се натъкваше на такива, които са мернали не само Брокс, но и Ронин и Крас. Нещо във възрастния магьосник изглежда впечатляваше умовете им. Те го гледаха с такова уважение, каквото подобни могъщи ловци обикновено пазеха само за многократно превъзхождащите ги хищници. Те обаче не се бояха от Крас така, както биха се страхували от друг звяр, сякаш почти разбираха, че той е нещо много, много повече. Всъщност Малфурион скоро осъзна, че нощните пантери по-скоро ще изпълнят заповед на Крас, отколкото на собствените си ездачи, които ги бяха отгледали.

Отчитайки още една от много мистерии, заобикалящи не-точно-нощно-елфския магьосник, друидът пришпори котката си още по-бързо. Пътят бе труден, защото яздеха срещу прилив от живи същества, но насочван от елфа, нощният саблезъб успя да се придвижва без да наранява тези по пътя си.

Докато се приближаваше към мястото, където трябваше да се намират странниците, положението се влоши. Звучите на битката се носеха в далечината и на хоризонта се появяваха плашещи алени и тъмнозелени блясъци. Войниците наоколо бяха по-изморени и притеснени. Тук явно се намираха онези, които най-скоро са били на фронтната линия и са отблъсквали демоните. Белезите и ужасните рани, които виждаше Малфурион, показваха ясно, че яростта на Пламтящия легион не е намаляла.

— Какво правиш тук? — извика му един офицер, по чиято някога безукорна броня се стичаха кръв и мръсотия. Очите му сълзяха. — Всички цивилни трябва да са на чело на похода! Махай се!

Преди друидът да успее да обясни, някой иззад гърба му каза:

— От него се очаква да бъде тук, капитане. Това би трябвало да е очевидно дори само след един поглед към лицето му!

— Илидан? — Малфурион погледна през рамо и видя, че брат му се приближава на практика недокоснат от сражението. На лицето му бе изписана първата усмивка, която младежът виждаше от много време насам; извеждаше толкова не на място в тази ситуация, че Малфурион се изплаши да не би близъкът му да е полудял.

— Мислех, че сме те изгубили — каза магьосникът и потупа силно брат си по рамото. Без да забележи как Малфурион се изгърбва, Илидан се извърна към офицера: — Някакви други въпроси?

— Не, господарю Илидан!

Войникът бързо отдаде чест и продължи напред.

— Какво стана с теб, братко? — запита облеченият в черно близък. — Някой каза, че са те видели повален, а пантерата ти била разкъсана на парчета...

— Спасиха ме... Тиранде ме избави.

Малфурион съжали в мига, в който произнесе името ѝ.

Усмивката остана, но доброто настроение зад нея се стопи.

— Така ли е направила? Радвам се, че е била толкова близо до теб.

— Илидан...

— Добре е, че и ти си тук сега — продължи брат му, отрязвайки всякакво по-нататъшно обсъждане на жрицата. — Старият магьосник се опитваше да организира нещо и явно смята, че ти си важен.

— Крас? Къде е той?

Усмивката на магьосника стана почти злокобна.

— А, всъщност точно накъдето и ти си се запътил, братко. Горе, на самата линия на битката...

Зави вятър. Нощните елфи, избрани да защитават отстъпващата армия, бяха атакувани от ужасяваща жегга. От време на време някъде из редиците прозвучаваше писък, веднага последван от триумфален рев от страна на някой демон.

— Къде е Илидан? — запита Крас. Дори неговото огромно търпение се изчерпваше. — Лунната стража не иска да прави без него нищо, освен да се пазят от нападения!

— Каза, че идва — намеси се Ронин. — Трябвало първо да говори с Рейвънкрест.

— Ще получи достатъчно слава, ако успеем и никой няма да го обвини, ако се провалим, най-малкото защото всички вече ще сме мъртви...

Ронин не можеше да спори с бившия си ментор. Нямахше нищо, което Илидан да желае повече от това да зарадва новия си покровител. Братът на Малфурион беше пълна противоположност на друида — амбициозен, див и незаинтересован от риска за останалите. Дватама магьосници вече бяха открили, че трима от лунните стражи, на които донякъде се надяваха да могат да разчитат, вече не са на разположение. Не демоните ги бяха убили. Просто изтощението от това да подхранват силите на Илидан чрез своите, ги бе осакатило трайно.

Но въпреки безразсъдния начин, по който използваше другите нощни елфи, те явно се бяха обвързали с него. По отношение на правенето на магии с реална стойност, Илидан можеше да стори това, което те не можеха. Освен това той разполагаше с политическата поддръжка на лорд Рейвънкрест, а за нощните елфи статутът беше от първостепенно значение, дори пред лицето на пълното унищожение.

Ронин внезапно подскочи.

— Пази се!

Над линията се спусна нещо, подобно на плаваща гъба, направена от мъгла. Преди заклинателите да успеят да реагират, ръбът ѝ се докосна до мястото, където стояха войниците.

Няколко бойци изкрещяха, а по лицата им се появиха дузини гнойни образувания. Те се спухаха едно след друго, пораснаха наново и пак се пръснаха, разпростирайки се по всички незащитени части от тялото на жертвите.

— *Джекар ирин!* — изсъска Крас и посочи към облака.

Ярка синя светлина разяде гнусната гъба с огромна скорост и обречените допреди миг войници бяха спасени. За съжаление, на вече засегнатите нямаше как да се помогне. Те падаха един след друг, а обезобразената им плът приличаше на поле с изригващи вулкани.

Ронин зяпаше отвратено.

— Ужасно! Мътните да ги вземат!

— Искане ми се да беше възможно! Но не можем да чакаме повече! Щом лунната стража няма да ни следва, ни остава единствено да се надяваме, че ще можем да направим нещо сами!

Но когато магьосниците се подготвиха да излязат напред, Ронин забеляза двама приближаващи се ездаци.

— Илидан идва... и Малфурион е с него!

— Слава на Аспектите! — Крас се обърна да посрещне близнаците. Когато те стигнаха до тях, той се изправи пред брата на Малфурион. — Закъсня! Събери лунната стража! Трябва да бъдеш готов да следваш заповедите ми!

Илидан сигурно нямаше да приеме подобна безцеремонна команда от друг, но вече хранеше огромно уважение към двамата магьосници, особено към Ронин. Той погледна над рамото на Крас и видя мрачното изражение на червенокосия заклинател, след което кимна и побърза да се подчини.

— Какво се надявате да направите? — попита Малфурион, докато слизаше от пантерата.

— Демоните трябва да спрат тук — отвърна Крас. — Жизнено важно е да не отстъпим отвъд Монт Хайджал и да обърнем това бягство в нова агресивна атака!

Друидът кимна, а после каза:

— Аркемонд е там някъде. Едва успях да му избягам.

— Подозирах, че е така. — Крас обмисли казаното от нощния елф. — И фактът, че си все още жив след сблъсък с него означава, че съм бил прав да искам да си тук в този момент.

— Но... какво мога да сторя аз?

— Това, което си обучен да правиш, естествено.

С тези думи старият магьосник се обърна към Ронин, който вече се бе приготвил за сблъсък с демоните. Крас застана до някогашния си ученик и Малфурион последва примера му миг по-късно.

Драконовият магьосник заговори на човека:

— Ронин, по отношение на магията Илидан търси твоя съвет повече от всичко друго. Оставям на теб да установиш връзка с него.

— Както искаш. — Огненокосият заклинател премигна веднъж.
— Готово е.

Магьосникът върна вниманието си върху друида.

— Малфурион, представи си най-могъщата магия, която смяташ, че можеш да направиш. Но по *никакъв* начин не ми казвай каква е! Използвай всеки метод, всички връзки със силите на света, от които имаш нужда, но не завършвай заклинанието, докато не ти кажа. Трябва да бъдем неумолими към враговете си.

— Аз... разбирам.

— Добре! Тогава да започваме. Следвай ме. Ронин?

— Готов съм — отвърна по-младият магьосник. — Знам точно какво искам да правя.

Очите на Крас се разшириха.

— А! Още един детайл, Малфурион. Бъди готов да сменяш целта на атаката си на случаен принцип. Движи заклинанието накъдето виждаш пропуски в усилията ни. Разбираш ли?

— Мисля, че да.

— Дано тогава силите на светлината са с нас.

С тези думи Крас внезапно замръзна. Очите му немигащо се взряха в празнината, разделяща нощните елфи от демоните.

Ронин бързо се наведе към Малфурион.

— Използвай всичко. Не оставяй енергия за защита. Сега настъпи моментът — всичко или нищо.

— Приближават се — обяви Крас пред спътниците си. — Дано Аркемонд да се окаже сред първите редици.

Всички можеха да почувстват приближаващата орда. Злото изпълваше самия въздух и пращаше усещане за гнилоч към тях. Дори драконовият магьосник потрепери от отвращение, а не от страх.

— Ронин, накарах Джарод Шадоусонг да се подготви. Лунната стража също ли е на мястото си?

— Да.

— Почти... — Бледото лице се стегна. Клепачите на Крас потрепнаха. — Сега.

Никой от тях не знаеше как другите ще атакуват, точно както искаше възрастният магьосник. Той наистина се нуждаеше от случайни попадения — най-добрата тактика срещу защитите, които Аркемонд и гнусните му подчинени биха могли да измислят. Планът му имаше също толкова голям потенциал за катастрофа (ако не и повече), колкото и за успех, но той бе отчел това.

Изведнъж от облаците се спуснаха блестящи копия от чист лед, които заудряха по вражеската орда. На север земята потрепери и демоните внезапно се разпръснаха, защото скалата се изду. Някъде другаде от нищото се появиха черни птици, които се насочиха към летящите сили на Легиона.

Навсякъде по линията на защитниците магиите атакуваха врага една след друга. Някои бяха насочени към конкретни места, докато други сякаш действаха навсякъде. Нямаше две еднакви и въпреки че имаше дори такива, които се противопоставяха една на друга, очевидно нанасяха много по-жестоки поражения на напирещата орда.

Демоните умираха пронизани от лед, изгорени от ален огън или погребани под разтопената земя. Тези в небето падаха разкъсани и пробити от стотици нокти или се стоварваха към смъртта си, след като вятърът ги блъскаше един в друг.

Ередарите направиха опит да се противопоставят на контраатаката, но Крас внезапно извика:

— Сменете посоката!

Малфурион, Ронин и лунната стража и Илидан от север смениха фокуса на магиите си. Крас усети, че уорлоците са объркани, несигурни накъде първо да насочат усилията си. Адските пазачи и другите демонични войни на земята напразно се опитваха да се опазят срещу нещо, което техните оръжия не можеха нито да срежат на две, нито да нанижат.

Неумолимото настъпление най-накрая спря.

— Удържахме ги! — изкрещя Крас. — Сменете фокуса отново и натиснете по-силно! Трябва да започнем да си възвръщаме позициите!

Те отново изместиха посоката на атаките си. Някои области утихнаха, но щом Пламтящият легион се опиташе да използва

предимството, някой сред заклинателите запълваше празнините. Никъде нямаше място, където демоните да могат да удържат позицията си, а какво остава да продължават натиска.

— Отстъпват! — извика Малфурион.

— Не отслабвай хватката — изсъска Крас през стиснати зъби. —

Ронин, предупреждавам капитана!

Друидът си позволи да погледне към човека за миг.

— Какво иска да каже?

— Отне ни малко убеждаване, но Шадоусонг отиде при Рейвънкрест! Само чакаше сигнала ни!

— За какво?

В отговор на въпроса му зазвучаха бойните рогове. Внезапна енергия изпълни нощните елфи. Умиращата надежда изчезна, а с нея и примирението. Войниците отново отвърнаха на призива на роговете с пълната си сила и армията тръгна в атака.

Заклинателите на свой ред потеглиха бавно напред пеша, отново променяйки атаките си. Тренираните им котки ги следваха на няколко крачки, докато напредваха заедно с войниците по посока на врага.

И най-накрая Пламтящият легион започна наистина да отстъпва.

Нощните елфи прекосиха разчистената от лунната стража и другите магьосници зона. След това започнаха да прегазват първите паднали демони. Подминаваха и много от своите, погубени часове порано, но все повече и повече демони падаха пред яростните защитници. Отслабен от непредсказуемите атаки на заклинателите, Пламтящият легион лесно ставаше жертва на нощните елфи.

Проехтяха нови рогове. Из редиците на армията неочаквано зазвуча дълъг и доволен рев. Защитниците се затичаха напред, удвоявайки скоростта си.

— Рейвънкрест трябва да следва плана! — извика Крас — Не могат да преследват Легиона твърде дълго, нито толкова бързо!

Залп от стрели падна върху демоните, избивайки десетки наведнъж. Кавалерията се засили срещу оцелелите от другата страна на фронтовата линия. Големите котки с радост разкъсваха плячката си.

Сърцето на Малфурион заби по-учестено.

— Получава се!

— Не се отпусчай! — стресна го магьосникът.

Наистина не си го позволиха. Окрилени от успеха си, друидът и другите продължаваха да подпомагат войските. Колкото и да бяха изтощени, нощните елфи разбираха прекрасно, че се намират в критична точка от битката. Монт Хайджал все още се извисяваше зад тях, но вече се смаляваше бавно.

След това откъм центъра на армията се появи нова, добре дошла изненада. Сестрите на Елун, облечени в бляскавите си брони, подсилваха бойците с напевите си. Можеше и да е ден, но ритмичното пеене на жриците буквално подхрани нощните войни. Сякаш самата луна се беше извисила над армията в този миг.

Стъпка по стъпка те се бореха, а демоните падаха Крас погледна към забуленото небе и каза:

— Сега! Ударете ередарите по собствено усмотрение!

Всеки заклинател фокусира усилията си върху летящите уорлоци. Гръмотевици разкъсаха небесата. Светкавици проблясваха в разкъсващи ретината цветове. Завиха ветрове.

Не можеха да видят резултатите от атаките си, по ги чувстваха по други начини. Ередарите направиха опит да се прегрупират, но трябваше да пазят и ордата. Това ги изстискваше. С всеки убит демон-маг защитниците усещаха отслабване на злите сили, изправени срещу тях. И с всеки паднал уорлок Крас и останалите нападаха оцелелите все по-стръвно.

Най-накрая ередарите отстъпиха напълно. Отстъплението им оголи чудовищните войни на земята и ги остави незащитени срещу магьосниците и лунната стража.

— Те бягат! — прошепна Малфурион, възхитен от успеха на групата си.

— Твърде ценни са. Аркемонд ще се нуждае от тях и по-късно — отвърна мрачно Крас. — А на него те наистина ще му трябват. Войната не е спечелена, но спасихме тази битка.

— Не трябва ли да продължаваме да ги преследваме, докато не ги избутае обратно през портала в адското им царство?

Възрастният магьосник се закикоти — толкова нетипичен звук за него, че дори Ронин се стресна.

— Звучиш по-скоро като брат си, отколкото като себе си, Малфурион. Не позволявай на еуфорията на момента да те отнесе твърде далеч. Тази армия никога няма да преживее пълнокръвна битка

по целия път до Зин-Азшари. Дори в момента единствено волята им ги държи на крака.

— Тогава... какъв е смисълът?

— Огледай се около себе си, младежо. Твоите хора *оцеляха*. Това е повече, отколкото си мислеха, че ще постигнат само час по-рано.

— Дали обаче Рейвънкрест ще последва инструкциите ти? — запита Ронин, оглеждайки се за знамето на благородника.

— Вярвам, че ще го стори. Вижте там, на север.

Там напорът се беше забавил и сега войниците изглеждаха по-заинтересовани да укрепят позициите, които вече са завзели, отколкото да се бият за нови. Яздещите офицери се носеха сред другите войници и им даваха сигнали да се върнат към основната група. Някои изглеждаха малко разочаровани, но другите бяха повече от щастливи, че ще могат да си починат, дори ако трябва да стоят прави.

Само за минути цялата предна линия бе напълно спряла. Нощните елфи скоро започнаха да разчистват клането и да създават здрав фронт от сурови, но решителни войни, които стояха с намерението да отблъснат всеки, който би се опитал да развали чудото, постигнато току-що.

И чак тогава Крас си позволи да издиша.

— Послуша ме. Благословени да са Аспектите, послуша ме...

Далеч напред се виждаха само смътните форми на демоните. Пламтящият легион се беше отдръпнал далеч отвъд обсега на стрелците, а също и на уморените магьосници, поне за момента.

— Успяхме — промълви Ронин, а гласът му звучеше почти като грак. — Не успяха да ни избутат до Монт Хайджал.

— Да — промърмори Крас с очи, насочени не към демоните, а към изтормозените защитници. — Да, успяхме. Сега започва трудната част.

ДЕВЕТ

Манорот коленичи пред черния портал. Предните му крака бяха прегънати, а широките му кожени криле — свити плътно зад гърба му. Демонът се опита да изглежда възможно най-малък, защото сега общуваше със Саргерас, който изобщо не изглеждаше в добро настроение.

„Пътят още не е отворен за мен... Очаквах да се справите по-добре...“

— Борим се — призна Манорот. — Но усилието... почти сякаш самият свят се опитва да предотврати идването ти, Велики.

„Никой не може да ми откаже наградата...“

— Ннн... не, Велики.

За известно време настана тишина, а после гласът в главата на Манорот каза:

„Усещам нарушение, нередност... има такива, които не бива да съществуват и все пак са тук, а също и такива, които искат да събудят онуй, що не бива да бъде будено.“

Масивният демон не се преструваше, че разбира, но все пак отвърна:

— Да, Саргерас.

„Те са ключови. Трябва да бъдат изловени.“

— Аркемонд е на бойното поле, а Повелителят на хрътките отдавна е по следата. Натрапниците ще бъдат повалени.

Зловещата празнина се размърда и се затърчи като жива. Манорот можеше да почувства желанието на господаря на Пламтящия легион да нахлуе в този богат свят. Яростта, която се излъчваше от Саргерас, смразяваше дори коравия му лейтенант.

„Един трябва да ми бъде доставен цял... за да мога да го разкъсам бавно за собствено удоволствие.“

В ума на Манорот се появи образ. Незначително същество от същата раса, като тази на Аристократите. Този обаче беше по-млад и носеше доста бледи одежди в зелено и кафяво в контраст с другите от

народа си. Видението показваше нощния елф в самия дворец. Манорот разпозна залата, където преди бяха създали първия портал... място, което сега представляваше само брулени от вятъра развалини.

„Запомни го добре.“

— Вече го сторих, Велики. Аркемонд, Хаккар и аз ще внимаваме за него. Един от нас ще го плени.

„Жив — нареди присъствието от отвъдното, което вече започна да отслабва, оттегляйки се от главата на Манорот. — Жив... за да мога да си доставя удоволствие с мъчението му...“

И когато Саргерас изчезна, демонът потрепери, знаейки прекрасно каква съдба очакваше този нощен елф, щом Великият го докопаше.

Огромните усилия да се реорганизира армията бяха затруднени от безбройните бежанци, които се смесваха с нея, но лорд Рейвънкрест, за негова чест, се справи възможно най-добре. Състави списък на всички провизии, особено храната и водата, и после ги разпредели съобразно нуждите. Някои от по-високопоставените цивилни протестираха, че не са получили полагащите им се според тях дялове, но един мрачен поглед от страна на брадатия командир заглуши всякакви възражения.

Тиранде и сестрите също правеха всичко възможно за войниците и бегълците. Жрицата на Елун, вдигнала шлема си, водеше нощна пантера, която по-рано бе взела назаем, и се спираше да поговори с този или онзи. Всички, независимо дали млади или стари, от благородните касти или не, я приветстваха. Може и да беше само за момент, но всички ѝ се струваха наистина успокоени, след като минеше покрай тях. Тиранде не смяташе това за белег на някаква по-особена нейна дарба, а предположи, че внимателното ѝ държание носи огромна утеха с контраста си спрямо всичко, с което се бяха сблъскали през деня.

Една дребна, коленичила самотно фигурка, привлече вниманието на жрицата. Девоиче, две или три години по-младо от нужното, за да постъпи в служба на Елун, седеше тихо и нещастно гледаше в нищото.

Тиранде коленичи до нея и я докосна по рамото. Момичето се стресна и извърна поглед към жрицата. Очите ѝ бяха като на див звяр.

— Успокой се... — каза Тиранде нежно и ѝ подаде мях с вода. Изчака, докато девойката спря да пие, а после добави: — Аз съм от храма. Как се казваш?

След моментно колебание детето отвърна:

— Ш... Шандрис Федърмуун^[1].

— Къде е семейството ти?

— Не... не знам.

— От Сурамар ли си?

Жрицата не си я спомняше, но това не означаваше, че Шандрис не идва от същия град.

— Не... Ара-Хинам.

Тиранде се опита да скрие притеснението си. Момичето бе сред бежанците, които демоните преследваха, когато поставяха капана си. От чулото от оцелелите, жрицата бе разбрала, че мнозина са измрели преди Пламтящият легион да позволи на останалите да избягат. Семейството на това дете можеше и още да е живо... но най-вероятно не беше.

— Кога ги видя за последно?

Очите на Шандрис се разшириха.

— Бях с една приятелка... когато дойдоха чудовищата. Опитах се да избягам вкъщи, но някой ме грабна... казаха ми, че трябва да тичам в обратна посока. И аз го сторих. — Тя скри лице в шепите си и сълзите ѝ потекоха през тях. — Трябваше да си отида вкъщи! Трябваше вкъщи!

Тази трагична история не беше онова, което Тиранде бе искала да чуе. Жрицата щеше да разпита навсякъде, където бе възможно, но беше почти сигурна, че никой от семейството на Шандрис не е оцелял и че момичето сега бе съвсем самичко на този свят.

— Някой грижил ли се е за теб от бягството ти насам?

— Не.

Когато се срещнаха с армията, бежанците от Ара-Хинам — едно от по-малките селища — бяха тичали вече два дни без почивка. Дори това, че е оцеляла сама толкова време, изглеждаше удивително. Много по-възрастни нощни елфи бяха паднали от изтощение; народът на жрицата по принцип не беше пригоден за подобни трудности. Макар и да не бяха слаби, те бяха много зле подготвени за живот извън уютния им свят... недостатък, който чак сега ставаше очевиден. Тиранде

благодареше на Елун, че тя, Малфурион и Илидан са били отгледани различно, но те бяха малцинство.

Мнозина бяха в същото положение, като Шандрис, но нещо в това дете докосна по-силно жрицата. Може би донякъде фактът, че момичето приличаше на самата Тиранде, когато бе на нейните години. Независимо от причината, тя накара девойчето да се изправи.

— Искам да се качиш на нощния саблезъб. Ще дойдеш с мен.

Това противоречеше на заповедите, но не я интересуваше. Наистина не можеше да спаси всички, но щеше да направи всичко възможно за това дете.

Лицето на момичето бе измъчено, но очите ѝ за първи път се прочистиха и тя се качи на пантерата. Тиранде провери дали е седнала сигурно и поведе животното.

— Къде отиваме? — запита момичето.

— Имам да свърша още работа. В кесията отляво ще намериш малко изсушени плодове.

Шандрис нетърпеливо се изви и забърка в торбичката, докато не намери простоватата дажба. Тиранде не спомена, че момичето поглъща и нейния дял. Сестринството учеше посветените да оцеляват дори с минимални ресурси. Всяка година имаше четири периода на ритуални пости, които най-общо се считаха за отдаденост към богинята. Сега, във време на война, тези навици се отплащаха.

Тиранде продължи към следващата група бежанци, за да им донесе утеха. Повечето просто бяха безкрайно изтощени, но някои имаха и рани. На вторите тя се опитваше да помогне, колкото ѝ бе възможно, молейки се на Майката Луна да ѝ даде нужните сила и напътствие. За нейна радост този ден богинята сметна за редно да я подкрепи във всичките ѝ усилия.

Но след това се натъкна на инфектирана рана, която я шокира. В началото бе трудно да се определи дали това е нарочно нанесено поражение, или злополука. Тиранде разгледа внимателно притеснителната зеленикава гной и се зачуди на странните резки. Жертвата — възрастен мъж — лежеше блед и в безсъзнание, а дъхът му излизаше на плитки хрипове. Съпругата му, чиято коса се придържаше отзад от останките на шнола, покрита с рубини и смарагди, държеше главата му в скута си.

— Как е направил това? — запита Тиранде, несигурна дали може дори да забави инфекцията. Около нея имаше нещо нередно.

— Не беше той. Направиха му я.

— Не разбирам.

Изражението на възрастната жена се стегна, сякаш се бореше да остане спокойна достатъчно дълго, за да обясни.

— Онова нещо... той каза, че приличало... на вълк или хрътка... но изкривено, все едно излязло от някакъв ужасен сън...

Тиранде потрепери. Знаеше, че жената говори за адски звяр. Четирикраките демони почти бяха убили Малфурион веднъж. Те особено много харесваха онези, които имат магически сили, защото можеха да ги изсмукват от телата им, оставяйки само суха черупка.

— И той е стигнал дотук чак от Ара-Хинам така? — Жрицата се дивеше, че някой може да оцелее толкова дълго с толкова зловеща рана.

— Не... оттам избягахме невредими. — Думите ѝ носеха горчилка със себе си. — Получи това само преди два дни, когато се прокрадваше, за да ни намери храна.

Два дни? Значи в гъстото множество, изливащо се към Монт Хайджал. Но нито един от демоните не бе успял да пробие толкова напред от ордата, Тиранде беше сигурна в това.

— Заклевате ли се, че е било само преди два дни? И е станало близо до това място?

— В гористите земи, които отново са на юг от нас, кълна се.

Жрицата прехапа устни. Горите, които сега се намираха в тила на нощните елфи.

Тиранде се наведе над раната и каза:

— Нека видя какво може да се направи.

Тя се насили да я докосне, с надеждата, че ще може поне да предотврати разпространението на заразата. Зад гърба си чу как Шандрис ахва. Момичето се боеше за нея и с право. Никога не се знае какво може да ти причини отворена от демон рана. Можеше да се очаква, че Пламтящият легион ще се опита да разпространи чума.

Луната не грееше на небето, но това не я притесни. Макар и жриците да бяха най-силни, когато небесното светило се виждаше, те чудесно знаеха, че то никога не е твърде далеч. Връзката им с Елун беше здрава, независимо от момента от денонощието или сезона.

— Майко Луна, чуй молбите ми — прошепна тя. — Дай на недостойната хладната и освежаваща сила на докосването си. Насочи ръцете ми към източника на тази мерзост и ми позволи да махна покварата, така че невинният да се възстанови...

Тиранде започна да си припява под нос — така фокусираше волята си в работата. Раните на Броксигар, които бе изцерила, бледнееха в сравнение с това, което се опитваше да постигне сега. Имаше нужда от целия си самоконтрол, за да не се поддаде на сигурността си, че ще се провали.

Внезапно, без предупреждение, от пръстите ѝ заблестя бледа сребърна светлина. Съпругата на жертвата гледаше с широко отворени очи, а Шандрис отново ахна. Надеждите на Тиранде се завърнаха — Елун отново отвърщаше на молбите ѝ. Богинята наистина беше с нея днес!

Лечителката прокара пръски около раната, отделяйки специално внимание за местата, където гангрената бе най-зле. Не можеше да не направи гримаса, докато докосваше гноясалите области. От какво ли зло се раждаха тези демони, та дори само одраскването или ухапването им водеше до такъв ужас?

Когато пръстите ѝ пробягаха над раната, гледката стана попоносима. Гнойните образувания намаляха и накрая изчезнаха. Кървавият процеп се стесни в двата края и бавно се запечата.

Окуражена, Тиранде продължи с молбите към Елун. Инфекцията се сви до малък овал, а самата рана се превърна в белег, който в началото изглеждаше пресен, а после почти изчезна.

Мъжът внезапно изстена, все едно се будеше от дълбок сън, но жрицата не спря. Не вярваше липсата на външни белези да означава, че раната е излекувана и отвътре. В кръвта на жертвата сигурно имаше отрови от инфекцията.

Няколко напрегнати секунди по-късно, когато гърдите на мъжа започнаха да се надигат и спускат в по-спокоен ритъм, Тиранде разбра, че е победила стореното от демона. Тя издиша бавно, а после се наведе и благодари на Елун. Богинята я беше дарила с чудо.

Жената се протегна и хвана ръката на Тиранде.

— Благодаря ти, сестро! Благодаря ти!

— Аз съм само сечиво за делата на Майката Луна. Ако трябва да благодарите на някого, това е Елун.

Въпреки това и двамата — мъжът, Кариус, и жена му — продължиха да изразяват признателността си за това, което и двамата смятаха за героизъм от страна на жрицата. Тиранде едва успя да се отскубне от тях.

— Можете да ми се отплатите, ако ми разкажете в най-големи подробности какво е станало — каза тя накрая на Кариус.

Той кимна и разказа историята, доколкото си я спомняше. В разгара на бягството двамата осъзнали, че км трябва някаква храна. Но в хаоса по онова време нямало как да намерят сред бегълците някой, който има достатъчно, за да я сподели с тях. Повечето били напуснали домовете си само с това, което можели да носят в ръце.

Кариус забелязал гористата местност и помислил, че може би там ще намери боровинки и прясна вода. Той оставил жена си с обещанието, че ще се върне скоро. Решил се на подобен глупав лов само от отчаяние, защото със сигурност другите вече били обрели всичко ядовито от горичката.

Трябвало да навлезе по-навътре, отколкото възнамерявал. Започнал да се безпокои, че може да не успее да намери жена си отново, макар и тя да му казала, че ще остане назад, ако той закъснее. Когато най-накрая открил храст с узрели боровинки, Кариус бързо се опитал да напълни кесията на колана си, позволявайки си да хапне набързо само няколко плодчета, за да подкрепи силите си.

Но точно когато напълнил торбичката, чул нещо голямо да се носи из гората. Първата му мисъл била, че може да е турен или мечка. Потеглил обратно, като постоянно се извъръщал през рамо, така че каквото и да се появи, да не го свари неподготвен.

Така че гледал в грешната посока, когато звярът се засилил право насреща му.

Тъй като някога бил служил в замъка Блек Руук, Кариус все пак разполагал с някакви оттренирани реакции, въпреки изтощителното пътуване. Той се извил встрани точно когато чудовището — някаква демонична хрътка с две ужасяващи пипала, изскачащи от гърба ѝ — се опитало да скочи отгоре му. Звярът не могъл да разкъса гърлото му, както възнамерявал, но все пак сграбчил крака му.

По някакъв начин мъжът успял да не изкрещи, макар че всяка фибра от съществуването му го искала. Вместо това нощният елф задрапал за нещо, каквото и да е, с което да се отбранява. Търсещата му ръка

напипала дебел заострен камък и той замахнал с цялата си сила към муцуната на съществото.

Чул нещо да изпуква. Грубо стенание изпълнило ушите му и звярът пуснал крака му. Дори тогава Кариус се съмнявал, че ще успее да се изплъзне от демона, но отнякъде в далечината внезапно проехтял остър звук.

Реакцията на зловещата хрътка към него била моментална и изненадваща. Тя първо се свила, а после веднага скочила към източника на звука. Инстинктът за самосъхранение подтикнал Кариус веднага да се повлече в обратна посока. Не спрял дори да превърже раната, която по това време само кървяла. Раненият нощен елф бавно и с усилие извървял целия обратен път и на всяка крачка от пътешествието очаквал звярът да се върне и да го довърши.

Тиранде слушаше с все по-нарастващо предчувствие за нещо ужасно. Кариус наистина беше имал огромен късмет да оцелее след сблъсък с адски звяр. Нея обаче повече я притесняваше какво е търсело гнусното изчадие отвъд фронтовата линия. Разбира се, Малфурион и магьосниците лесно можеха да се справят дори с такъв опасен демон, ако е сам. Но ако имаше повече?

С тази мисъл наум, тя запита:

— Споменахте звук, който привлякъл чудовището настрани. Какъв звук?

Мъжът помисли за миг, а после отвърна:

— Остър пращящ звук.

— Като гръмотевица?

— Не... напомни ми на... бих казал на шибване с камшик.

Жрицата се изправи на крака.

— Благодаря ви за търпението. Ако ми простите, трябва да продължа по пътя си.

— Не! — запротестира жената. — Ние трябва да ти благодарим отново, сестро! Мислех, че съм го загубила!

Тиранде нямаше време да спори повече. Тя благослови и двамата от името на храма, а после бързо отиде до мястото, откъдето Шандрис я зяпаше с очи, ококорени като чинии.

— Ти го излекува напълно! Аз... аз си мислех, че ще е мъртъв преди дори да си започнала!

— И аз така мислех — отвърна Тиранде и се качи зад момичето.
— Майката Луна е щедра към мен.

— Никога не съм виждала жрица, която да е способна да излекува толкова ужасна рана... И онова чудовище, което я е отворило...

— Тихо, Шандрис. Имам нужда да помисля.

Жрицата пое контрола над нощния саблезъб и изви котката по посока на последната известна ѝ позиция на магьосниците. В ролята си на лечител, Тиранде често придобиваше информация, недостъпна дори за стратегите на лорд Рейвънкрест. Сега тя отново бе чула нещо, което Малфурион и Крас трябваше да научат.

Убийците на Легиона се приближаваха към тях.

Черните дракони се върнаха в огромното си леговище под покривалото на нощта. Нелтарион нямаше търпение да се прибере у дома си, защото имаше много работа за вършене. Планът му беше толкова близо до осъществяването, че почти можеше да го вкуси.

Един по-дребен мъжкар, кацнал на връх, който приличаше на вдигнат нокът, сведе глава в знак на почит. Земният пазител не му обърна внимание, защото мислите му бяха насочени към по-важни неща. Той се приземи пред входа на главната пещера на ятото и незабавно се обърна към съпругите си, които кацнаха след него. По-навътре в пещерата се чуваха ревовете на други дракони.

— Слизам долу. Не желая да ме безпокоят.

Женските кимнаха, защото често бяха чували същата заповед и преди. Те не питаха какво върши Аспектът там долу. Като всички в черното ято, единствената им роля беше да служат. Всяко създание в планината бе докоснато в някаква степен от същата лудост, която засягаше Нелтарион най-силно от всички.

Огромният черен дракон маневрираше из тунели, които едва му позволяваха да мине. Докато се спускаше все по-надълбоко, звуците на живота горе изчезнаха и се появи нов странен звук, ехтящ из тунелите. За всеки, който го чуе, той би звучал като нещо, типично за ковашка работилница, защото напомняше най-вече на непрестанни удари по метал. Чуването продължаваше безспирно и когато темпото му се

увеличи, усмивката на Нелтарион се разшири и стана още по-доволна. Да, вече приближаваше финала.

Но драконът не се насочи към източника на бумтенето. Вместо това той зави в един страничен проход и продължи да се спуска. След известно време звукът избледня и изчезна, а на негово място остана само тежкото дишане на Земния пазител, което озвучаваше тъмните коридори. Никой, освен него нямаше право да слиза в тези дълбоки зали.

Най-накрая Нелтарион достигна обширната зала, в която бе използвал магията си върху ередара. Но когато влезе, главата на дракона се стрелна нагоре, защото почувства, че макар и на пръв поглед пещерата да е празна, всъщност не беше сам.

„Скоро... Скоро... Светът скоро ще се поправи... Всички, които те предадоха, ще бъдат поставени на мястото им... Ще възстановим реда... И ти ще властваш, както ти се полага...“

Гласовете повтаряха на Земния пазител всичко това и още много други неща. Гърдите му се издуха от гордост, а очите му заблестяха нетърпеливо. Скоро светът щеше да стане такъв, какъвто *той* го желаше!

— Всички те се отдадоха — каза той на празния въздух. — Дори отсъстващият Ноздорму.

Гласовете не отвърнаха, но драконът прие, че са доволни. Той кимна на себе си, а после затвори очи и се концентрира.

И призована от него, в центъра на залата се материализира Драконовата душа.

— Вижте красотата ѝ — изтътна Нелтарион, докато амулетът се носеше на едно ниво с възхитения му поглед. — Вижте съвършенството и силата ѝ.

Златната аура, озарила творението му, заблестя по-ярко от всякога. Когато Земният пазител фокусира волята си върху нея, Драконовата душа започна тихо да вибрира. Сталактитите и сталагмитите из цялата зала започнаха да треперят, сякаш се събуждаха за живот.

Вибрациите на диска се усилваха с всеки нетърпелив дъх на Нелтарион. Сега цялата зала трепереше. Парчета скала се откъснаха от тавана и няколко големи сталактита се разлюляха злоещо.

— Да... — изсъска нетърпеливо драконът. Очите му горяха трескаво. — Да...

Сега цялата планина стенеше, все едно предстоеше вулканично изригване или титанично земетресение. Таванът започна да се руши. Огромните камъни падаха навсякъде и удряха пода с пробиващ тъпанчетата трясък. Немалко отскачаха от твърдите люспи на дракона, но той изобщо не се интересуваше от това.

После от Драконовата душа се появиха нематериални форми. Те бяха сенки от светлина — бледи образи, които се понесоха наоколо. Повечето имаха крила и очертанията им напомняха тези на Нелтарион. Някои бяха черни, други бронзови, трети сини или червени. Те се нароиха около диска, ставайки все повече и повече.

Там имаше и други форми — по-малки, но и по-гротескни. Те блестяха в болнаво зелено и много имаха рога и бездънни ями вместо очи. Бяха много по-малко на брой, но около тях се усещаше някаква сила и зло, което ги правеше не по-малко внушителни от преплитащите се духове над тях.

Това бяха есенциите на всички, допринесли за създаването на Драконовата душа, независимо доброволно или не. Обвързани с диска, заедно те представляваха сила, която правеше дори тази на Аспект като Нелтарион да изглежда смешна. Само появата им бе достатъчна, за да отвори цепнатини по цялото протежение на солидната планина, а в момента местността около нея се тресеше силно.

Един гигантски сталактит внезапно се отчупи. Обзет от преклонението си пред амулета, Земният пазител не го забеляза, преди да стане твърде късно.

Само удар с подобен мащаб би могъл да нарани черния дракон. Скалата удари Нелтарион отляво на челюстта и проби твърдата люспеста плът. Една окървавена люспа полетя и удари с твърдия си ръб Драконовата душа.

Нелтарион изрева от ужас — не за себе си, а по-скоро за това какво би могло да се случи с безценното му творение. Люспата издраска дълбоко диска и наруши съвършенството му. Призрачните създания наоколо се завъртяха в неконтролируем бяс.

Драконът реагира бързо и прекъсна магията. Призрачните форми потънаха обратно в диска, но по-бавно и колебливо, отколкото се

искаше на Аспекта. Когато изчезнаха, грохотът и земетресението също спряха и само носещият се прах показваше какво наистина е ставало.

Когато вече беше безопасно, Нелтарион сграбчи Драконовата душа и я придърпа близо до себе си. Резката не се оказа толкова дълбока, колкото си мислеше в началото, но дори само това, че изобщо съществува, за малко не го хвърли в истерия. Не очакваше, че нещо, каквото и да било, още по-малко пък *самият той*, ще се окаже заплаха за диска.

— Ще те излекувам — прошепна той, люлеейки дребното златно късче в лапата си, както майка би сторила с детето в ръцете си. — Ти отново ще бъдеш моето съвършенство...

Той напусна залата колкото можеше по-бързо, куцайки на три лапи, здраво стиснал диска в четвъртата и се насочи обратно към повърхността. От Нелтарион се излъчваше отнесеност, която би изплашила дори съпругите му. Дишането на Земния пазител стана накъсано, сякаш той се страхуваше, че всичко, постигнато досега, ще се окаже хвърлени на вятъра усилия.

Обаче, вместо да се върне там, където живееше народът му, драконът зави в друга поредица тунели. Ковашкото бумтене се усили, докато Нелтарион прокарваше огромното си тяло през тесните коридори, и скоро се превърна в ясно различими звуци на усилена работа. Чуваха се странни гласове, чиито думи се губеха под ударите на чукове.

Драконът влезе бързо в новата зала. Огненото осветление го принуди да спре за момент, докато очите му свикнат с него. Когато това стана, пред погледа му се разкриха орди от дребни, подвижни гоблини, заети с различни дейности върху парчета метал. Навсякъде имаше огромни пещи, всички поддържани от бушуващата разтопена лава далеч под тях. Половин дузина от зеленокожите създания се бореше да премести от кръглият отвор на огромен контейнер нещо, което приличаше на щит, подходящ за гигант. Металът вътре блестеше в ярко оранжево. Гоблините бързо обърнаха контейнера и така съдържанието му падна в голям съд, пълен с вода. Избликналата пара почти свари един по-бавен работник.

Други гоблини удряха с чуковете си по различни парчета. Няколко, облечени в широки комбинезони, се мотаеха сред другите и се грижеха всеки да си върши работата както трябва.

Нелтарион не откри онова, което търсеше, и изрева:

— Мекло! Мекло, веднага при мен!

Ревът на левиатана заглуши всички други звуци. Стреснати, гоблините преустановиха работата си. Двама за малко не поляха другаря си с разтопено желязо.

— На работа, на работа! — извика висок раздражен гласец. — Да не искате всичко да развалите?

Работниците моментално се подчиниха. От един проход високо горе се появи хилав възрастен гоблин, по чиято иначе плешива глава се спускаха няколко сивкави кичура козина. Той затопурка към нетърпеливия дракон. Главатарят си мърмореше сам по целия път, но в думите му нямаше ярост към господаря. Вместо това той сякаш през цялото време изчисляваше нещо.

— Плътност двайсет сантиметра с повърхностна площ трийсет и шест квадратни метра, което значи приблизително, ако прибавим още двайсет и един килограма от сместа и... — Кракът му отскочи при сблъсъка със средния пръст на свободната предна лапа на дракона. Гоблинът погледна нагоре, почти изненадан да види левиатана. — Господарю Нелтарион?

— Мекло! Виж това!

Земният пазител поднесе огромната си лапа близо до създаването, за да може да изучи внимателно диска. Мекло се намръщи и нададе цъкащ звук.

— Такова майсторство, а сега е белязано! Дизайнът беше съвършен!

— Една моя люспа падна върху него, гоблине! Обясни ми как това би могло да повреди нещо неуязвимо!

— Виждам и кръв. — Мекло погледна нагоре и с изучаващ поглед разгледа раната на Нелтарион за момент, а после отново изцъка. — Разбира се, в това има смисъл! Господарю Нелтарион, вие бяхте изключително важен за създаването на диска, нали?

— Ти беше там, гоблине. Знаеш много добре.

— Да. Вие създадохте матрицата на създанието му. — Съществува помисли още един момент, а после запита: — Другите дадоха ли есенциите си? Обвързани ли са с матрицата на диска?

— Разбира се.

— Ааа, но *вие* не сте. Вие създадохте Драконовата душа, оформихте я с мощта и кръвта си, но сте единственият дракон, който не е директно свързан с нея. — Гоблинът се ухили, демонстрирайки изострени жълти зъби. — Което ви прави нейната *единствена* слаба страна, господарю. Люспата и кръвта ви... всяка част от вас е способна да унищожи Драконовата душа. Предполагам, че с лекота можете и да смачкате диска. — Мекло направи стискащ жест с палец и показалец.

Очите на Земния пазител се превърнаха в чудовищна гледка, дори за гоблина.

— Аз никога не бих сторил подобно нещо!

— Разбира се, че не, разбира се, че не! — избръщолеви Мекло и се свлече пред Нелтарион. — Което значи, че *нищо* не би могло някога да я унищожи, нали?

Яростта, пламтяща в дракона, намаля. Устните на Нелтарион се изтеглиха назад, разкривайки зъби, по-дълги от гоблина.

— Да, *нищо*. Така че моята Драконова душа е... е неуязвима!

— Докато вие не участвате в унищожението ѝ — посмя да му напомни дребосъкът.

— Което никога няма да стане! — Нелтарион погледна към повредения диск. — Но това трябва да се поправи! Искам амулетът да стане отново свършен!

— Това ще изисква същото, което и миналия път.

Драконът се намръщи.

— Ще получиш толкова от кръвта ми, колкото ти е нужна! Искам го отново цял!

— Естествено, естествено. — Мекло погледна през рамо към гоблините. — Това ще забави работата по другите ви планове. И за тях ни трябва кръвта и магията ви.

— Всичко друго може да почака! Дискът не може!

— Тогава да започваме, господарю. Дайте ми само момент да прекратя другата работа. След това ще се върна с необходимата ми помощ.

Когато гоблинът се отдалечи, Нелтарион задиша по-леко. Безценното му творение щеше да бъде излекувано. Също като него, и то щеше отново да стане свършено.

И те щяха да властват над света заедно...

[1] От Feather (англ.) — перо; Moon (англ.) — луна. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТ

Това е нетърпимо! — каза лорд Старей, докато взимаше щипка прах от кесията си и го вдишваше с една ноздра. — Една чудесна възможност, пропиляна на вятъра, Рейвънкрест!

— Може би, Десдел. А може би не. Но вече е сторено и трябва да си остане в миналото.

Двамата се намираха в палатката на лорд Рейвънкрест, заедно с още няколко благородници-офицери, и обсъждаха план за действие, след като отстъплението бе прекратено. Но Десдел Старей беше убеден, че решението на Крас армията да спре точно когато врагът им е отстъпвал, е незряло. Командирът бе убеден, че нощните елфи са можели да стигнат по целия път до Сурамар необезпокоени, само ако го бяха послушали — мнение, което сподели повече от веднъж, откакто драконовият магьосник и другите се присъединиха към тях.

— Войниците се биха смело — отвърна учтиво Крас. — Но те са от плът и кръв и са твърде изтощени. Имат нужда от почивка:

— А също и от храна — изсумтя Брокс, който съпровождаше заклинателите. Нощните елфи явно не искаха компанията на орка, но тъй като Рейвънкрест не беше наредил изрично той да не присъства, никой, дори Старей, не посмя да се противопостави на това, че е тук.

— Да, има го и този проблем — съгласи се господарят на замъка Блек Руук. — Войниците и бежанците трябва да си почиват и да се хранят и няма да го обсъждаме повече. Сега обаче ще решим какво трябва да сторим оттук нататък.

— Определено Зин-Азшари! — каза бързо лорд Старей. — Трябва да спасим кралица Азшара.

Другите благородници повториха мнението му. Крас се намръщи, но не каза нищо. Бяха обсъдили помежду си това, преди да дойдат, и всички се съгласиха, че нощните елфи ще стоят вкопчени във вратата си, че монархът им е затворник на демоните. И тъй като Зин-Азшари бе също така и мястото, от което Пламтящият легион нахлуваше в Калимдор, им се струваше безсмислено да спорят за някакъв друг път

на действие. Независими от причината, столицата трябваше да бъде превзета.

Крас обаче не смяташе, че народът на Малфурион ще се справи сам.

Игнорирайки протокола, той пристъпи напред и заговори твърдо: — Господарю Рейвънкрест! Трябва отново да говорим на тема, която знам, че не желаете да обсъждаме, но е неизбежно!

Благородникът прие чаша вино, налято от лорд Старей. Дори наред кризата, високото положение в йерархията на нощните елфи осигуряваше някои преимущества.

— Предполагам, имаш предвид да се свържем с джуджетата и други подобни?

Вдясно от него Старей се намръщи. Подобни изражения красяха лицата на повечето други благородници.

Макар и да беше ясно, че това ще се окаже повторение на предишните му поражения, магьосникът настоя:

— Убеден съм, че в момента джуджетата, таурените и другите раси водят собствените си войни срещу Пламтящия легион. Шансовете ви за оцеляване са малки, ако сте разделени, но с общи сили Зин-Азшари може да бъде превзет, при това с цената на много по-малко жертви!

— Таурени в Зин-Азшари? — изплю един благородник. — Колко варварско!

— Биха предпочели да си имат *демони* там? — промърмори Ронин на Малфурион.

— Няма да разбереш — отвърна мрачно друидът.

— Не, явно няма.

Брадятият командир изпи виното и подаде празната чаша на лорд Старей. После изгледа магьосника така, както се гледа уважаван, ако и заблуден старец.

— Господарю Крас, вашият принос към нашите стратегии е високо ценен. Знанията ви за магията надминават дори тези на собствените ни магьосници. Що се отнася до изкуствата, с удоволствие приемам съвета ви. — Гримасата на Рейвънкрест стана още по-мрачна. — Когато обаче става дума за *други* въпроси, налага ми се да ви напомня, че вие не сте един от нас. Не разбирате основните истини. Дори да сторя нещо толкова ненормално, като това да призова

джуджетата и таурените на помощ, честно, смятате ли, че те ще дойдат? Недоверието им към нас е толкова голямо, колкото и нашето към тях. И като стана въпрос, даже и ако се присъединят към нас, мислите ли, че войниците ни ще се борят рамо до рамо?

— Джуджетата по-скоро ще се обърнат срещу ни — намеси се Старей. — Алчността им е добре известна. Ще ни ограбят и ще се скрият обратно в дупките си.

Друг офицер добави:

— А таурените ще загубят още повече време да се бият едни с други. Те са повече зверове, отколкото интелигентни създания! Хаосът в техните редици ще се предаде на *нашите* войни и ще причини такива безредици, че демоните лесно ще ни изтребят!

Лорд Рейвънкрест се съгласи.

— Разбирате ли, господарю Крас, така не само ще докараме същинска лудница в редиците си, но най-вероятно и сигурно унищожение.

— Което вероятно така или иначе ни очаква, ако продължим сами.

— Конкретно тази дискусия завърши, добри ми магьоснико, и ми се налага учтиво да ви наредя да не я подхващате отново.

Двамата се гледаха очи в очи няколко секунди... и не друг, а Рейвънкрест отмести поглед първи. Въпреки тази малка победа, обаче, Крас не възрази.

— Простете ми, че превиших правата си — каза той.

— Сега ще обсъждаме провизии и тактики, господарю Крас. Наистина няма да имаме нужда от вашето присъствие, нито от това на други заклинатели, освен разбира се Илидан, който ми служи директно. Бих предложил самите вие да си починете. Заслужили сте го. Уменията ви ще са добре дошли, когато отново потеглим напред.

Крас се поклони учтиво и не каза нищо повече. Следван от другите, той спокойно излезе от палатката.

Но веднъж оказал се извън обсега на слуха им, бледият магьосник изкоментира горчиво:

— Късогледството им ще доведе до трагичен завършек на битката. Единственият ключ към победата е съюз с другите раси...

— Те няма да го приемат — настоя Малфурион. — Народът ми никога няма да се бие рамо до рамо с други.

— С голяма готовност приеха Кориалстраз — контрира го Ронин.
— Малцина могат да откажат на дракон, господарю Ронин.
— Вярно е — измърмори Крас замислено. — Трябва да ги намеря.

— Да намериш кого?

— Моят... драконите, разбира се.

Брокс изсумтя, а Малфурион изглеждаше втрещен. Друидът знаеше, че Крас е свързан с Кориалстраз, но дори сега не разбираше цялата истина.

— Драконите, господарю Крас? Но те са вълпътената сила! Как е възможно да ги откриете?

— Имам своите методи... но за да го сторя, ми трябва и начин за бързо придвижване. Нощните саблезъби никога няма да се справят. Имам нужда от нещо, което може да лети.

— Като дракон например? — запита сухо Ронин.

— Ще ми стигне и нещо по-малко, приятелю.

За всеобща изненада не друг, а Малфурион отправи предложението:

— Недалеч отгук има гори. Може би... може би мога да се свържа с Ценариус. Възможно е той да има разрешение на проблема.

Това явно не беше напълно задоволително, ако се съдеше по изражението на Крас, но никой не измисли нещо по-добро. Накрая той кимна и каза:

— Тогава трябва да потеглим колкото може по-скоро. Иначе капитан Шадоусонг или ще се опита да ни задържи, или, което е много по-лошо, да ни последва с отряда си. Страхувам се, че така и нощните елфи, и Пламтящият легион ще разберат за мисията ни.

На Джарод и останалите им пазачи беше дадена възможност да се възстановят. Никой не очакваше, че магьосниците ги грози някаква физическа опасност наред армията, а войниците така и така не можеха да се справят с магическа опасност така, както подопечните си. Стигнаше ли се отново до поход, защитниците разбира се незабавно щяха да се върнат към задълженията си.

Но Крас разчиташе дотогава отдавна да е надалече.

— Наистина ли смяташ това за нужно? — запита червенокосият магьосник.

— Заминавам по две причини, Ронин. Първата е тази, за която говорим. Драконите могат да обърнат развоя на събитията. Що се отнася до втората причина, тя е по-лична. Отивам, за да разбера защо от тях се излъчва само мълчание. Това не е редно, както разбираш. Искам да открия истината.

Никой не възрази. Лорд Рейвънкрест възнамеряваше нощните елфи да потеглят по мръкнало и Крас трябваше да тръгне, преди някой да усети, че липсва.

Ронин кимна.

— А ние двамата с Брокс?

— Ако нашият приятел друид успее да ми осигури транспорт, както твърди, ще се върне много преди здрач. Междувременно вие с Брокс се опитайте да стоите далеч от лорд Рейвънкрест. Иначе може да ви запита за нас. Ще е достатъчно бесен, когато разбере, че съм напуснал, и без да знае предварително.

— Може би, а може би не. Така никой няма да оспорва решенията му на глас.

Крас не обърна внимание на шегата на човека, а вместо това погледна Малфурион.

— Трябва да вървим. Ако потеглим с две нощни пантери към областта с бежанците, войниците няма да ни притесняват много. После можем да заобиколим и да се насочим към горите. — Той изсъска леко. — И после ще се молим покровителят ти да ни се притече на помощ.

Те бързо изоставиха другите, следвайки курса, предложен от възрастния магьосник. Войниците ги гледаха с мъгляво любопитство и подозрителност, но тъй като двамата не се насочваха към фронта, тези погледи не траеха дълго.

Малфурион все още не се чувстваше спокойно с тази мисия на Крас, но не посмя да спори със заклинателя. Той уважаваше мъдростта му и знаеше, че магьосникът разбира драконите по-добре от всеки друг, когото бе срещал. Често той дори почти приличаше на един от тях. Явно някъде в миналото Крас бе имал уникалния шанс да живее сред древните създания, поне за известно време. Какво друго обяснение можеше да има за връзката му с левиатаните?

Отне им почти три часа, но накрая навлязоха в гората. Този път обаче спокойствието, което Малфурион беше почувствал миналия път, когато влезе в подобно място, не го докосна. Гората бе изстрадала покварата на Легиона и белезите все още стояха. Ако защитниците не бяха обърнали вълната така внезапно, и тя щеше вече да е станала на прах.

Въпреки надвисналата заплаха, животът все още вирееше тук. Птиците пееха и друидът можеше да усети как дърветата пращат на дълж и шир вести за новите натрапници. Шумоленето стана особено силно с приближаването на Крас, сякаш гората можеше да усети странността му. Те, разбира се, също така приветстваха нощния елф, очевидно различавайки аурата и благословията на Ценариус.

Но друидът не чувства и следа от полубога. Господарят на горите имаше много задачи, първата от които да раздвижи другарите си, за да се организират в защита на света им. Каква ли беше тази безумна надежда, че дървесното божество ще има време да отвърне на зова му?

— Тази земя вече е изстрадала много — промълви спътникът му. — Мога да вкуся злото, което е минало оттук.

— Аз също. Крас, не знам дали Ценариус ще може да ме чуе тук.

— Не мога да сторя друго, освен да те помоля да опиташ, Малфурион. Ако се провалиш, няма да те виня. Просто ще трябва да се справя с помощта на нощна пантера, а това неимоверно ще забави пътуването ми.

Те достигнаха местност дълбоко сред леса, където друидът чувстваше малко повече от типичното за горите спокойствие. Той обясни това на Крас и двамата слязоха от седлата.

— Да те оставя ли сам? — запита магьосникът.

— Ако Ценариус реши да дойде, ще го стори независимо дали си с мен, господарю Крас.

Малфурион намери сред меките диви треви място, където да седне. Старият магьосник почтително застана от едната му страна, така че да не притеснява друида.

Младият нощен елф затвори очи и се концентрира. Първо се пресегна към дърветата, растенията и останалия живот, търсейки сред тях намек за местоположението на полубога. Ако Ценариус бе минал оттук, Малфурион скоро щеше да разбере.

Но гората не му предложи дори следа от властелина. Ядосан, друидът се замисли за другите си възможности. За съжаление единствено Смарагдовият сън му предлагаше сигурен начин незабавно да се свърже със своя шан'до. Точно както се опасяваше.

Малфурион вдиша бавно, после издиша и се концентрира върху нематериалния свят. Нямаше нужда да навлиза изцяло в него, а само да се докосне до ръба му. Тогава щеше да прати мислите си към Ценариус. Дори това взаимодействие със Съня го плашеше, но трябваше да го направи.

Той усети как се отделя от смъртното си тяло. Вместо обаче да позволи цялостно пренасяне, друидът задържа процеса по средата на пътя. Това се оказа по-изморително, отколкото очакваше, но Малфурион не планираше да остане в подобно състояние твърде дълго. Той си представи властелина на горите такъв, какъвто го познаваше, използвайки това, за да създаде връзка...

Концентрацията му внезапно се пръсна от глас в ухото му:

— Малфурион! Не сме сами!

Бързото отстъпление на ума му обратно в тялото разтърси друида. Вцепенен за момент, той не можа да стори почти нищо, освен да отвори очи... точно навреме, за да види адския звяр, затичал се насреща му.

Някой изрече изпълнени със сила думи и зловещата хрътка се сви навътре в себе си. Чудовището се сгърчи и заизвива, бързо превръщайки се в гротескна разкъсана купчина кости и вътрешности.

Крас сграбчи Малфурион за ръцете и го изправи със зашеметяваща лекота. Старият магьосник запита:

— Можеш ли вече да се защитаваш?

Друидът нямаше време да отговори, защото гората изведнъж оживя. Не само демоничните хрътки, но и рогатите звероподобни адски пазачи заизвираха от всички посоки. Демоните имаха числено превъзходство спрямо двамата заклинатели поне десет към един. Пантерите им, завързани за едно дърво, ръмжаха и дърпаха юздите, но не можеха да се освободят сами. Демоните обаче не обърнаха никакво внимание на саблезъбите — целите им явно бяха магьосникът и друидът.

Крас начерта невидима линия около тях и промълви друга кратка магия. От земята изскочиха кристални бодли, които се извисиха до

височината на нощен елф.

Трима адски пазачи се нанизаха на шиповете. Един адски звяр изрева, защото друг бодил откъсна част от муцуната му.

Бързите действия на Крас дадоха време на Малфурион да се опомни. Той погледна към дърветата най-близо до напирещите демони и измоли от тях помощ.

Дебели, покрити с листа клони се пресегнаха надолу и сграбчиха четирима от чудовищните войни. Те вдигнаха демоните високо и ги скриха от погледа на другите. Малфурион не можеше да види какво е станало с жертвите, но забеляза, че те така и не се появиха повече.

Другите дървета просто протегнаха клоните си, нагаждайки раздвижването си към преминаването на Легиона. Един адски звяр безпомощно се препъна в корен; друг имаше още по-малко късмет, защото когато се сблъска с неочакваното препятствие, вратът му се счупи.

Но демоните все така ги обкръжаваха, особено хрътките. Погледите им добиха почти цинична насмешка с приближаването им, а мисълта за двамата попаднали в капан заклинатели явно разбуждаше апетита им.

Въпреки силата на Малфурионовата атака, демоните явно се бояха повече от Крас и не без причина. Магьосникът притежаваше много по-големи възможности в занаята си от тези на нощния елф в неговия и магиите му се появяваха едновременно с огромна скорост и могъщество. От болното създание, което представляваше при първата им среща, нямаше и помен. Да, Крас дори сега изглеждаше подложен на огромно натоварване, но това по никакъв начин не го спираше.

През гората проехтя изплющяване, подобно на гръмотевица. Крас сграбчи гърлото си, защото тънко блестящо пипало се беше увило около него, затегнато като примка на бесило. Магьосникът полетя назад и се понесе към бодилите, които самият той беше създал.

Нощният елф рискува с поглед през рамо и пред погледа му се разкри гледка, почти толкова страшна, колкото Аркемонд — огромен скелетоподобен рицар, чиято глава представляваше рогат череп, с пламъци вместо очи. Страховитият му камшик влачеше магьосника към съдбата му. Новодошлият бе по-висок от другите демони и от начина, по който те се разделиха, за да му сторят път, Малфурион предположи, че той е водачът им.

Друидът вдигна стиска трева и я хвърли към зловещия камшик. Стръковете се завъртяха бързо, а после се забиха в нишката като добре наточени ножове, докато един от тях не я преряза напълно.

Когато краят на камшика го пусна, Крас се задави. Падна на колене и се опита да махне остатъците нишка от гърлото си. Демонът се препъна няколко крачки назад, но успя да запази равновесие. Той вдигна отново все още много дългия бич и се приготви да го използва срещу младия нощен елф.

Заобиколен от демони и с безпомощен в момента спътник, Малфурион нямаше големи надежди за оцеляване. Двамата с Крас не само, че се бяха открили за демоничните убийци, които непрестанно ги следваха, но този път и водачът на преследвачите беше дошъл, за да се подсигури, че няма да има повторно бягство. Джарод нямаше да им се притече на помощ. Само Ронин и Брокс знаеха за заминаването им и те си мислеха, че всичко е наред. Колко глупаво бяха постъпили!

За негова изненада обаче демонът не удари незабавно. Вместо това той изсъска:

— Предай ссссе, ссссъззздание дребно, и ще бъдеш пощаден! Обещавам ти го в името на най-великия сссси госсссподар Ссссаргерассс! Това е единссствената ти надежда зззза оцеляване...

Крас се закашля в опит да прочисти гърлото си.

— Д-да се предадеш на Пламтящия легион е... е съдба многократно по-ужасна от най-зловещата смърт! Трябва да се борим, дори да сме обречени да загубим, Малфурион!

Мрачните спомени от кратката му битка с Аркемонд караха нощния елф да си мисли същото. Можеше само да предполага какво правят демоните със затворниците си, особено с онези, които са били ключови за провалянето на досегашните им планове.

— Никога няма да се предадем!

Огнените очи на демона проблеснаха яростно и той замахна четири пъти с камшика си. Когато бичът удряше земята, проблесваше светкавица. Пред него изведнъж се появиха огромни форми. И с всеки удар на камшика, се материализираше нова демонична хрътка.

— Тогава моите любимци ще ссссе нахранят ссс васссс, ззззаклинатели!

Крас се изправи, а после се вгледа в демона-водач. Очите му се присвиха опасно.

Но рицарят-скелет бе готов за атаката му. Той заразмахва камшика около себе си, създавайки мъгла. Тя заблестя, все едно нещо се е разбило в нея.

Нощният елф прехапа устни. Противникът им с лекота се бе справил с нещо, което се очакваше да е много мощна магия.

— Точно както се боях — промърмори Крас. — Това е Повелителят на хрътките. Хаккар!

Малфурион с радост би го запитал какво точно знае за демона, но точно в този момент другите чудовища подновиха атаката си. Бодилите ги защитиха в известна степен, но демоните започнаха да ги разкъсват и трошат с нокти и зъби. Господарят им отзад се смееше — звук, подобен на съсъка на сто яростни змии.

Но точно когато първият адски пазач преодоля препятствията и се затича към двамата заклинатели, в битката от всички страни се хвърлиха войни, яздещи нощни пантери, които прегазиха няколко демона още преди те да осъзнаят, че са атакувани. И докато новодошлите нападаха, около тях се носеше песен.

Малфурион зяпна, защото осъзна, че това не са войниците на Джарод Шадоусонг. Бронята им бе по-сребриста и — той погледна два пъти, за да е сигурен — оформена за женска фигура. Песента, която чуваше, ехтеше във възхвала на Валкирията — страховитата бойна инкарнация на Майката Луна.

Сестринството на Елун бе дошло да ги спаси.

Малфурион за първи път виждаше тихите нежни жрици в ролята им на войни. Много носеха дълги извити мечове, докато в ръцете на други имаше къси копия с остриета и в двата края. Няколко дори носеха лъкове, от които с невероятна скорост изстрелваха залп след залп.

Ефектът върху демоните беше незабавен. Адските зверове падаха в изненадата си. Една жрица, размахваща меч си с лекотата на опитен боец, обезглави рогат войн. Две нощни пантери се спуснаха върху друга хрътка и я разкъсаха от двете страни, докато от нея не остана нищо повече от кърваво парче месо.

И сред страховитите валкирии, които сега опустошаваха редиците на Пламтящия легион, Малфурион зърна Тиранде.

Преди да успее да я извика, един демон замахна срещу него. Ако не бяха бързите му рефлексии, адският пазач щеше да пререже друида

на две. Нощният елф се претърколи на една страна, а после метна магия.

Земята под краката на врага му се превърна във влажна песъчлива тиня. Демонът потъна до кръста, но успя да се задържи на това ниво. Задрапа в твърдата почва със свободната си ръка в опит да се отскубне, но Малфурион не му даде такава възможност. Той изрита острието от ръката на чудовището, а след това се затича към него. Адският пазач се въртеше на всички страни, в опит да докопа краката му. Друидът се подхлъзна и кошмарната твар сграбчи едното му стъпало. Малфурион обаче успя да достигне меча точно в мига, в който демонът го повлече в плаващия пясък.

Нощният елф замахна с цялата си сила и заби острието дълбоко в главата на адския пазач.

Докато демонът потъваше бавно в пясъците, Малфурион осъзна, че нещата не вървят на добре. Сестринството все още имаше предимство, но не една и две бяха в непосредствена опасност. Една жрица беше разкъсана пред очите му от адски звяр, чиито зъби преминаха през гърлото ѝ като през коприна. Друга сестра падна на земята, защото адският пазач пред нея заби острието си в отворените челюсти на нощната ѝ пантера и мечът излетя през рамената на котката. Втори рогат воин уби жрицата само след миг.

Но Малфурион наистина се ужаси, когато отново погледна към Тиранде. Вкопчена в битка с един адски пазач, тя не забелязваше Повелителя на хрътките и неговия камшик.

Бичът трябваше да се усуче около гърлото ѝ, но заради случайно преместване на пантерата под нея усуча здраво ръцете ѝ, като ги притисна към тялото. Рицарят-скелет дръпна здраво и Тиранде падна от гърба на нощния саблезъб — дори с броня, тя сякаш не тежеше и грам.

— Не! — извика Малфурион и се затича към нея.

Крас, който точно правеше някаква магия, се опита да го сграбчи за ръката.

— Друиде, тук си в безопасност...

Но нощният елф го беше грижа само за Тиранде. Забравил напълно обучението си, той започна да си пробива път през битката. Когато стигна достатъчно близо, скочи... но не към приятелката си от детинство.

Огромното тяло на Повелителя на хрътките устоя на тежестта на Малфурион, но когато той се блъсна в демона, зловещото създание загуби концентрацията си. Камшикът охлаби хватката си върху жрицата и тя падна меко на земята.

— Глупак! — изплю чудовището и сграбчи друида за рамото. — Аз съм Хаккар... а ти си нищо!

Той обаче не видя кинжала, който Малфурион извади от колана си. Малкото острие потъна в ръката на демона на мястото, където сгъвките на бронята при лакътя оголваха част от плътта му.

Хаккар изрева и изпусна плячката си. Издърпа ножа — острието беше покрито с гъстата слуз, която минаваше за кръв при демоните. Вместо обаче да използва кинжала срещу Малфурион, Повелителят на хрътките го захвърли настрани и вдигна падналия си камшик. Той пристъпи към опитващия да се изправи друид, а ръката му вече се издигаше.

— Ззззаповедите му бяха да те осссоставя жив, ако е въззззможно... мисссля обаче, че няма да бъде въззззможно...

Хаккар удари. През тялото на Малфурион пробяга мълния и той се сгърчи от болка. Чувстваше се така, все едно го изгарят жив.

Но част от него остана спокойна по време на агонията. Тя се опря на ученията на Ценариус и издърпа Малфурион далеч от болката му. Жестокостта на камшика се стопи в нищото. Повелителят на хрътките замахна втори и трети път, но друидът усещаше ударите така, сякаш просто е повял бриз.

Малфурион разбираше, че наказанието рано или късно ще разкъса тялото му, независимо от липсата на болка. Ученията на неговия шан'до му предоставяха единствено шанса да стори необходимото, за да се защити... ако изобщо беше възможно.

— Ще те зззапазззя на ръба на ссссмъртта, може би... — присмя му се Хаккар и го удари отново. — Той исска ссссамо доссстатъчно живот, зззза да може да те изззмъчва! Ще му осссоставя ссссамо толкова...

Страховитият гигант отново вдигна бича.

Погледът на Малфурион се изви към небесата. Облачната покривка беше последната му надежда и по ирония на съдбата Повелителят на хрътките сам му беше подсказал избора.

Вятърът първи се отзова на молбата му и раздвижи облаците. Те не обичаха да ги безпокоят и бързо потъмняха в яростта си. Макар и това да противоречеше на природата му, Малфурион прибави и своята ярост, а после погъделичка честолюбието им. Тук имаше някой, който също командваше мълнии и се перчеше с това.

Хаккар прие неподвижността му за капитулация. Повелителят наклони ръка назад с пламтящи очи.

— Още един удар, така мисссля! Още един удар...

Облаците изгътнаха и потрепераха.

Мълнията се спусна право надолу, не един, два залпа, които удариха право в демона.

Хаккар нададе вой на болка, който разтърси всяка кост в тялото на Малфурион. Повелителят на хрътките стоеше неподвижен, окъпан в ярка светлина, с високо вдигнати ръце, все едно се опитваше да прегърне онова, което го унищожаваше. Вече изпепеленият камшик падна от треперещите му пръсти.

Навсякъде по бойното поле адските зверове рязко прекратиха битките си и завиха тъжно.

Най-накрая небесната светлина избледня... и изпепеленият труп на демонския лорд се свлече на тревата.

Чудовищните хрътки нададоха още един вой, а после телата им заблестяха по начина, по който го правеха при призоваването им. След това адските зверове просто *изчезнаха* като един, макар и ревовете им още да ехтяха.

Останали без подкрепата на Хаккар и любимците му, малцината оцелели демони не можаха да окажат сериозна съпротива на жриците и Крас. Когато и последният падна убит, Малфурион се дотътри до Тиранде.

Тя седеше на земята, все още полузамаяна. Когато го видя обаче, на лицето на младата жрица разцъфтя прекрасна усмивка, която накара младежа да забрави изцяло болката си.

— Тиранде! Това чудо е твое...

— Няма никакво чудо, Малфурион. Един от онези, които лекувах, ми разказа за адски звяр зад редиците ни. Също така описа нещо, което реших, че е командващият ги демон. — Тя погледна за миг към останките на Хаккар. — Отидох да предупредя теб и другите,

само за да открия, че двамата с Крас сте поели точно насам. Може би Елун ми говореше, но почувствах, че със сигурност ви грози опасност.

— И затова се обърна към сестринството. Виждам съм малко войници, които да се бият по-добре от вас.

Тя му се усмихна още веднъж — този път с умора, но и задоволство.

— В храма на Елун има много неща, които външните не разбират. — Изражението ѝ стана по-сериозно. — Добре ли си?

— Да... но се страхувам, че пътуването ни дотук с Крас се оказва безполезно. Надявах се да се свържа с Ценариус, за да може магьосникът да получи някакъв транспорт до земята на драконите.

— Ронин и Брокс намекнаха за това, но не можех да повярвам... той наистина ли си въобразява, че може да се срещне с тях?

Друидът погледна към Крас, който се изправяше с помощта на две жрици. Като много от другите, и те се отнасяха към него с уважение, макар и да не бяха съвсем сигурни защо. Магьосникът отиде до трупа на Повелителя на хрътките и го разгледа със смутено изражение.

— Виждаш го. И също като мен чувстваш, че у него има нещо, Тиранде. Мисля, че той може да ги намери, ако по някакъв начин достигне земите им.

— Но освен ако някой дракон не го заведе там, как ще успее да се придвижи достатъчно бързо?

— Не знам. Аз... — внезапно над двамата надвисна сянка. Малфурион погледна нагоре, но безнадеждното му изражение се замени от искрено удивление.

Те обиколиха групата три пъти, преди най-накрая да кацнат встрани, далеч от нощните саблезъби. Котките съскаха, но не се опитаха да нападнат новодошлите по друг начин, може би защото самите те не бяха сигурни какво точно представляват.

С големите си пернати криле и гарванови глави, зверовете напомняха катраненочерни грифони, поне на пръв поглед. Предните им крайници бяха люспести и с изкривени нокти като тези на грифон. Отвъд тези прилики обаче, животните бяха доста различни. Вместо лъвски тела и задни части, тези двете имаха форми, подобни на конските.

— Хипогрифи — обяви всезнаещият Крас, а притесненото му изражение се замени от силно задоволство. — Бързи и сигурни летци. Твоят Ценариус не би могъл да направи по-добър избор.

Тиранде не изглеждаше толкова радостна.

— Защо обаче са два?

Магьосникът и Малфурион се спогледаха. И двамата разбираха защо Ценариус би пратил повече от едно животно.

— Явно аз трябва да отида с Крас — отвърна друидът.

Тиранде го сграбчи за ръката и отсече:

— Не, Малфурион! Не и там!

— Виждам смисъл в решението на повелителя на горите — намеси се Крас. — Друидът ще е по-способен да напътства хипогрифите, а и връзката му с Ценариус ще ни придаде по-добър статут пред кралицата на червените, Алекстраза... Онази, що е живот.

Очите на жрицата го изгледаха умоляващо, но Малфурион нямаше избор, освен да се съгласи:

— Той е прав. Трябва да замина с него. Прости ми, Тиранде. — Друидът я прегърна импулсивно. Тя се поколеба, а после отвърна на кратката прегръдка. Малфурион се загледа в очите ѝ и добави:

— Страхувам се, че може би ще се наложи да помогнеш на Ронин и Брокс да обяснят отсъствието ни. Ще го сториш ли за мен?

Тя най-сетне прие неизбежното.

— Разбира се. Би трябвало да ме познаваш поне дотолкова.

Хипогрифите изграчиха, нетърпеливи да потеглят. Крас бързо се качи на единия. Малфурион го последва на втория с очи, все още вкопчени в Тиранде.

Тя внезапно сграбчи китката му и зашептя. На двамата ездачи им отне само миг, докато осъзнаят, че Тиранде дава на младежа благословията на Елун.

— Лек път — довърши тя тихо. — И се върни цял... заради мен.

Друидът преглътна, неспособен да каже нищо. Крас прекрати неловката ситуация, като внимателно пришпори с пети в ребрата хипогрифа си. Звярът отново изграчи, а после се обърна в подготовка за полета. Този на Малфурион инстинктивно го последва.

— На добър час и благодаря, Тиранде — извика той. — Съвсем скоро ще се върна.

— Ще те държа отговорен, ако не си изпълниш обещанието, Мал!

Той се усмихна, защото тя бе използвала детския му псевдоним, а после му се наложи здраво да се вкопчи в перата на хипогрифа си, защото създанието се понесе във въздуха след другаря си.

— Пътуването ще е дълго — извика Крас. — Благодарение на дара на полубога, обаче, няма да е и наполовина толкова дълго, колкото можеше да се окаже!

Малфурион кимна, макар вниманието му да не беше съвсем в полета. Погледът му си оставаше вкопчен в смаляващата се фигурка долу. Той виждаше как и тя на свой ред го наблюдава, докато накрая вече изобщо не можеше да я мерне.

И дори тогава продължи да се взира в гората, знаейки със сърцето си, че и Тиранде прави същото...

ЕДИНАЙСЕТ

Демоните се прегрупираха за нова атака и нощните елфи приеха това за добър знак, въпреки че Ронин и Брокс чувстваха нещата различно. Рейвънкрест си позволи да лагерува още една вечер, за да позволи на войските си да починат, но макар и двамата странници да разбираха, че това е необходимо, те също така знаеха, че Пламтящият легион по никакъв начин няма да стои със скръстени ръце през цялото това време. Аркемонд със сигурност кроеше интриги и планираше победата си с всяка секунда, в която враговете му бездействаха.

Откритието, че Крас и Малфурион са изчезнали, не се понрави на нощните елфи. Джарод изглеждаше така, все едно се е отправил към бесилото, и не без основание. Негова беше отговорността нищо да не се случи на отчаяно необходимите заклинатели, а сега някои от тях бяха изоставили армията под самия му нос.

— Лорд Рейвънкрест ще ми вземе кожата за това! — промърморваше от време на време бившият офицер от стражата, докато всички вървяха към палатката на благородника. Това, че Тиранде, която току-що се бе върнала, след като беше изпратила Малфурион и Крас, настоя да ги придружи, за да обясни случилото се, не успокояваше Джарод ни най-малко. Той убедено вярваше, че ще получи жестоко наказание за това, че е допуснал толкова ценните за армията заклинатели просто да напуснат.

И в началото наистина изглеждаше, че брадатият водач ще направи точно това. Щом чу новините, лорд Рейвънкрест нададе яростен вой и блъсна встрани малката масичка, която използваше за разнообразните си карти и бележки.

— Не съм давал позволение за такива глупости! — изкрещя господарят на замъка Блек Руук. — Извършвайки такова грубо нарушение, те заплашват стабилността на силите ни! Ако се разбере, че двама от заклинателите ни са ни изоставили в толкова важен момент...

— Те никого не са изоставили — нададе протест Ронин. — Отидоха да търсят помощ.

— От драконите? Онези двамата може направо да се хвърлят в пастта на първия, когото срещнат — толкова за помощта, която можем да очакваме от тези създания! Любимецът на магьосника беше достатъчно добра помощ, докато стоеше под контрола му, но дивите дракони...

— Драконите са най-старата и интелигентна раса на този свят. Те знаят повече, отколкото ние бихме могли някога да научим.

— И има голяма вероятност да ни *изядат*, преди да имаме шанса! — отвърна Рейвънкрест. Той се вгледа в Тиранде и тонът му стана малко по-уважителен. И каква роля има Сестрата на Елун във всичко това?

— Срецаха сме се и преди, господарю.

Той се вгледа по-отблизо.

— Аааа, да! Наистина! Илидан, това е приятелката ти!

Магьосникът, който наблюдаваше тихо отстрани, само кимна. Изражението на Илидан не разкриваше нищо.

Рейвънкрест скръсти ръце.

— Надявах се, че някой от двамата ви може би има някакво минимално влияние върху младия Малфурион. Вече знаех, че никой не може да заповядва на господаря Крас, наистина никой.

— Малфурион възнамеряваше да се върне — възрази жрицата, — но неговият покровител му даде знак, че трябва да пътува с магьосника.

— Покровител? Да не говориш за онези безсмислици за полубога Ценариус?

Тиранде облиза устни.

— Илидан може да потвърди съществуването на Властелина на горите.

Маската на близнака на Малфурион се пропука и той промърмори:

— Истина е. Ценариус съществува. Виждам съм го.

— Хммм! Дракони, а сега и полубогове! Цялата тази мощ и магия, струпана около нас, а ние губим сили, вместо да ставаме помощници! Предполагам, че и този Ценариус има причини да не се съюзи с нас!

— Той и подобните нему се борят с демоните по собствени начини — отвърна тя.

— И говорейки за демоните, не им ли мина на тези двама глупаци мисълта, че постоянно са подложени на риск от убийци? Какво ще стане, ако ги нападнат преди изоб... — Рейвънкрест спря, когато видя размяната на погледи сред групата. — Да не би вече да са ги нападнали?

Жрицата сведе глава.

— Да, господарю. Аз и моите сестри бяхме там. Ние им помогнахме да надвият демоните. И двамата напуснаха невредими.

Застаналият до нея Джарод направи болезнена гримаса, а Илидан поклати гневно глава. Рейвънкрест издиша шумно, а после седна обратно на късата пейка, която използваше за стол. Сграбчи отворена бутилка вино, отпи голяма глътка и каза рязко:

— Разкажи ми за това.

Тиранде го стори, като накратко преразказа откритието си за близките убийци, а после и за ужаса, когато разбрала, че Малфурион и Крас вече са потеглили към горите. Тя се втурнала нагам със сестрите си бърза като вятъра и се натъкнала на титаничната битка. Жрицата нападнала, макар и да съзнавала, че така рискува животите им, и наистина няколко от тях загинали, но всички знаели, че магьосникът и друидът са жизнено важни за голямата победа. Не смятали, че има твърде голяма саможертва в името на тяхното оцеляване.

В този миг Илидан изсумтя тихо, но Рейвънкрест изглеждаше истински заинтересован. Той изслуша внимателно детайлите за битката и когато Тиранде разказа за демона с камшика, очите му запламтяха.

— Един от командирите им и със сигурност водачът на тези убийци — отбеляза той.

— Така изглеждаше. Той наистина притежаваше огромна мощ, но Малфурион призова мълния от небесата и така го уби.

— Добър удар! — Благородникът сякаш се бе озовал по средата между яростта си и възхищението от станалото. — И точно затова поне друидът трябваше да се върне при нас! Нуждаем се от силата му!

— Лунната стража и аз ще наваксаме за непозволеното му отсъствие — настоя Илидан.

— Ще си се наложи, магьоснико. Ще ви се наложи. — Той постави бутилката встрани и се загледа в групата, по-специално в Ронин. — Имам ли твоята дума, магьоснико, че няма да последваш пътя на другаря си?

— Аз искам само да видя Пламтящия легион сразен, лорд Рейвънкрест.

— Хммм! Това изобщо не е задоволителен отговор, но точно такъв очаквах от някой от вашата пасмина. Капитан Шадоусонг...

Нощният елф преглътна и пристъпи напред, отдавайки чест.

— Да, господарю!

— В началото смятах да ви накажа жестоко за провала ви да удържите тази група под контрол. Колкото повече научавам за тях обаче, толкова по-малко вярвам, че *който и да е* би могъл да го стори. Това, че сте ги запазил живи и цели толкова дълго, говори само добри неща за способностите ви. Продължавайте все така... докато все още има кого да надзиравате, разбира се.

На Джарод му отне няколко секунди, докато осъзнае казаното. Когато разбра, че благородникът всъщност му прави комплимент, че е оцелял толкова дълго в компанията на заклинателите, офицерът бързо отдаде чест отново.

— Да, господарю! Приемете благодарностите ми, господарю!

— Не... вие приемете моето съчувствие, — Рейвънкрест се наведе напред и посегна към една от картите. — Всички сте свободни. Ти също, Илидан. — Той поклати глава, докато гледаше пергаментата, и промърмори: — Майко Луна, избави ме от всички заклинатели...

На лицето на брата на Малфурион се изписа такова изражение, все едно покровителят му го бе ударил през лицето с металната си ръкавица. Магьосникът сведе глава в поклон и последва останалите извън палатката на благородника.

Брокс и Ронин вървяха рамо до рамо в пълно мълчание. Тиранде се движеше редом с капитана, който все още изглеждаше втрещен от факта, че е напуснал с глава, зее още закачена на раменете му.

Една ръка докосна рамото на жрицата.

— Тиранде...

Другите продължиха напред, а тя се извърна лице в лице с Илидан. Краткотрайната му ярост, че господарят му го е освободил,

вече беше изчезнала. Сега на лицето му имаше изписано напрегнатото изражение, познато ѝ от последния им разговор.

— Илидан? Какво...

— Не мога да си мълча повече! Ужасният наивитет на Малфурион ни докара дотук! Това е последната капка! Той е станал твърде безразсъден и не те заслужава!

Тя се опита да отстъпи учтиво.

— Илидан, денят беше дълъг и труден...

— Изслушай ме! Приех желанието му да изучи това „друидство“, защото разбихах, че надеждите му за бъдещето са различни! От целия ни народ аз единствен разбихах амбициите на брат си!

— Малфурион не е...

Но той отново не я остави да довърши. Очите на магьосника почти блестяха, когато добави:

— Тази пътека, която той следва, е непостоянна, опасна! Не е предопределена за защита! Знам това! Той трябваше да последва моя път! Отговорите са в Кладенеца! Виж само какво постигнах за толкова кратко време! Лунната стража е под моя команда и чрез тях съм избил много демони! Пътеката на Малфурион води само до собственото му унищожение... и може би до твоето!

— И какво имаш предвид с това?

— Знам, че те е грижа и за двама ни, Тиранде, а ние, от своя страна, изпитваме силни чувства към теб. Един от нас ще ти стане съпруг, всички го знаем, но докато някога бях готов да стоя настрани и да чакам да решиш, без да ти влияя, вече не мога! — Той сграбчи ръката ѝ яростно. — Трябва да те защитя от лудостта на Малфурион! Отново повтарям, че Кладенецът на вечността е единственият източник на сила, който може да ни спаси! Дори жриците на Елун не могат да правят магиите, на които съм способен аз! Стани моя и аз ще те защитавам! И не само, мога да те *науча* на неща, които храмът не може да ти предложи, да ти покажа каква мощ е способен да ти даде Кладенецът! Заедно ще се превърнем в сила, по-могъща от цялата лунна стража взета заедно, защото ще бъдем един дух в две тела! Ще...

— Илидан! — извика му тя. — Опомни се!

Той незабавно я пусна. Изглеждаше все едно е пронизан в сърцето.

— Тиранде...

— Твоите думите за брат ти могат само да те посрамят, Илидан, а това, че отправяш обвинения без основание, още повече! Малфурион е сторил всичко възможно да спаси живота ни неведнъж и пътят, който е избрал, е ценен! Той може би е истинската надежда за оцеляване на вида ни, Илидан! Кладенецът е замърсен! Демоните извличат сила от него по същия начин като теб. Какво ни казва това?

— Не ставай смешна! Сравняваш демоните с това, което аз правя?

— Малфурион би...

— Малфурион! — изкрещя той, а лицето му потъмняваше все повече и повече. — Сега разбирам! Какъв ли некадърник и глупак ти изглеждам! — Той стисна юмрук и около него заблестя сурова енергия. — Ти вече си избрала, Тиранде, дори да не го казваш.

— Нищо подобно не съм сторила!

— Малфурион... — повтори Илидан със здраво стиснати зъби. — Дано сте много щастливи двамата... ако оцелеем.

Той се завъртя на пета и се насочи към частта от лагера, предназначена за лунните стражи. Тиранде го гледеше как се отдалечава. Внезапно от едното ѝ око покапа сълза.

— Шамане? — дойде глас изотзад.

Жрицата подскочи.

— Броксигар?

Оркът кимна мрачно.

— Той нарани ли те, шамане?

— Не... просто не ме разбра.

Брокс изгледа отдалечаващия се Илидан. От звероподобния войн се разнесе тихо ръмжене.

— Този не разбира много неща... и подценява още повече.

— Всичко е наред. Искаше ли нещо от мен?

Оркът сви рамене и отвърна:

— Не, нищо.

— Върна се, защото бях сама с Илидан, нали?

— Недостойният ти дължи много, шамане... и дължи още нещичко на онзи.

Жрицата се намръщи.

— Не разбирам.

Брокс размърда пръсти — същите, които Илидан бе изгорил някога.

— Нищо, шамане, нищо.

— Благодаря ти, че ми се притече на помощ, Броксигар. Ще се оправя... А също и Малфурион. Знам това.

Оркът изсумтя.

— Смиреният се надява да е така.

Но очите му продължаваха внимателно да следят Илидан.

Ронин поспря, за да наблюдава орка и жрицата, докато разговаряха. Той прекрасно разбираше защо Брокс внезапно се извърна и се върна при Тиранде. Чувствата на Илидан към нея започваха да се превръщат в мания. Нощният елф изобщо не изглеждаше изплашен за живота на брат си и — доколкото магьосникът можеше да прецени — по-скоро се опитваше да използва отсъствието на Малфурион, за да постигне целта си с Тиранде.

Но триъгълникът между тримата нощни елфи беше най-дребният проблем на Ронин. Повече го безпокоеше наученото за атаката в гората. Макар човекът да беше щастлив, че и Крас, и друидът са оцелели, победата им, без да го има за цел, бе изплашила магьосника повече от всичко друго от мига на пристигането му в тази епоха.

Те се бяха борили с Хаккар, Повелителя на хрътките. Ронин си спомняше името с ужас, защото камшикът на гнусния демон можеше да призовава безкрайна глутница адски зверове — бич за всеки заклинател. Колко ли много магьосници от Даларан бяха измрели в ужас заради Любимците на демона по време на второто нашествие?

Да, Ронин имаше основателна причина да се отчайва дори само при споменаване името на Повелителя, но се боеше от нещо друго дори още повече.

Страхуваше се от смъртта на Хаккар тук в миналото.

Повелителят на хрътките бе умрял в *бъдещето*. Демонът трябваше да оцелее във войната срещу нощните елфи.

Но не и този път. Този път Хаккар вече беше убит... което означаваше, че бъдещето със сигурност е изменено.

Което пък означаваше, че тази първа война, въпреки убийството на толкова могъщ демон, вече със сигурност е възможно да бъде изгубена.

Хипогрифите летяха високо над земята, скъсявайки разстоянията с всеки тежък мах на широките си криле. Макар и да не можеха да летят със скоростта на дракон, малко други създания бяха в състояние да се мерят с тях. Животните съществуваха заради полета и Крас можеше да почувства възбудата им, докато се надбягваха едно с друго над хълмове, реки и гори.

Роден сред небесата, драконовият магьосник вдигна лице към вятъра, наслаждавайки се на усещането, което сега му беше отказано заради трансформацията му. Той се усмихна, когато му се яви неканен спомен за първия му полет с Алекстраза. В онзи ден той току-що беше станал неин консорт и двамата бяха започнали ритуала преди първото си чифтосване.

По време на този ритуал Крас — или Кориалстраз в истинската си форма — обикаляше по-едрата женска непрестанно, за да демонстрира своята сила и ловкост. Тя пък летеше в огромен кръг над кралството на драконите. Женската запазваше скоростта си постоянна — нито твърде бърза, нито прекалено бавна. Беше необходимо новият ѝ съпруг да покаже майсторство във всичко, но също така трябваше да му остане повече енергия за това, което щеше да последва.

Кориалстраз бе направил какви ли не въздушни маневри, за да впечатли съпругата си. Летеше по гръб. Преминаваше през тесни процепи между върховете. Дори се остави да падне към най-острите от тях, пропускайки нанизването само с няколко стъпки. По онова време беше безразсъден, но това бе част от играта, от ритуала.

— Моя Алекстраза... — прошепна Крас на вятъра, когато споменът избледня. Може би една сълза покапа от окото му, а може би беше само влага в небето. Независимо кое от двете обаче, вятърът бързо я отнесе и той отново се концентрира върху пътуването.

Пейзажът точно започваше да става по-хълмист и каменист. Почти бяха стигнали средата на пътя. Крас бе доволен, но все така

нетърпелив. Нещо не беше наред и той имаше съвсем ясна представа каква е причината.

Нелтарион.

Земният пазител.

Известен в истинското време на Крас като чудовището *Детуинг*.

Макар и по време на пропадането през историята да беше изгубил много от спомените си, нямаше как да забрави черния звяр. В бъдещето Детуинг олицетворяваше самото зло, винаги отдаден на каузата си да унищожи света, така че той да може да управлява остатъците. Нелтарион вече бе прекрачил прага на лудостта и Крас беше пострадал от това. Когато за последен път бе пътувал до дома си — заведен там от по-младото си „аз“ — магьосникът се бе оказал жертва на параноята на Земния пазител. Страхувайки се, че болният дракон би могъл да предупреди други за предстоящото му предателство — всъщност доста смислено предположение — черният левиатан беше направил потайна магия, която пречеше на врага му да говори за него. Повечето други дракони вече мислеха самия Крас за полупобъркан заради това заклинание.

Тишината, която усети първо младият Кориалстраз, а сега и по-старото копие, можеше да означава само, че Нелтарион вече е започнал да действа. Крас още не можеше да си спомни какво точно беше станало и го болеше, че от всичките му спомени точно този липсваше. Ако имаше нещо, което драконовият магьосник би изменил без страх от резултатите в бъдещето, то щеше да е предателството на Земния пазител. Това, повече от всичко друго, бе довело до падението на драконовата раса.

Крас изведнъж осъзна, че Малфурион го вика. Той разтърси глава и погледна към друида.

— Крас! Зле ли ти е?

— Това е нещо, което никога не може да бъде излекувано — отвърна по-възрастният заклинател. Намръщи се на собствената си непредпазливост. Вековете, в които се бе научил да прикрива емоциите си, изчезнаха с връщането му в тези смутни времена. Сега Крас имаше не повече самоконтрол от Ронин или дори от орка.

Макар и да не разбираше, друидът кимна и погледна настрана. Крас продължи мислено да се гълчи. Трябваше да запази контрол. Това

беше от жизнена важност, ако се надяваше да предпази всичко от срутването в хаоса.

Малфурион не разбираше значението на смъртта на Хаккар, но и как ли би могъл? Той не знаеше, че Повелителят на хрътките е сред демоните, убити в бъдещето. Ронин щеше да осъзнае истината, когато чуеше. Изводите бяха потрисащи. Сега Крас вече наистина не знаеше какво им готви бъдещето.

Ако все още *имаха* бъдеще.

Пътешествието продължаваше все напред. Хипогрифите кацнаха веднъж, за да утолят жаждата си при една река, и двамата им пътници използваха възможността да сторят същото. След като се нахраниха, те отново се качиха на гърбовете на зверовете си и се понесоха към небето. Крас се надяваше, че следващото им кацане ще бъде вече в кралството на собствения му вид.

Пейзажът се разчупи още повече. Пред тях огромни върхове се издигаха към небесата. В далечината се виждаха две големи черни птици, които летяха към тях от обратната посока. Драконовият магьосник се напрегна. Скоро, съвсем скоро щеше да си е у дома.

Крас само се молеше да намери всичко непокътнато.

Хипогрифът на Малфурион изграчи. Магьосникът със закъснение видя, че двете птици все още летят към тях... и че са много по-големи, отколкото бе преценил първоначално.

Всъщност твърде големи, за да са птици.

Той се наведе напред и примижа.

Драconi... *черни драconi*.

Крас пришпори животното си встрани и извика на Малфурион:

— Към южния край на планинската верига! Бързо!

Друидът също беше разпознал опасността и се подчини незабавно. Когато двата хипогрифа извиха встрани, драконите не промениха курса си. Въпреки острия си поглед, левиатаните все още не бяха видели двете по-дребни създания.

Магьосникът знаеше, че това може да се промени всеки миг, затова подтикваше хипогрифа да се движи колкото може по-бързо. Може би беше просто съвпадение, че тези двамата бяха тук навън, но Крас имаше други подозрения. Той разбираше растящата параноя на Земния пазител и смяташе, че той е пратил тези двама пазачи, които да

внимават за нарушители, навлизащи в драконовите земи. Иронично беше, но този път лудостта му бе подсказала правилно.

Хипогрифите се снижиха с шеметна скорост и се понесоха към по-ниските върхове. Веднъж стигнеха ли там, Крас можеше да се отпусне; черните със сигурност щяха да прелетят покрай тях.

Но единият от драконите погледна към тях, точно когато изглеждаше, че ще избегнат засичане. Той изрева и неговият другар изви зловещата си шия, за да види какво е привлякло вниманието на първия. Когато забеляза двамата ездаци, той също изрева яростно.

Драконите се впуснаха в преследване на плячката си със съвършенството на създания, родени да летят.

— Какво можем да направим? — извика Малфурион.

— Да летим ниско! Можем да се носим из планините по-добре от тях! Те трябва да ни последват или рискуват да ни изгубят, а не желаят да разочароват господаря си!

Само толкова можеше да каже за Нелтарион, без магията на Земния пазител отново да го сграбчи. Той благодари на Аспектите, че друидът не се опита да му задава глупави въпроси от сорта на това защо бягат от драконите, след като точно тях бяха дошли да търсят. Малфурион явно имаше доверие на знанията на Крас и разбираше, че ако магьосникът иска да бягат, значи *трябва* да бягат.

По-големият от двата звяра — съответно и по-старият — започна да напредва пред своя спътник. Той отново изрева и от свирепата му паст избликна нещо, което първоначално приличаше на пламъци.

Те стигнаха само на няколко стъпки от магьосника, накараха животното му да изграчи и нагорещиха въздуха около бегълците с няколко градуса. После „пламъците“ започнаха да падат към земята, разкривайки пред плячката, че всъщност представляват разтопена лава — магия, която беше вродена на черното ято.

Преди драконът да успее да избълва втори залп, хипогрифите навлязоха в планинската верига. Преследвачите им ги последваха плътно, отскачайки встрани, за да избегнат сблъсък с острите върхове.

Крас се намръщи. Знаеше колко е талантива расата му в маневрирането през планини. Драконите си играеха на такива игри от мига, в който можеха да полетят. Съмняваше се, че двамата с друида ще могат да избягат дори тук, но трябваше да сторят всичко по силите си.

После магьосникът отново се сети за онези игри и надеждите му се върнаха.

Той привлече вниманието на Малфурион и направи няколко жеста, с които се опитваше да обясни какво иска — последният представляваше бързо посочване към един връх на североизток. От изражението на елфа Крас усети, че и той се съмнява, но също като него разбира, че нямат твърде много алтернативи. А заклинание, което да отблъсне не един, а два дракона, щеше да е адски трудно, дори за най-могъщия магьосник.

Когато се спуснаха към определения връх, друидът подкара хипогрифа си рязко вдясно. Крас стори обратното. Магьосникът бързо погледна през рамо и видя, че драконите повтарят действията им, като по-едрият се втурна след него.

— Алекстраза, води ме... това *трябва* да сработи... — промърмори той.

Не можеше да види нито Малфурион, нито другия дракон, но това можеше да се очаква. Крас вече не се безпокоеше за друида; имаше два начина планът му да успее, но и двата зависеха от това да се държи на разстояние от преследвача си.

Това се оказваше доста трудно. Огромният черен бе опитен летец и се извиваше и маневрираше с лекота из тесните проходи, през които плячката му се опитваше да избяга. Хипогрифът също беше великолепен в летенето, но трябваше да претоварва крилете си дори само за да поддържа преднина пред чудовището зад гърба си. Ала въпреки тези усилия драконът бавно приближаваше.

Ревът предупреди Крас точно преди друг стълб лава да премине точно през мястото, където се бе намирал секунда по-рано. Само познанията му за тактиките на един определен черен дракон го спаси. Дори така обаче робата му запуши на няколко места от дребните капчици, които го бяха застигнали. Животното му също се присви от пепелта, паднала върху единия му заден крак.

Магьосникът прелетя под масивна издатина с формата на клюн, изскачаща от планинската стена, а после премина през цепнатина, която разделяше един връх на два по-малки. Всеки път драконът успяваше да избегне сблъсъка, въпреки невероятната скорост, с която се движеше.

Планината, която Крас беше показал на Малфурион, бързо се приближаваше. Напук на опасността, драконовият магьосник си позволи да се вгледа на юг, където трябваше да се намира друидът. Нито чу, нито видя каквото и да е, но продължи напред според плана, надявайки се нещата да се наредят някак си.

Драконът отново изрева. Залпът прелетя встрани от Крас и той се намръщи на внезапната неточност на преследвача.

Чак когато скалната стена вдясно от него се взриви и започна да се срутва отгоре му, разбра, че е бил надхитрен.

Накара хипогрифа бързо да се дръпне от пътя на свлачището. Дори така двамата попаднаха под обстрел от камъни и пръст. Едно парче, голямо колкото главата на Крас, се удари в хълбока на животното. То изпищя и без малко да изхвърли ездача си. Само смъртната хватка на магьосника го спаси от падане.

Ужасна миризма изпълни обонянието на бегълците. Черният беше точно зад тях. Крас вдигна ръка и промълви думите на най-бързата магия, която знаеше.

Пред левиатана избухнаха множество светлини. Те бяха относително безопасни, но изненадаха дракона и дори го заслепиха за миг. Той се изви и изрева ядосано. Едното му крило удари планината, откъртвайки тонове скала.

Бързата реакция на магьосника му беше спечелила само няколко секунди. Надяваше се друидът да е съумял да избяга от другия дракон, но добре познаваше упорството на собствения си вид. Ако Малфурион все още беше жив, той вероятно не се справяше по-добре с преследвача си от самия Крас.

После, точно когато планината, която бе избрал за срещата, се изправи пред него, Крас мерна другия ездач. Хипогрифът изглеждаше изпаднал в истерия, а Малфурион беше заровил глава дълбоко във врата му. Точно зад тях се носеше вторият левиатан.

Крас поведе собственото си животно към това на Малфурион и се опита да избърза поне малко напред, за да не се сблъска с елфа, когато пътищата им се пресекат. Хипогрифът му изграчи, за да предупреди не само другаря си, но и друида. Малфурион вдигна глава — единственият знак, че изобщо е видял спътника си.

Когато се срещнаха на южния склон на планината, Крас пришпори хипогрифа си около него. Младият нощен елф мина в

обратна посока. Миг по-късно големият черен дракон, незаинтересован от другото дребно създание, последва Крас. Неговият партньор продължи гонитбата на друида.

Ако Крас имаше някакво предимство пред черните дракони, то беше, че те не знаеха за неговата принадлежност към расата им. Нито пък имаха представа, че е летял из тази местност толкова често по време на дългия си живот, че вероятно познава безбройните ѝ пътища по-добре от всеки друг.

Гигантът зад него отново изрева и този път залпът удари толкова близо, че остави огнена резка по планинския връх и накара Крас да се задави. Хипогрифът обаче летеше неуморно, разчитайки не само на скоростта си, но и на напътствията на своя водач. Магьосникът го накара да се спусне леко, а после и да забави. Животното се бореше с втората команда, но Крас използва голямата сила на волята си, за да надвие съпротивата.

И точно когато хипогрифът се подчини, Малфурион се появи от другата страна на върха.

Крас накара звяра си да се издигне леко, за да компенсира приближаващия друид. Двамата с Малфурион яздеха почти на едно ниво; ако бяха по-близо, щяха да се сблъскат.

Магьосникът видя крайчеца на черно крило зад спътника си.

Отново накара хипогрифа си да се снижи.

Малфурион пък насочи второто животно право към небето толкова внезапно и с такава скорост, че едва не се изплъзна по гърба му.

Преследвачът на Крас не успя да смени посоката. Нито пък този на друида. Драконите бяха толкова погълнати от лова си, че не можаха да се противопоставят на инерцията.

Двата гиганта се сблъскаха челно с гръмотевичен трясък.

Черните бегемоти изреваха от болка и шок. Впримчени заедно, те се понесоха настрани и се сблъскаха с избрания от Крас връх.

Цялата местност потрепери, когато се стовариха върху планината. На магьосника му се стори, че даже чува пукот на кости, но не изчака, за да разбере със сигурност. Когато двата дракона изчезнаха от поглед, Крас помахна на Малфурион да го последва. Докато двата левиатана се окопитят, магьосникът и друидът отдавна нямаше да са там.

Загледа се в приближаващите върхове. Намираще се много близо до целта си... и сега повече от всякога искаше да разбере какво точно става.

ДВАНАЙСЕТ

Илидан трябваше да обсъжда стратегията с лунната стража, но в този момент изобщо не му пукаше за войната. Можеше да мисли единствено за това, какъв световен глупак бе излязъл пред Тиранде. Беше оголил душата си пред нея, само за да открие, че брат му вече е маркирал територията. Приятелката им бе избрала Малфурион.

И най-отвратителното беше, че брат му вероятно бе твърде зает с друидството си, за да забележи.

Личният магьосник на лорд Рейвънкрест се движеше безцелно около окопите. Стражът, поставен на пост там, вдигна оръжие и с леко разтревожен глас обяви:

— Всички трябва да останат в пределите на лагера, господарю Илидан! По заповед на...

— Знам чия заповед.

— Но...

Златистите очи на Илидан го изгледаха втрещено. Войникът преглътна и отстъпи.

Местността наоколо все още беше покрита с дървета. Пламтящият легион така и не бе успял да я опустоши по време на краткия си контрол над това място. Макар и това да носеше утеха на мнозина, Илидан нямаше да се трогне, дори ако цялата област беше напълно изпепелена. Той вдигна леко едната си ръка, за момент си помисли дали той самият да не започне пожар, но после се отказа.

Макар Малфурион да се беше натъкнал на демони малко по на юг, брат му не се боеше, че тук може да се случи същото. На първо място, Илидан се движеше съвсем близо до лагера и едва се скриваше от поглед. И на второ, всеки демон, който се опита да го нападне в момента, щеше да се превърна в пепел, преди да успее да премигне. Вътрешната ярост на Илидан бе толкова силна, че копнееше да се сбие с нещо, *каквото и да е*, само и само да отскубне от себе си ревността, която изпитваше.

Но нито един адски звяр не се опита да изсмуче силите му, не се появи инфернал, искащ да го прегази. Нито ередар, гибелен страж или дори някой от смехотворните адски пазачи. Целият Пламтящ легион се боеше да се изправи срещу Илидан, защото знаеха, че е непобедим.

Освен когато се отнасяше за любовта на една личност.

Той намери широк камък, на който да седне, и се замисли за всичките си прекрасни планове. Покровителстван от лорд Рейвънкрест като един от най-доверените му слуги — новото му положение беше позволило на близнака най-накрая сериозно да обмисли онова, което зрееше в ума му вече три сезона. Отдавна беше престанал да гледа на Тиранде като на дете и виждаше в нея невероятно красива жена. Докато Малфурион си приказваше с птици, той планираше как да помоли жрицата да стане негова жена.

В главата му всичко си падаше точно на мястото. Нямахше как някой да не се възхити от позицията му и той знаеше, че много други елфи са демонстрирали желанията си към него. За съвсем кратък период от време Илидан бе поел контрола над оживелите лунни стражи и силите му бяха спасили много нощни елфи от унищожението. Беше могъщ, красив и герой. Тиранде трябваше да се препъва от бързане да стане негова.

И щеше да го стори, ако го нямаше Малфурион.

Магьосникът изсумтя и посочи друг камък наблизо. Той моментално прие формата на братовото му лице — толкова подобно на неговото и все пак така различно.

Илидан стисна юмрук.

Лицето се строши на парчета и от него остана само безформена купчинка.

— Тя трябваше да бъде моя!

Думите му проехтяха из гората. Братът на Малфурион изръмжа при звука на собствения си глас — всяко повторение му напомняше колко много е загубил.

— Тя щеше да бъде моя... — поправи се той, изгубен в самосъжалението си. — Ако не беше ти, братко Малфурион, тя щеше да бъде моя...

„Той винаги получава предимство — появи се внезапна мисъл в главата му, — макар че е толкова явно, че ти го заслужаваш повече.“

— Аз? Само защото имам тези очи? — изсмя се Илидан сам на себе си. — Моите невероятни златни очи?

„Знак за величие... поличба за легенда...“

— Шега от страна на боговете!

Магьосникът се изправи и се насочи по-дълбоко сред горите. Но дори така не можеше да избяга от гласа, от мислите... и някаква част от него всъщност не искаше да го прави.

„Малфурион даже не подозира, че тя го желае. А какво ще стане, ако никога не разбере?“

— И какво се очаква да направя? Да ги държа разделени? Със същия успех мога да опитам да попреча на луната да изгрее!

„Ами ако Малфурион умре по време на войната, преди да успее да узнае истината? Ще бъде сякаш никога не е правила своя избор! Тя със сигурност ще дойде право при теб, ако го няма Малфурион...“

Магьосникът се спря. Той сви ръце в шепа и създаде в тях образ на танцуващата Тиранде. Беше малко по-млада от сега и носеше надиплена рокля. Образът представляваше спомен на Илидан от един фестивал няколко сезона по-рано. Тогава за първи път той я видя като нещо повече от приятел за игри.

„Ако Малфурион го нямаше...“

Илидан рязко затвори ръцете си и видението изчезна.

— Не! Това е варварско!

Но веднага след това млъкна, защото чувстваше някакво перверзно очарование от мисълта.

„Насред битката може да се случи всичко. Може би не смърт, но демоните сигурно знаят за Малфурион. Той разруши първия портал, уби съветника на кралицата, а сега и един от командирите на Легиона... Те ще го искат жив... определено жив...“

— Да го предам... на тях? Аз...

„Битките са объркани, някои изостават. Никой не може да бъде винен...“

— Никой не може да бъде винен... — промърмори Илидан. Той отвори ръце и образът на Тиранде отново се появи между тях. Известно време младежът го гледа, обмисляйки.

Но после магьосникът отново затвори ръце и ги стисна здраво. След това, отвратен от мрачните си мисли, избърса длани в дрехите си и бързо се запъти обратно към лагера.

— Никога! — изръмжа той под нос. — Не и брат ми! Никога’.

Илидан продължи да си мърмори, докато вървеше. Не забеляза, когато от дърветата се отдели самотна фигура, която го наблюдаваше от разстояние, ухилена от моментното подхлъзване на братската обич и честта на нощния елф.

— Основите са поставени — прошепна тя, забавлявайки се. — И ти сам ще ги надграждаш, близнако на друида.

И с тези думи създаването се запромъква в обратна посока... движейки се на два космати крайника, завършващи с копита.

Лорд Рейвънкрест не желаше да чака повече завръщането на друида и магьосника и заповяда на нощните елфи да потеглят на следващия ден. Стана ясно, че повечето от подчинените му предпочитат да маршируват посред нощ, но благородникът не желаше демоните да го сметнат за твърде предвидим. Бойците му се адаптираха към дневната светлина, доколкото им беше по силите, макар това да значеше, че силите им не са в зенита си. Сега Рейвънкрест разчиташе на решителността на народа си и осъзнаването, че ако се проваляха, това щеше да означава смъртта им.

Пламтящият легион от своя страна ги чакаше съвсем наблизо. Нощните елфи маршируваха със знанието, че кръвопролитие се намира точно отвъд хоризонта, но въпреки това продължаваха напред.

И така битката за Калимдор продължаваше.

Докато нощните елфи се бореха за оцеляването си, а Илидан се опитваше да обуздае злокобните си мисли, Крас се бореше със съвсем различен проблем, за който Малфурион подозираше, че не е бил част от плана.

— То продължава докъдето ми стигат сетивата — изсъска безпомощно магьосникът.

„То“ бе невидимо за окото, но не и за допира. „То“ представляваше обширен невидим щит, който ги държеше на ден разстояние — по преценката на Крас — от целта им.

Откриха го по трудния начин. Хипогрифът на магьосника се сблъска с „нищото“ и ударът бе толкова силен, че Крас падна от гърба

на раненото животно. Малфурион веднага беше разбрал, че няма да може да стигне до приятеля си навреме, затова измоли помощ от вятъра. Могъщ планински порив подхвърли спътника му отново напред, достатъчно близо до друида, за да го сграбчи за ръката. След това се приземиха, за да изучат новото препятствие.

И след няколко часа „изучаване“, Крас не изглеждаше по-близо до отговора... а това да го вижда толкова безпомощен, изнервяше Малфурион повече, отколкото смееше да покаже.

Най-накрая възрастният магьосник промълви немислимото:

— Победен съм.

— Не намираш ли метод, чрез който да го понижеш?

— По-лошо, друиде, защото дори не мога да се свържа с тези вътре. Това нещо блокира даже мислите ми.

Малфурион дълбоко уважаваше Крас. Мистериозният магьосник му помогна да оцелее, когато лорд Ксавиус плени духа му. Старецът също така бе ключов фактор в унищожението на съветника на кралицата и разрушаването на портала. Да го види така сломен...

— Така близо... — продължи магьосникът. — Толкова близо! Това е негово дело, сигурен съм!

Чие дело?

Сега, докато наблюдаваше младежа с присвити очи, приликата на Крас с нощните елфи бе станала още по-смуцаваща. Изглеждаше сякаш преценява спътника си и Малфурион внезапно изпита огромно желание да се окаже достоен за доверието му.

— Да, трябва да го научиш — отрони накрая магьосникът. — Заслужаваш да го знаеш...

Друидът задържа дъха си. Каквото и да искаше да му разкрие Крас, очевидно бе от огромна важност.

— Погледни право в очите ми, Малфурион. — Когато младежът се подчини, приятелят му продължи: — Твоят народ нарича трима души „странници“. Ронин, който се нарича човек, и Брокс, оркът. Не познавате расите им, но те са такива, каквито ги виждате, човек и орк.

Възрастният магьосник замълча за малко. Малфурион реши, че трябва да го насърчи, затова кимна в потвърждение:

— Човек и орк.

— Казвал ли съм някога какво съм аз? Някой от другите обяснявал ли го е?

Нощният елф се замисли, но не можа да си спомни расата на Крас да е била споменавана.

— В теб има от кръвта на нощните елфи. Изглеждаш, сякаш си от нашия вид, дори...

— Може и да приличам на някого от расата ви, ако е бил мъртъв година или две, но това е най-близката прилика, която можем да намерим, нали? Това, което виждаш, е само маскировка; между моята и твоята раса няма кръвни връзки... нито пък имам родство с човеците, орките, джуджетата или таурените.

Малфурион изглеждаше объркан.

— Тогава... какво си ти?

Погледът на Крас го впримчи още по-силно. Сега младежът виждаше само тези чужди очи.

— Вгледай се внимателно. Вгледай се надълбоко и помисли за това, което вече знаеш.

Докато гледаше в очите на спътника си, Малфурион си спомни всичко, което знаеше, а то не беше никак малко... заклинател с впечатляващо знание и талант. Дори в най-лошата си форма Крас излъчваше около себе си аура на невероятна старост и опитност. Сестринството чувстваше това, макар и никоя от тях да не разбираше точно какво означава. Същото важеше и за лунната стража. Дори нощните саблезъби се отнасяха към магьосника по-добре, отколкото към господарите, които ги бяха отгледали.

И за известно време Крас дори разполагаше с приятелството на дракон...

Дракон...

Когато бегемотът беше далеч, магьосникът страдаше като на смъртно легло. Драконът също бе показал признаци за ненормално силно изтощение. Заедно обаче те ставаха като един, а силата им се увеличаваше.

Но в това имаше още. Кориалстраз говореше с Крас както с никого друго... като с равен, почти брат.

Виждайки осъзнаването, разцъфтяващо на лицето на друида, Крас прошепна:

— Намираш се на прага на разбирането. Прекоси го сега.

Той се откри изцяло пред Малфурион. В ума си нощният елф видя Крас трансформиран. Робата му се разкъса на парчета, докато

тялото израстваше и се извиваше. Краката му се огънаха на обратно, а стъпалата и дланите му се увенчаха с дълги нокти. От гърба му израснаха крила, които се разшириха толкова много, че мажеха да скрият луната.

Лицето на магьосника се издължи. Носът и устата му станаха едно и оформиха зловеща паст. Косата му се втвърди и се превърна в гребен, който преминаваше по целия му гръб до върха на опашката, която се бе появила заедно с крилете.

И когато алени люспи покриха всеки сантиметър от тялото му, Малфурион промълви името, с което всички назоваваха подобни страховити левиатани:

— *Дракон!*

И тогава невероятният образ изчезна също толкова бързо, колкото се беше появил. Малфурион поклати глава и изгледа фигурата пред себе си.

— Да, Малфурион Стормрейдж, аз съм дракон. Червен, за да съм по-точен. От векове нося облика на едно или друго смъртно създание, защото изборът ми бе да бродя сред вас, да обучавам и сам да уча, защото се боря за мир помежду ни.

— Дракон... — Малфурион отново поклати глава. Това обясняваше много от станалото досега... и на свой ред повдигаше още много въпроси.

— Сред онези в армията само Ронин наистина знае кой и какво съм, макар че оркът може би се досеща, а сестринството сигурно има своите подозрения.

— Хората съюзници ли са на драконите?

— Не! Но с тази маскировка, която виждаш пред теб, взех Ронин за мой ученик — невероятен магьосник, дори за представител на неговата раса с многостранни възможности! В някои отношения му имам по-голямо доверие, отколкото на някой от моя народ.

Сякаш за да наблегне на този факт, Крас — Малфурион все още не можеше да се насили да го нарече дракон — удари ръка в невидимата бариера.

— И *това* тук само показва колко съм прав да го правя. Не трябва да го има.

— Дракон... но защо не се трансформира, за да долетиш тук? Защо ме накара да призова хипогрифите? — После в ума на нощния

елф се появиха и други странни инциденти. — Можеха да те убият неведнъж, включително и при последната ни битка с демоните!

— Някои неща трябва да останат тайна, Малфурион, но ще ти кажа следното — не се трансформирам, защото не мога. Това умение ми е отнето в момента.

— Раз... разбирам.

Крас се извърна обратно към скритата стена, отново търсейки някакъв вход в нея.

— Сега разбираш защо бях толкова сигурен, че ще мога да се срещна с драконите. Те биха послушали един от своите. Също така биха обяснили на сънародник защо се държат толкова тайнствено. — Той изсъска свирепост и стресна нощния елф. — Ако разбира се първо успея да се свържа с тях.

— И кой би сторил това?

Изглеждаше, сякаш Крас възнамерявала отговори, но после стисна рязко уста. След няколко секунди явна вътрешна борба, той отвърна мрачно:

— Няма значение. Важното е, че се провалих. Единствената ни надежда да подсигури изхода от войната се намира извън досега ми.

Имаше много неща, които драконовият магьосник не бе казал на Малфурион и нощният елф го знаеше. Друидът обаче уважаваше Крас достатъчно, за да не го притиска повече. Сега единственото, което искаше да стори, беше да помогне, особено при новото си разбиране на ситуацията. Ако магьосникът можеше да убеди вида си да се включи в защитата, това със сигурност щеше да доведе пламтящия Легион до бърз край.

Но магиите им не можеха да отворят стената, нито пък двамата можеха просто да преминат през нея като призрак или...

Друидът преглътна с усилие и каза:

— Може би има начин да преминем, или поне аз.

— Какво искаш да кажеш?

— Аз... аз мога да вляза в Смарагдовия сън.

Лицето на магьосника потъмня, а после стана замислено. Малфурион се надяваше, че той ще отхвърли идеята, но вместо това Крас кимна.

— Да... да, може би това е единственият начин.

— Но ще помогне ли? Аз дори не знам дали ще могат да ме чуят или видят... а ако го сторят, ще слушат ли?

— Една може би ще е способна на всичко това. Трябва да търсиш специално нея. Името ѝ е Изера.

Изера. Ценариус бе споменал името ѝ, когато беше предложил на ученика си да го научи как да влиза в царството на съня. Изера беше една от петте Велики Аспекта. Тя владееше Смарагдовия сън. Изера със сигурност можеше да го чуе и види в нематериалния му облик... но щеше ли да си направи труда да се вслуша в думите му?

Разчитайки очевидното нежелание на нощния елф, Крас добави:

— Ако успееш да я убедиш да те заведе при Алекстраз, червения дракон, тогава тя може би ще запита Кориалстраз, който познава и двамата ни. Алекстраз ще го изслуша.

От начина, по който интонацията на магьосника се измени, когато каза другото име, Малфурион разбра, че този червен дракон е много, много важен за Крас на лично ниво. Друидът знаеше, че Алекстраз е още един от Аспектите и се зачуди как така Крас може да говори за нея така леко. Спътникът му беше повече от обикновен дракон, шпиониращ по-младите раси; статутът му сред собствения му вид явно беше висок.

Това знание даде смелост на Малфурион.

— Ще сторя всичко необходимо.

— Ако Изера не прояви достатъчно интерес, ще е добре да ѝ споменеш Ценариус. Повече от веднъж, ако се наложи — посъветва го допълнително драконовият магьосник.

Несигурен по какъв начин би повлияло това, нощният елф въпреки всичко кимна, защото имаше доверие на Крас, а после седна на земята. Спътникът му го наблюдаваше в тишина, докато се разполагаше. Наместил се удобно, Малфурион затвори очи и се концентрира.

В началото медитираше, за да се успокои. Когато се отпусна, нощният елф почувства първите признаци на дрямката да го докосват. Той ги приветства и прегърна. Смъртният свят все повече и повече се отдръпваше от друида. Спокойствието се спусна около Малфурион като одеяло. Той знаеше, че Крас го пази, така че не се страхуваше да се отпусне в Съня. Магьосникът щеше да закриля беззащитното му тяло.

И преди да го осъзнае, младежът заспа. В същото време обаче се чувстваше по-буден от всякога. Нощният елф се концентрира върху напускането на смъртния свят. Той следваше наученото от Ценариус, за да отдели духа от тялото си.

Оказа се толкова лесно да стори това и да намери пътя към Смарагдовия сън, че Малфурион се почувства засрамен от досегашните си колебания. Докато оставаше вкопчен в мисията си, със сигурност щеше да пътува из другия свят в безопасност.

Всичко се озари от зелена светлина. Крас изчезна и обкръжението на Малфурион се измени. Планинският регион изглеждаше изненадващо еднакъв и в двете измерения, но върховете в Смарагдовия сън бяха по-остри, по-малко изронени от времето. Така, както са изглеждали, когато Създателите са ги издигнали от първичната материя. Въпреки неотложността на мисията си, Малфурион за миг спря, за да се възхити на работата на Небесните. Изчистеното величие на ширналата се гледка го вцепени.

Но в истинския свят нямаше да остане нищо, ако Пламтящият легион не бъдеше спрял, така че друидът най-сетне потегли напред. Пресегна се към бариерата, очаквайки съпротива, но нищо не забави ръката му. В Смарагдовия сън магията наистина не съществуваше. Драконите очакваха нарушители от по-земен тип, подчинени на природните закони на този свят.

Малфурион се понесе през мястото, където се намираше стената, и се насочи към най-високите върхове в далечината. Преди да се сблъска с бариерата, Крас му ги беше посочил като дом на неговия вид. Тъй като старият магьосник не бе казал нищо, преди друидът да навлезе в Съня, младежът реши, че трябва да продължи в тази посока.

Той полетя над тихата земя, а огромните планини го караха да се чувства ужасно незначителен. Зеленият нюанс на всичко, в комбинация с липсата на всякакъв живот, прибавяше към сюрреалистичното усещане за обкръжението му.

Когато се приближи към предполагаемата си цел, Малфурион се концентрира. Зеленият цвят избледня и той започна да забелязва някои признаци на похабяване. Духът му все още се „движеше“ из Смарагдовия сън, но сега виждаше и настоящия свят.

И първото, което съзря, беше огромното и свирепо лице на един ален дракон.

Малфурион отскочи назад стреснат. Очакваше главата на бегемота да се изстреля напред и да го захапне, но пазачът продължаваше да гледа през него. На друида му отне няколко секунди, за да осъзнае, че драконът не може да го види. Присъствието на пазача, който бе кацнал върху висок изострен връх, доказваше, че нощният елф трябва да се намира близо до мястото, където се събираха левиатаните. Малфурион обаче не смяташе, че има времето да претърсва планините една по една за точното им местоположение. Вместо това се замисли за това, което вече знаеше. Изера бе господарка на Смарагдовия сън. Тя със сигурност щеше да чуе призива му от толкова близо.

Това дали ще отговори беше съвсем друг въпрос.

Знаейки, че не му остава друго, освен да опита, друидът потъна обратно в Смарагдовия сън и си представи зеления дракон. Съзнаваше, че начинът, по който я рисува във въображението си е далече от истината, но все пак беше нещо, върху което да се съсредоточи.

„Изера, господарко на света на сънищата, велики Аспекте, смирено моля за разговор с теб... Нося вест от един, който познава Онази, що е живот, сестра ти Алекстраза...“

Малфурион зачака. Когато стана ясно, че няма да получи отговор, опита отново:

„Изера, Онази що сънува, в името на Ценариус, Повелителя на горите, искам от теб този дар. Призовавам те...“

Той млъкна, защото усети внезапното присъствие на някой друг. Друидът изви глава вдясно и видя слаба жена от своята раса, облечена в прозрачна роба, която се вееше, макар и да нямаше вятър. Качулката на робата ѝ покриваше всичко, освен лицето — красиво и спокойно, чийто единствен смущаващ елемент бяха очите... или по-скоро затворените им клепачи.

Създанието може и да изглеждаше като нощен елф, но в добавка към ярката изумрудена коса — по-впечатляваща от зеленото на всеки истински представител на расата му — кожата и дрехите ѝ... всички бяха в един или друг нюанс на същия цвят.

Не можеше да има съмнение, че това е Изера.

— Дойдох — отвърна тя, тиха, но твърда, а очите ѝ така и не се отвориха, — макар и само да прекратя крясъците ти. Мислите ти преминаха през ума ми като барабанен тътен.

Малфурион се опита да коленичи.

— Господарке...

Тя махна със слабата си ръка.

— Нямам нужда от подобни жестове. Извика ме. Аз дойдох. Кажете ми каквото имате за казване и се махайте.

Успехът му все още го удивляваше. Пред него стоеше една от великите Аспекти. Просто не можеше да повярва, че си е направила труда да му отвърне.

— Прости ми, никога не бих си помислил да те безпокоя...

— И все пак ето те тук...

— Дойдох с някой, който добре ви познава... дракон на име Крас.

— Името му ни е известно, макар и разсъдъкът му да е под подозрение. И какво за него?

— Той иска да се срещне с Алекстразата. Не може да премине през бариерата, заобиколила това място.

Докато Малфурион говореше, му се налагаше непрестанно да концентрира вниманието си върху Аспекта. Изера постоянно потреперваше и изчезваше от фокус, все едно е само плод на въображението му. Изражението ѝ не се променяше, но под спуснатите ѝ клепачи очите непрестанно се движеха. Той не се съмняваше, че тя вижда всичко наоколо, но наистина му беше интересно как успява да го прави.

— Бариерата е поставена, защото плановете ни са от много деликатно естество — заговори Аспектът. — Докато не му дойде времето, не бива да изтича информация какво се опитваме да сторим... така твърди Земният пазител.

— Но той трябва да влезе...

— Обаче няма да го стори. Аз нямам думата по този въпрос. Това ли е всичко?

Малфурион помисли малко над думите на Крас.

— Тогава, ако е възможно да говори с Алекстразата чрез теб...

Изера се засмя — толкова стряскаща промяна на състоянието ѝ, че нощният елф се почувства като ударен.

— Ти си наистина безочлив, смъртно създание! Аз трябва да бъда проводник, докато той досажда на сестра ми в такива смутни времена! Нещо друго да ти се ще, докато така и така си тук?

— В името на моя шан'до Ценариус, това е всичко, което желая, и нямаше да го правя, ако не беше нужно!

Когато спомена името на полубога, се случи нещо странно. Образът на Изера стана особено мъгляв и очите под клепачите сякаш погледнаха надолу. Реакцията, макар и кратка, беше отчетливо забележима.

— Не виждам причина да продължаваме с тази досада. Върни се при спътника си, нощни елфе, и...

— Моля те, господарке на Смарагдовия сън! Ценариус ще гарантира за мен. Той...

— Няма смисъл да повтаряш името му! — отсече рязко Изера. За съвсем кратък миг тя изглеждаше така, сякаш ще отвори очи. На лицето ѝ се изписа изражение, което Малфурион познаваше твърде добре от детството си. По-рано си бе помислил, че Ценариус и Аспектът са били любовници. Но ако правилно разчиташе изражението ѝ, случаят не бе такъв.

Изера — Онази що сънува, една от петте велики Аспекта — реагира на името на полубога като любяща *майка*.

Друидът отстъпи назад засрамен. Изера не му обърна внимание, явно увлечена от някакъв спомен. За първи път, откакто беше срещнал Крас, елфът бе ядосан на магьосника. Това знание не носеше нищо добро и спътникът му трябваше да е наясно.

Той започна да напуска царството на съня, но Изера обърна незрящия си поглед към него и внезапно обяви:

— Ще създам връзка, за да достигнеш Алекстраза.

— Господарке...

— Няма да споменаваш повече за тази ситуация, нощни елф или ще те изхвърля от кралството си завинаги.

Малфурион се подчини и рязко затвори уста. Каквато и да беше връзката ѝ с властелина на горите, явно е била много, много дълбока и дълготрайна.

— Ще поведеш духа ти към мястото, където сега се срещаме, и ти ще изчакаш, докато не реша, че е дошъл моментът да говориш със сестра ми. Чак тогава ще ѝ предам думите ти... и *неговите*.

Жлъчният тон, с който изрече последната дума, достатъчно ясно показваше яростта ѝ към Крас. Молейки се прибързаното предложение на спътника му да не ги убие и двамата, друидът се съгласи безмълвно.

Тя протегна ръка.

— Поеми я.

Елфът се подчини с най-голямо уважение. Никога не беше докосвал друг дух в Смарагдовия сън и не знаеше какво да очаква. За негова изненада, ръката на Изера бе съвсем като обикновена, не изглеждаше безплътна. Това със същата лекота можеше да е и ръката на майка му.

— Запомни предупреждението ми — каза Аспектът.

Преди да е в състояние да отвърне, те навлязоха в смъртния свят. Преминаването беше толкова рязко, но същевременно и гладко, че нощният елф имаше нужда от няколко секунди да се нагоди към промяната в обкръжението си. След това се наложи да се нагоди към внезапното изчезване на Изера.

Не, тя не беше изчезнала. Намираше се на няколко метра от мястото, където се носеше той. Повелителката на Смарагдовия сън в пълното си величие. Огромен дракон с блестящи зелени люспи, тя правеше Кориалстраз — единственият друг дракон, когото беше виждал друидът — да прилича на джудже.

И не беше само тя. Когато най-сетне обърна внимание на заобикалящия го свят, нощният елф видя, че двамата далеч не са сами. Три други огромни дракона се намираха в центъра на огромната зала. Червеният със сигурност беше Алекстраза, онази, която Крас търсеше. Също като Изера, и тя излъчваше красота и достойнство, но изглеждаше много по-жизнена и енергична. До нея седеше мъжкар, голям почти колкото нея, чиито люспи постоянно се меняха — от сребърно до синьо през комбинация от двете — сякаш на случаен принцип. Той изглеждаше твърде весел за някой от неговата раса.

В абсолютен контраст със синия, огромният черен звяр, когото Малфурион видя след секунда, изпрати тръпки дори по нематериалната му форма. Това беше чиста, сурова сила, мощта на земята... но и нещо повече. Малфурион трябваше да отклони поглед от абаносовия гигант, защото всеки път, когато направеше опит да го разгледа, нощният елф чувстваше силно безпокойство. Това не беше само защото двамата от същия цвят го преследваха заедно с другаря му навън. Не, имаше нещо друго... нещо зловещо.

Но ако се надяваше да намери спокойствие като гледа в друга посока, Малфурион бе избрал грешната, защото така видя онова, което

до такава степен поглъщаше вниманието на гигантите.

Беше толкова малко, че можеше да се побере в дланта му. В лапата на огромния черен изглеждаше почти като прашинка.

— Виждате ли? — изгътна гигантът. — Всичко е в готовност. Сега чакаме само подходящия момент.

— И кога ще дойде той? — запита Алекстраза. — С всеки изминал ден демоните опустошават земите. Ако командирите им не бяха мобилизирали повечето си сили в унищожаването на нощните елфи, всички други посоки щяха вече да са загубени.

— Разбирам притесненията ти... но Драконовата душа ще свърши най-добре работата си, когато небесата са в правилна конфигурация. Трябва да бъде сторено по този начин.

Червеният Аспект загледа златния диск.

— Нека се молим когато това стане, всичко да се подреди както ти каза, Нелтарион. Да се молим това наистина да бъде спасението на нашия свят.

Черният само кимна. Малфурион, който все още чакаше сигнала на Изера, че може да говори с Алекстраза, се загледа по-отблизо в простоватото на пръв поглед творение на черния дракон, а в сърцето му се зароди надежда. Драконите все пак действаха. Бяха изнамерили някаква форма на разрешение на проблема — талисман, който да освободи Калимдор от бича на Пламтящия легион.

Любопитството му надделя над бдителността. Той отслаби донякъде връзката си с Изера, надявайки се, тъй като вниманието ѝ бездруго беше раздвоено, Аспектът да не усети какво е намислил. След това прокара ума си по диска — така незначителен на външен вид, ала явно изпълнен с толкова могъща сила, че дори драконите се прекланяха пред нея. Демоните със сигурност нямаха шанс срещу нещо подобно...

Не бе изненадан, когато откри, че Драконовата душа със защитена от магическа стена. Друидът изучи всичките ѝ елементи и откри известна странност. Всеки от великите дракони имаше собствена аура — като всички останали живи същества — Малфурион чувстваше част от тези аури. Тази на Изера — която му беше най-позната — и тези на Алекстраза и синия. Аурата на черния дракон също бе доловима, но не по този начин. Тя сякаш бе слята с останалите, едва ли

не ги държеше под контрол. Магията сякаш беше направена, за да пречи на станалите да почувстват нещо, скрито вътре.

По-любопитен от всякога, Малфурион използва наученото от Ценариус, за да пробие заклинанието. Промъкна се вътре с много по-голяма лекота, отколкото очакваше, може би защото създателят на диска никога не беше очаквал някой, подобен на него, да опита това. Друидът натисна по-надълбоко и накрая се докосна до силите, затворени вътре.

Това, което откри, го накара да се олюлее. Той се отдръпна бързо, вцепенен от видяното. Дори в сегашната си форма потрепери, неспособен да възприеме напълно всичко, което бе почувствал. Друидът отново погледна към черния дракон, втрещен от творението на левиатана.

Драконовата душа... онова, което трябваше да спаси Калимдор... носеше в себе си зло, по-велико дори от самия Пламтящ легион.

ТРИНАЙСЕТ

Демоните имаха навика да колят всичко и всеки по пътя си. Това правеше взимането на пленници за разпит трудна работа, а капитан Варо'тен смяташе разпитването за необходимост. Най-накрая успя да убеди Аркемонд да му хване няколко, но онези, които пристигнаха, представляваха по-скоро купчина изпочупени телесни части, отколкото живи същества.

Белязаният нощен елф прекара няколко минути с последния от сбирщината, а после направи на изпотрошения клетник услугата да му пререже гърлото. Разпитът се оказа пълен погром, но не по негова вина. Командирите на Легиона явно не схващаха основните нужди на разпита.

Варо'тен предпочиташе да е на бойното поле, но не искаше да напуска двореца, особено пък напоследък. Нещото, в което се бе превърнал лорд Ксавиус, не се мяркаше вече от няколко дни, като в същото време и неколцина Аристократи бяха изчезнали. Манорот прие новината спокойно, но капитанът подозираше, че знае причината. Офицерът обаче не обичаше да му липсва каквато и да е информация.

— Разкарайте този боклук — нареди той на двамата стражи. Когато те се подчиниха, капитан Варо'тен изчисти кинжала си и го прибра. Огледа се из залата за разпити — квадратна стая шест на шест метра, с един-единствен син кристал за осветление. Тъглите бяха пълни със сенки. Единственият изход беше желязна врата, дебела десет сантиметра.

Подът носеше следите на векове кръвопролития. Кралицата никога не посещаваше най-ниските помещения в двореца и Варо'тен не държеше това да се променя. Подобна работа не беше подходяща за нейните изтънчени сетива.

Войниците извлякоха трупа на нещастника навън, оставяйки капитана сам с мислите му. Нямаше новини от Повелителя на хрътките. Манорот не показваше никакво притеснение, но нощният елф се зачуди дали с могъщия демон не се е случило нещо. Ако беше

така, някой друг трябваше да поведе лова на заклинателите. Засега демоните се проваляха и Варо'тен търсеше възможност да поправи своята грешка, след като бе изгубил двама от тях в омагьосаната и враждебна гора.

Но това щеше да означава да напусне палата...

Той се пресегна с две ръце да намести меч на хълбока си... и внезапно извади острието, замахвайки към сенките вляво.

Острият като бръснач меч мина на сантиметър от фигура, която допреди миг беше невидима сред тези сенки. Вместо да се стресне обаче, другият просто се изсмя на капитана.

— Остър меч, остър ум, капитан Варо'тен...

В началото войникът си помисли, че отново си има работа с Ксавиус, но след по-внимателно вглеждане установи, че лицето на новодошлия е различно. Варо'тен превъртя в ума си чертите на всички Аристократи и откри съвпадение.

— Господарю Перот'арн... чудехме се къде сте изчезнал.

Някогашният магьосник излезе от сенките, когато офицерът прибра оръжието си.

— Занимавах се с... изучаване.

Нощният елф изгледа трансформацията с едва прикрито отвращение. Сатирите му бяха противни.

— И другите изчезнали ли „изучават“?

— Малцината избрани, да.

Най-сетне капитанът имаше обяснение къде са отишли липсващите Аристократи. Те все още бяха тук, но приели формите на тези гротескни пародии. Новото тяло на Ксавиус бе сред малкото решения на Саргерас, в които Варо'тен силно се съмняваше. Макар някогашния съветник да беше станал по-могъщ, умът му очевидно също бе изменен. В него имаше нещо животинско и то не само в облика му. Нещо животинско и нечестиво.

От малкото, което беше видял от Перот'арн до момента, капитанът предполагаше, че и останалите изчезнали Аристократи са също толкова нестабилни, колкото и водача им.

— Къде е Ксавиус — запита той сатира.

— Там, където трябва да бъде, добри ми капитане — отвърна рогатата твар. — И върши онова, което е нужно, за да се изпълни по-скоро плана на нашия великолепен бог...

— Нима вече не е в двореца?

Перот'арн се закикоти.

— Остър меч, остър ум...

Капитан Варо'тен се изкуши да извади отново меча си и да наниже подиграващата се гадина на него, а може би дори да окачи главата на Перот'арн над някоя камина след това. Сатирът се ухили в отговор, сякаш го предизвикваше да реагира.

Белязаният нощен елф се удържа и запитва:

— И какво правите вие тук долу? Имате някакви интереси в областта на разпитването?

— Да кажем за развлечение...

— Нямам достатъчно време, за да го хабя с шегичките и глупавите ви игри на думи. — Варо'тен мина покрай Перот'арн и посегна към дръжката на вратата. — Нито пък, щом стана дума, на онзи, който ви води.

— Някога ти му служеше. Ще му служиш отново.

— Служа на великия Саргерас, на кралицата си и на никого друго! — отвърна офицерът. — И ако той си мисли...

Докато говореше, капитанът се обърна към мястото, където стоеше сатирът. Когато обаче потърси с поглед Перот'арн, откри само сенки.

Нощният елф излезе от залата с ръмжене. Кралицата трябваше да научи повече за тези прокълнати сатири. Той не им вярваше. И определено не вярваше вече на лорд Ксавиус.

Ако само знаеше къде е отишъл някогашният съветник...

Малфурион изтръпваше при мисълта за ужасяващото зло, почувствано в Драконовата душа. Как бе възможно нещо, създадено да *спаси* света, да излъчва подобна *омраза*? Какво беше направил драконът Нелтарион?

Друидът си възвърна самообладанието и отново започна да изучава диска. Толкова простоват, така невинен на пръв поглед. Само с вглеждане надълбоко можеше да се осъзнае ужасяващата истина.

Изненада го, че Изера не може да го почувства. Тя със сигурност би разбрала. Но също както на другите, дискът пречеше и на нея да забележи същността му по толкова потаен начин, че дори да го

държеше в ръка, Господарката на Смарагдовия сън едва ли би забелязала нещо.

Може би... може би ако Малфурион разрушеше защитаващата магия, тогава другите щяха да осъзнаят истината, преди да е станало твърде късно.

Той спря да обръща внимание на отвращението си и навлезе по-надълбоко в диска. С добре тренираните си сетива откри възелът на магията. Друидът се опита да го разплете...

Удар, сякаш от хиляда мълнии едновременно, разтърси нематериалната му форма и почти я разкъса на несъществуващи пращинки. Малфурион безмълвно изкрещя. Обърна се към Изера за помощ, но за негов ужас тя сякаш не забелязваше агонията му.

Друг обаче я видя.

Той не погледна директно към нощния елф, но мислите му направо размазаха поразения друид. Лудостта на създателя на Драконовата душа стана явна за броени секунди.

„И така! — изрева Нелтарион, макар в смъртния свят да продължаваше да говори с другите учтиво и дружелюбно. — Опитваш се да откраднеш великолепната ми Драконова душа!“

Чудовищна невидима сила притисна Малфурион от всички страни. В началото започна да се бои, защото тялото му се сгърчи. После осъзна, че образът, който поддържаше за себе си в сегашното състояние, е само това — образ. Нелтарион можеше да го разтегне на дълга лента и това нямаше по никакъв начин да навреди на здравето му. Земният пазител не желаше това. Той искаше да затвори друида в магически затвор, за да попречи на натрапника да предупреди другите или да докосне отново диска.

Добил нова решителност от ужасните спомени за пленничеството си в ръцете на лорд Ксавиус, Малфурион успя да разбере магията, преди да го запечата. Веднага се опита да насочи мислите си към Изера, с надеждата тя да усети опасността.

„Не! Те няма да се месят! — Умственото присъствие на Нелтарион беше зашеметяващо. — Няма да предадеш всичко, което съм сторил! Никой от вас няма да го направи!“

Тъй като Изера така и не осъзнаваше опасността, друидът стори единственото, за което успя да се сети — напусна залата и смъртното измерение и се върна обратно в самотата на Смарагдовия сън.

Незабавно го обгърна спокойствие. Той се носеше над неотличаващите се с нищо специално планини, където за първи път се беше свързал с Онази що сънува. Облекчен, Малфурион се опита да събере мислите си.

Изведнъж от нищото се появи огромна сенчеста форма, която се опита да го погълне с рев.

Отдръпвайки се в последния миг, друидът не можа да повярва на ставащото; Нелтарион го беше последвал в царството на съня! Тук драконът беше още по-ужасяващ, отколкото в смъртния свят. Лицето му представляваше изопачена сатанинска карикатура на реалността и всеки елемент от злото, с което черният бе заредил Драконовата душа, ясно личеше по начупените му, непропорционални черти. Нелтарион беше два пъти по-огромен, отколкото в реалния свят, а остриите му нокти се простираха на мили разстояние. Крилата му засенчваха цялата планинска верига.

„Няма да се откажа от онова, което ми принадлежи по право! Само аз съм достоен да управлявам! Няма да кажеш на никого!“

Нелтарион издиша. Зелени пламъци изпълниха Смарагдовия сън.

Когато огънят го погълна, Малфурион изкрещя. Това, което бегемотът правеше, би трябвало да е невъзможно. Той не само, че беше нахлул в царството на Изера, без тя да разбере, но сега се опитваше да изпепели недосегаемата същност на друида.

Внезапно в ума му се появи нещо, което Ценариус някога му бе казал.

„Възприятията могат да лъжат, ученико мой. Това, което би трябвало да е истина, не винаги е вярно. В света, от който ти сега си част в качеството си на друид, възприятията могат да станат всичко, което си представиш.“

Не съвсем сигурен, че разбира, но вече почти изпепелен, Малфурион отказа да позволи на пламъците да го убият. Те не можеха да съществуват тук. Също като тялото му и огромният образ на Нелтарион, те представляваха само *идеята* за нещо реално, но не бяха истински. Видения... илюзии.

И този измислен огън не можеше да изгори дори най-късото фалшиво косъмче по въображаемата му глава.

И агонията, и пламъците изчезнаха. Нелтарион все още беше тук, а лицето му изглеждаше по-изкривено от всякога. Той изгледа дребната

фигурка с отвращение, сякаш чудейки се как така друидът си позволява наглостта да не умира.

Малфурион не беше сигурен дали отново ще извади късмет при следващата атака на Аспекта, затова се хвърли към последния останал му път за бягство. Концентрира се върху тялото си и си наложи да се върне в него.

Зеленикавите планини внезапно се отдалечиха от него. Нелтарион също се смали в далечината. Друидът усети близостта на собственото си тяло...

„Не! — долетя отново страховитият глас на Аспекта. — Ти си мой!“

И точно когато нощният елф почувства как навлиза в смъртното си тяло, нещо силно го удари. Малфурион падна назад със сумтене и все още полузамаян удари главата си в твърдата скалиста земя. Последните следи от Смарагдовия сън изчезнаха, а с тях и ръмженето на яростния черен дракон.

— Друиде! — извика го някой друг. — Малфурион Стормрейдж! Чуваш ли ме? Цял ли си все още?

Той се опита да фокусира погледа си върху говорещия.

— К... Крас?

Но когато младежът погледна към магьосника, веднага се опита да отстъпи. Чудовищна драконова паст изпълваше зора му, а челюстите се отваряха, за да го погълнат...

— Малфурион!

Острият глас на Крас проби пелената на страха му. Очите на нощния елф се прочистиха и разкриха не дракон, а решителното бледо лице, което вече познаваше така добре.

Изражението на магьосника беше загрижено. Той помогна на Малфурион да седне и му подаде мях с вода, от който да пие. Чак след като друидът бе утолил жаждата си, Крас го запитва какво е станало.

— Свързали се с Онази що сънува?

— Да, и ми се наложи да спомена Ценариус повече от веднъж... както ти намекна.

Драконовият магьосник си позволи кратка крива усмивка.

— Спомних си нещичко, което Алекстраза ми беше казала някога. Помислих си, че толкова назад в миналото чувствата ще са дори по-силни.

— Значи съм бил прав да мисля, че тя и моят шан'до...

— Това изненадва ли те? Техните сфери на влияние се пресичат по много начини. Сродните души често са привлечени една към друга, независимо от разликите в обкръжението.

Малфурион не настоя за повече информация.

— Тя се съгласи да ме заведе на мястото, където те се събираха.

Очите на Крас се разшириха.

— Всичките петима Аспекти?

— Видях само четири. Изера, твоята Алекстраза, сребристосин дракон с весело изражение...

— Малигос... ах, как само ще се промени той...

— И... и... — Внезапно нощният елф откри, че не може да говори. Думите бяха на върха на езика му, но не искаха да излязат. И колкото повече се опитваше, толкова по-детински звучеше друидът. Но вместо думи, от устата му излизаха звуци, които нямаха никакъв смисъл.

Крас постави ръка на рамото му и кимна тъжно.

— Мисля, че разбирам. Не можеш да кажеш повече. Там е имало още някой.

— Да... друг...

Малфурион не успя да добави повече, но видя, че Крас наистина разбира. Нощният елф изглежда шокирано спътника си, осъзнавайки, че магьосникът е също толкова неспособен да говори за Нелтарион, колкото и той. Някъде в миналото и старецът си бе навлякъл гнева на черния бегемот.

Което означаваше, че вероятно и Крас знае за Драконовата душа.

Те се гледаха в очите, а тишината предаваше много от онова, което устите им не можеха. Това, че драконовият магьосник толкова решително искаше да достигне народа си и да открие истината, вече не изглеждаше толкова чудно. Древните бяха предадени от един от своите и единствените двама, които знаеха за това, не можеха да кажат нищо, дори един на друг.

— Трябва да вървим — измърмори Крас, помагайки му да се изправи. — Вероятно можеш да се сетиш защо.

Малфурион определено можеше. Нелтарион нямаше да го остави жив. Магията му представляваше отчаян удар, преди друидът да е избягал от Смарагдовия сън, но черният дракон нямаше да се задоволи

с това. Той беше твърде близо до целта си. Вероятно само обстоятелствата бяха спасили Крас по-рано, но от това, което Малфурион видя от лудостта на черния, никой от двамата им нямаше да е в безопасност още дълго. И макар че Нелтарион не би посмял да действа директно...

— Стражите! — успя да изстене той.

— Да. Може отново да ги видим. Добре ще е да се върнем при хипогрифите си и да бягаме.

Значи особеностите на магията им позволяваха толкова индиректна комуникация. Малък, и в общи линии безполезен дар. Можеха само да си намекуват един на друг за приближаващата смърт.

Все още изморен, той трябваше да разчита на Крас да му помага с ходенето. Дватама се насочиха към търпеливо чакащите ги животни с усилие. Един от хипогрифите изграчи, когато ги видя, а другият размаха криле стреснато.

— Ще ни носят ли по целия път назад? — запита магьосникът.

— Да. Ценариус би...

Земята се разтърси силно. Нощният елф и Крас се спънаха и паднаха. Хипогрифите литнаха на няколко стъпки от земята.

Точно на мястото, където допреди секунди ги бяха чакали ездитните им животни, земята се разцепи и от нея изскочи сляпата глава на чудовищен червей. Дълъг прорез на върха на тялото му се отвори невероятно широко, разкривайки кръгла уста със зъби, опасващи цялата външна стена. Червеят погълна по-бавния от двата хипогрифа цял със зловещо буботене.

— Тичай! — извика Крас.

Дватама се втурнаха през насечения терен. Въпреки закуската, която току-що си бе осигурил, червеят се обърна в тяхна посока. Отново изтътна, а после се зарови обратно в земята.

— Дръпни се от мен, Малфурион! Трябва да се разделим!

Едва се бяха хвърлили в противоположни посоки, когато земята отново експлодира и ужасното създание изскочи нагоре. То захвапа местността около отвора и след това нададе яростен вой, че не е намерило нищо, което да добави към ордьовъра си.

Макар че червеят нямаше видими очи, по някакъв начин можеше да усети къде е отишъл Малфурион. Колосалното му разделено на

пръстени тяло се заизвива към него, а кръглата уста се разтвори и премлясна лакомо.

Това не можеше да е съвпадение. Нелтарион със сигурност беше изпратил заравящото се чудовище след тях. Параноята на дракона беше толкова голяма, че сега нищо не можеше да бъде оставено да попречи на черните му стремежи.

Червеят се хвърли напред. Вонята на развала, която се разнасяше от устата му, почти зашемети друида. Малфурион тичаше колкото може по-бързо, макар и да знаеше, че няма да е достатъчно.

Но точно преди съществуването да го достигне, нещо прелетя на пътя му. Оцелелият хипогриф заби ноктите си в месестата глава със свиреп грак. Клюнът му пробиваше дупки в меката кожа, докато създанието отмъщаваше за падналия си другар.

Буботейки заплашително, червеят се опита да захапне летящия си враг. Хипогрифът отскочи извън обсега на устата, а после отново се хвърли надолу, за да удари пак главата.

— *Килис Фортуна!* — изкрещя Крас.

Големи парчета твърда скала и пръст, изровени от пристигането на червея, се надигнаха в небето и започнаха да блъскат създанието. Чудовището се олюля напред-назад в опит да избегне яростната атака. Повечето от скалите не му нанесоха никакви сериозни поражения, но магията на Крас определено успя да изплаши звяра.

Друидът си пое въздух и се опита да помогне по собствения си начин. В този планински регион имаше твърде малко растения, но едно от тях, намиращо се съвсем наблизо, привлече вниманието му. Малфурион му се извини, а после откъсна няколко влакънца от клоните му и ги хвърли към огромния хищник.

Вятърът разнесе нишките по негова молба и ги запрати все по-бързо и по-бързо към целта им. Малфурион се концентрира и докосна онова, което командваше растежа им.

И точно преди да ударят, бодливите стръкове се издуха. Уголемиха се тройно, а после отново и отново. Докато улучат червея, вече бяха големи почти колкото самия друид.

И по-важното, бяха много по-твърди. Всеки от бодилите се удари в червея със силата на стоманено копие. Дюзини трънени, повече от метър дълги остриета потънаха в тялото на чудовището.

Този път звярът изрева. Зелена димяща гной потече от раните и се разля по земята, където продължи да гори. Бодилите останаха забити в плътта на червея. Той се разтресе в опит да ги отърси, но нито един не падна.

— Браво! — възкликна Крас и сграбчи Малфурион за ръката, теглейки го настрана. — Опитай се да призовеш оцелелия хипогриф!

Друидът се пресегна с ума си към животното и се опита да го извика при тях, но яростта на хипогрифа надделя над призива му. Червеят беше погълнал другаря му и животното искаше мъст.

— Не ме слуша! — изкрещя елфът, а паниката се промъкна в гласа му.

— Значи трябва да продължаваме да бягаме!

Все още опитвайки се да отърси от себе си жестоките тръни, червеят ги последва. Не се движеше толкова бързо, колкото допреди малко, но все още бе достатъчно бърз, за да ги докара до предела на силите им.

Изведнъж гигантът отново се хвърли към земята и се зарови дълбоко. Почвата под тях потрепери толкова силно, че Малфурион се препъна. Крас успя да остане на краката си, но не можеше да тича напред.

— Трябва да опитам нещо! — извика той. — Страхувах се да го пробвам, откак дойдох в земята ти, но без хипогрифа това изглежда като единственият ни шанс да се спасим!

— Какво?

Магьосникът не отговори, защото вече правеше заклинанието си. Малфурион почувства как около спътника му се пробуждат плашещи сили, докато той рисуваше арка с дясната си ръка и мърмореше думи на език, който нощният елф никога дотогава не беше чувал. Когато ръката на Крас прободеше въздуха, тя буквално го преряза и отвори дупка в реалността.

„Не, не дупка — поправи се мислено Малфурион. — Портал.“

Когато заклинателят завърши огромния кръг, земята се разтресе. Обръщайки се към друида, Крас извика:

— През портата, Малфурион! През...

Червеят отново нахлу през дупка в повърхността. Крас залитна назад. Нощният елф, който точно започваше да изпълнява нареждането, се обърна, за да помогне на спътника си.

— Трябваше да минеш през него! — извика драконовият магьосник.

С широко отворена паст чудовищният копач се хвърли върху двамата. Малфурион издърпа магьосника в изправено положение, а после се метна заедно с него през портала. Можеше да усети как зад гърба им червеят ги догонва, да подуши смъртната му миризма. Бягството изглеждаше толкова далеч...

И когато влязоха в портала, звярът се приземи...

ЧЕТИРИНАЙСЕТ

Демоните ги посрещнаха с пълната си мощ малко на запад от Сурамар. Новото настъпление спря напълно и защитниците се вкопчиха в битка с Легиона. Нощните елфи не можеха да изтикат демоничните войни назад, но и врагът им не успяваше да превземе наново територията.

Бойците на Пламтящия легион се биеха безмилостно, но едно нещо бе на страната на защитниците. Те познаваха терена много по-добре от демоните. Местността около Сурамар бе изпълнена с виещи се реки и хълмове. Имаше и много гори, но сега по-голямата част от тях бяха изпепелени или изкоренени. Много мъртви дънери и разрушени жилища все още изпъстряха земята наоколо и изпълняваха ролята не само на допълнителни указатели, но и на защита.

Разузнавателни отряди се разпръснаха наоколо, за да проучат истинските мащаби на демоничната орда. В една подобна група се намираха Брокс, Ронин и няколко души от отряда на Джарод Шадоусонг, включително и самият капитан. Оркът и човекът бяха доброволци за тази мисия, съзнавайки, че познават методите на Пламтящия легион по-добре от всеки друг. Рейвънкрест обаче ги накара да се закълнат, точно като останалите съгледвачи, че ще се върнат в уречения час и нито миг по-късно. Иначе не можеше да им гарантира, че ще останат в безопасност, ако решише да удари бързо по една или друга част от ордата, в зависимост от докладите на другите отряди.

Нощта се бе спуснала, но не това правеше напредването толкова бавно. Обикновената тъмнина не само не пречеше на членовете на групата, но даже подпомагаше търсенето им. Всичко обаче беше покрито от гъста и гнусна мъгла с влажен зелен оттенък. Тя явно се разпростираше навсякъде, където отидеха демоните, и имаше реалната опасност чудовищните бойци да се спотайват само на няколко метра разстояние, напълно незабелязани.

Групата, наброяваща една дузина, бавно прекосяваше опустошената земя. Сгърчените и почернели дървета хвърляха зловещи сенки в мъглата. Никакво виждане не успяваше да я пробие.

Това донякъде бе хубаво. Толкова близо до Сурамар разузнавателният отряд прекосяваше местност, където някога беше имало жилища. От време на време забелязваха накривените останки от дървесен дом — цялата конструкция изтръгната от корените ѝ и после натрошена на парчета. Всички знаеха, че обитателите на сградите вероятно са последвали съдбата на домовете си.

— Варварщина — промърмори Джарод.

Брокс изсумтя. Нощните елфи бяха принудени много бързо да станат безчувствени към касапницата, но далеч не успяваха да я приемат по начина, по който го правеше оркът. Зеленокожият воин беше израснал сред бруталност. Първо крайт на войната срещу Алианса, после насилственото затваряне в резерватите и най-накрая борбата срещу Пламтящия легион и Немъртвите пълчища. Да, той скърбеше за мъртвите, но вече имаше малко неща, от които да му се догади. В крайна сметка смъртта си оставаше просто смърт.

От дясната страна на орка Ронин тихо изпсува. Заклинателят стисна здраво ръка, а после бръкна в кесия, закачена на колана му. Беше се опитал да огледа местността чрез гадателски камък, за да потърси следа от демоните, но мъглата явно пречеше на чувствителните магии, заложили в предмета.

Брокс имаше свой собствен метод за издирване на врага. На всеки няколко стъпки той вдигаше нос и подушваше въздуха. Миризмите, които проникваха в ноздрите му, бяха остри и говореха най-вече за смърт. До момента единствените демони, които забелязваше, бяха гнусните трупове, покрити с гнойната слуз, която някога се бе движила из вените им.

Имаше, разбира се, и много други тела. Изкривените останки на нощните елфи изпълваха целия град. Някои бяха на войници, загинали при отстъплението, а други — безпомощни цивилни, движещи се твърде бавно. Нямаше жертва, която да е останала цяла — ръце, крака и дори глави лежаха откъснати близо до телата. Няколко трупа съвсем очевидно бяха разкъсани в *последствие*, което само добавяше още към израженията на отвращение и горчилка, изписани по лицата на войниците в групата.

— Стойте разпръснати, но дотолкова, че да се виждаме един друг — нареди Джарод, затягайки юздите на нощната си пантера. — И дръжте зверовете под контрол.

Последната заповед се повтаряше не за първи път. Огромните саблезъби изглеждаха силно изплашени, все едно знаеха нещо, което ездачите им не подозираха. Това караше отряда да се чувства по-напрегнат от нормалното.

Пред тях изникна кошмарна сянка... външният край на Сурамар. Пламтящият легион не бе разполагал с достатъчно време да опустоши целия град и част от скелета му все още стоеше като мрачен помен на всичко, което е било изгубено... и всичко, което все още можеше да бъде...

— В името на Майката Луна... — прошепна един войник.

Брокс погледна към Джарод. Капитанът зяпаше дома си с немигащи очи. Ръцете му стискаха здраво юздите. Вената на врата му пулсираше.

— Трудно е да нямаш дом — каза му оркът, мислейки за собствения си живот.

— Аз *имам* дом — изръмжа Джарод. — Сурамар все още е моят дом.

Оркът не каза нищо, разбирайки болката на нощния елф.

Те навлязоха в града през падналите порти. Заобиколи ги плътна тишина. Дори дишането им звучеше твърде шумне за това замряло място.

Веднъж влезли, всички спряха. Джарод се обърна към магьосника за напътствия какво следва да правят оттук нататък. Пътят пред тях се разделяше на три посоки. Безопасността им изискваше всички да стоят заедно, но времето им беше твърде малко, за да изследват Сурамар по този начин.

Ронин се намръщи, помълча известно време и най-накрая каза:

— Никой няма да броди из това нещо сам. В мъглата има спотаена някаква магия. Не ме интересува, дори да не успеем да проучим всичко, капитане.

— Склонен съм да се съглася — отвърна Джарод с известно облекчение. — Никога не съм предполагал, че ще съм толкова недоверчив към мястото, в което съм израснал.

— Това вече не е Сурамар, Шадоусонг. Трябва да запомниш това. Всичко, което Пламтящият легион докосне, е завинаги замърсено. Дори в града да няма демони, той пак може да е много, много опасен.

Брокс кимна. Твърде добре си спомняше нещата, които изскачаха срещу него от мъглата по време на битките на народа му срещу демоните. Онова, с което нощните елфи се бяха сблъскали до момента, просто бледнееше при сравнението.

От града бе останало точно толкова, колкото да загатва някогашната същност на руините. От време на време пред тях от мъглата изплуваше някоя сграда, която не беше докосната. Джарод караше войниците да преглеждат подобни места с надеждата, че някой оцелял от клането би могъл да се крие вътре.

Нито веднъж обаче не намериха жива душа.

Макар и да бяха решили да стоят заедно, опустошението в крайна сметка ги принуди да постъпят иначе. Пътят стана твърде объркан и затрупан с отломки, за да позволи на ездачите да се движат в група, без да забавят твърде много хода си. Джарод с огромно нежелание накара по трима войници от всеки край на отряда да поемат по страничните улици.

— Заобиколете руините и се върнете при нас възможно най-бързо — каза той на шестимата. Когато двете групи заминаха, капитанът бързо добави: — И стойте заедно!

Отново потеглиха, като Шадоусонг и тримата му останали бойци образуваха ескорт за Ронин, а по стечение на обстоятелствата и за Брокс. Три огромни дървесни къщи бяха изтръгнати и съборени, като в процеса се бяха сблъскали една с друга точно над пътя. Едно от бившите жилища се опираше върху другите две и зловещо се люлееше над главата на орка и спътниците му. Нощните пантери трябваше не само да си проправят път през отломките. Наложиха се да се покатерят по тях, за да продължат.

Нощният саблезъб на Брокс настъпи нещо и изсъска. Ронин се наведе и тихо прошепна на орка:

— Собственикът така и не е напуснал.

Когато котките достигнаха най-високата част на дървото, откриха още трупове. Отново жители на града, но тези поне бяха направили опит да избягат, когато Пламтящият легион ги беше настигнал. Като се изключат гротескните рани, оставени от убийците

им, жертвите бяха странно недокоснати. Нито развалата, нито мършояди нарушаваха вечния им покой.

— Сигурно са загинали при първоначалното унищожение — отбеляза магьосникът. — Човек би очаквал да изглеждат по-зле...

— Гледката и така е достатъчно гадна, поне за мен — каза със задъхване Джарод Шадоусонг.

Пантерите се движеха колкото могат бързо и групата най-сетне започна да се спуска към първоначалния път. Държейки се здраво на седлото, Брокс вдигна нос и подуши.

За съвсем кратък момент му се стори, че усеща нещо, но миризмата бе слаба и стара. Огледа се наоколо си и видя тялото на един адски звяр, промушен с копие от някой войник. Брокс изсумтя доволно и продължи напред нащрек, в готовност да опази живота си.

Най-накрая шестимата отново достигнаха земята. Джарод посочи напред и каза:

— Спомням си една по-широка улица точно отвъд мъглата. Би трябвало там да можем да се съберем с другите, господарю Ронин.

— Определено ще бъда много доволен.

След съвсем малко споменатата от капитана улица се появи от нищото. Отрядът спря, когато достигнаха кръстопътя, и Джарод се огледа наоколо.

— Явно сме ги изпреварили — отбеляза той.

Брокс се напрегна. Ронин неспокойно се размърда на седлото, а пръстите му се размърдаха. Оркът позна в това действие подготовка за някое бързо заклинание.

— Аа! — Джарод изглеждаше успокоен. — Ето че едната група се появи!

Отляво на зеленокожия войн се появиха трима от войниците. Те изглеждаха много доволни да видят другарите си отново. Дори котките се движеха малко по-бързо.

— Какво открихте? — запита новодошлите Джарод.

— Нищо, капитане — отвърна онзи с най-висок чин. — Още руини, още трупове. Също толкова от нашите, колкото и демони.

— Мътните го взели...

— Нямаше ли поне неколцина от твоите познати сред бегълците, дошли с нас, Шадоусонг? — запита Ронин.

— Твърде малко. И колкото повече намираме тук, за толкова по-малко има шанс да съм ги пропуснал сред гълпите.

Това бе стара история за Брокс. Колко от орките, с които беше израснал, бяха паднали в една или друга битка? Нищо чудно, че някога съжаляваше, че е надживял своите във войната; дотогава оркът вече бе оцелял по-дълго от повечето си кръвни братя. Осъзнаваше, че част от желанието му да умре се е дължало в немалка степен на самотата.

Джарод погледна в обратната посока.

— Другите трябва да дойдат всеки миг.

Но мигът, наред със стотина други, отмина, а липсващите войници така и не се появяваха. Ездачите се напрегнаха. Влошаващото им се настроение се предаваше и на пантерите, които съскаха и плюеха все повече, докато минутите изминаваха.

Накрая Брокс не можеше да чака повече. Още докато капитан Шадоусонг започваше да вдига ръка, за да предложи да потърсят липсващите войници, оркът мина покрай него и пришпори пантерата към мястото, където трябваше да се намират.

Мина по другата улица, гледайки внимателно за някакъв знак. Далеч зад него Ронин и нощните елфи побързаха да се включат в търсенето.

Пътят бе изпълнен с отломки. Разкъсани дрехи и стари петна от кръв бяха единственото цветно нещо в сцената. Оркът пригответи брадвата си и подтикна пантерата да продължи.

След това Брокс изведнъж осъзна, че наоколо има нещо странно. Той се изви на седлото и внимателно се огледа за намек, че съмненията му са правилни.

Никъде около себе си не видя дори следа от трупове. Нито нощни елфи, нито демони. Даже очакваните тела на тримата липсващи войници и саблезъбите им ги нямаше.

Какво се бе случило с тях? Как така по улицата липсваха мъртвци?

Леко свличане на отломки накара Брокс да се извърне рязко надясно. Една фигура бавно излезе от мъглата — войник, но пеша, с извадено оръжие.

— Къде е животното ти? — изръмжа оркът.

Войникът непохватно се влачеше към него. По бронята му имаше петна, а устата му зееше отворена.

И когато лицето му стана ясно различимо, зеленокожият войн с ужас видя, че половината от него е била откъсната. Едното око напълно липсваше и неравномерната дупка се спускаше до средата на гърлото... или каквото бе останало от него.

Когато се приближи до орка, злоещото създание вдигна оръжието си. Брокс внезапно забеляза други фигури, излизащи от мъглата зад войника.

Макар и да не беше страхливец, ветеранът дръпна здраво юздите, обръщайки нощния саблезъб в обратна посока. Преди да го послуша, пантерата замахна с ноктестата си лапа към приближаващия боец и го запрати надалеч като играчка.

Другите стигнаха до него точно когато той започна да се отдръпва. Джарод погледна към мястото, където бе паднал войникът.

— Какво му направи? Накара звяра си да го убие...

— Вече си беше мъртъв! Бързо! Идват още!

Нощният елф започна да спори, но Ронин постави ръка пред гърдите му.

— Виж в мъглата, Шадоусонг! Гледай!

Джарод го стори... и разтърси глава в ужас. Войникът се надигаше, а сега гърдите и лицето му изглеждаха още по-страховито. Все още залитайки, той стисна меча си и се насочи към групата. Зад него още фигури изплуваха от мъглата и станаха ясно различими — нощни елфи, даже в по-ужасна форма от войника. Неколцина бяха разпрани от главата до стъпалата, а на други им липсваха крайници. Всички имаха все същите празни изражения и се движеха с еднаква решителност.

— Обратно! — извика капитанът. — Обратно през портите на града! Следвайте ме!

С Джарод и магьосника начело, отрядът потегли точно преди първото от гнусните създания да ги достигне. Яздеха с пълна скорост по пътя, по който бяха дошли, но когато достигнаха кръстовището, Джарод ги накара да поемат в обратна посока.

— Защо насам? — извика Ронин.

— По-кратък и лек път към целта ни... надявам се!

Но докато яздеха, от руините започнаха да се появяват други сенки. Брокс изръмжа към нещо, било някога възрастна жена. Облечена в кървави останки от бившата си блестяща в сребърно,

тюркоазно и червено роба, тя замахна почти гладно към крака му. Той я изрита и за по-сигурно ѝ отрязва главата с едно могъщо замахване на омагьосаната си брадва. Дори след това тялото ѝ продължи диво да се опитва да докопа нещо, но оркът вече бе продължил напред.

Ронин внезапно спря.

— Внимавайте!

Предупреждението му дойде твърде късно за най-близкия до него войник. Маса дращеци ръце издърпа нощния елф от седлото му. Той отрязва една с меча си, но със същия успех можеше да реже въздуха.

Джарод понечи да му се притече на помощ, но преди да успее да достигне другаря си, безпомощната жертва изчезна под тремавите трупове. Писькът му секна почти моментално.

— Твърде късно е за него! — каза магьосникът, въпреки явното намерение на Джарод все пак да опита да помогне на войника. — Останалите продължавайте да яздите! Имам идея какво да правя!

— Господарю Ронин, не можем да ви изоставим! — настоя капитанът.

Брокс спря пантерата си до Ронин.

— Аз оставам с него!

— Ще сме само на няколко секунди разстояние, Шадоусонг! Пътят изглежда чист малко след това! Би трябвало лесно да излезете от града!

Нощният елф не искаше да го оставя, но ако не го стореше, излагаше на риск още животи. От всички тях Ронин имаше най-големи шансове за оцеляване.

— Насам! — извика капитанът на останалите от отряда си.

Когато се оттеглиха с останалата без ездач нощна пантера, тичаща зад тях, магьосникът се обърна към напирещата тълпа.

— Брокс! Трябват ми няколко секунди!

Оркът кимна и се втурна напред. С боен вик той замахваше наляво-надясно, а брадвата му се стрелкаше пред пантерата със смъртоносна точност. Протегнати ръце, покрити с кръв и вътрешности отворени гърди, разкъсани гърла... той режеше всичко наред с цялата сила, на която беше способен.

И точно когато Брокс започна да отслабва, Ронин извика:

— Достатъчно! Отстъпи!

Оркът едва успя да се подчини, когато магьосникът метна малка стъкленица към напирашката орда. Докато летеше, тя някак успя да напръска всеки от немъртвите в първата редица. И в мига, в който разливащата се течност докоснеше целите си, зомбитата избухваха в сини пламъци.

Бързо се разрази същински пъкъл. Трупове зад първия ред безмозъчно навлязоха в пламъците и се запалиха на свой ред. Някои от онези, които вече горяха, се блъснаха в други, разпространявайки огъня и сред тях.

— Нещо, което някога използвах срещу Пълчищата — отбеляза с мрачно задоволство човекът. — Хайде! Трябва да...

Една огнена фигура се втурна напред и се сблъска с пантерата на Брокс, запалвайки и нея. Оркът безпомощно размаха ръце, защото животното рязко се обърна и се затича в посока, обратна на източника на заплахата... завличайки ездача си дълбоко в недрата на Сурамар.

Ронин извика след него, но Брокс не можеше да спре саблезъбия. Подлудена от изгарящата болка, пантерата диво препускаше през улиците.

Оркът се опита да загаси огъня, но така само влоши нещата. Нощния му саблезъб забави, а после се хвърли странично на запалената си страна. Брокс едва успя да скочи, за да не бъде смазан кракът му под огромната тежест на звяра.

Пантерата се претърколи върху засегнатата област, а после, видимо неудовлетворена от опита, избяга, преди оркът да успее да я спре. Брокс се извъртя, очаквайки да бъде нападнат от всички страни от ужасната тълпа. Дъхът му излизаше на тежки хрипове и той размахваше брадвата си напред-назад, докато малко по малко не осъзна, че не го грози никаква непосредствена опасност.

Тръгна предпазливо в посоката, от която смяташе, че е дошъл. Но докато коравият войн се движеше сред руините, не видя нищо, което да му подсказва дали е на прав път. Ранената котка беше тичала с такава маниакална скорост, че със сигурност бе завлякла ездача си много по-далеч, отколкото му се беше сторило първоначално.

Оркът подуши въздуха, но не усети миризмата нито на човека, нито на нощните елфи. И което бе още по-лошо, по принцип великолепното му чувство за посока този път не можеше да му

помогне. Мъглата носеше в себе си някаква упояваща тежест, която пречеше на всичките му сетива.

Все по-несигурен за местоположението си, Брокс се обърна и потегли по уличка, която му изглеждаше смътно позната. От мъглата изникваха изтръгнати дървета, изпепелени сгради и търкалящите се останки от постройки, но той не видя нищо, което със сигурност да му подсказва пътя.

А после някаква миризма за миг докосна ноздрите му. Едрият орк се поколеба и отново подуши въздуха. Ниското му чело се набръчка и той оголи жълтите си зъби.

След това пое надясно с подновена решителност, като на всяка крачка душеше мъглата. Новата посока изискваше от него да се покачи над преплетените корени на преобърнат гигантски дъб и през смазания скелет на един елфски дом, но Брокс и за миг не се отклони от следата. Покатери се внимателно, опитвайки се да не издава и най-лекия звук — трудна работа, имайки предвид отказа му да пусне брадвата, която стискаше в другата си ръка.

Когато стигна до върха на строшеното жилище, Брокс долови нова миризма. Тя накара ноздрите му да потреперят от отвращение, но и го подкани да продължи напред.

И когато погледна над ръба, видя трудещите се демони.

Имаше четирима адски пазачи и един гибелен страж. Те обаче не представляваха кой знае каква опасност в очите на орка, сравнени с двамата, стоящи пред тях. Брокс изръмжа, защото познаваше от собственото си време ужасяващите крилати създания, облечени в среднощносиня броня. Те жестикулираха с пръсти, завършващи с жестоки, подобни на остриета нокти, а докато работеха, ръцете им бяха заобиколени от бледо зеленикаво сияние.

Те бяха *натрезими*, известни още като *властелините на ужаса*.

Извисяваха се над другите демони, а видът им определено бе зловец. От главите им израстваха огромни, тъмни, извити рога. Имаха мъртвешки сивкава кожа и никакви косми по чудовищните си глави. Двата остри кучешки зъба, които се подаваха от устите им, напомниха на Брокс историите, които бе чувал за вампирските навици на властелините на ужаса. Всъщност натрезимите бяха психически вампири, които се храчеха с безволевите и често използваша жертвите си за роби.

Двата демона стояха на мощни крака, напомнящи на кози, а вместо стъпала имаха копита. Макар интелигентни и невероятно опитни в магията (даже повече от ередарите), натрезимите бяха и смъртоносни войни. В този случай обаче изглеждаше, че оркът трябва да се бои повече от тъмните им магии.

Брокс беше открил некромантите.

Двамата властелини на ужаса извършваха гнусния си ритуал и успешно вдигаха мъртвите, които бяха изклали толкова брутално. Оркът си спомни чутото за Немъртвите пълчища и собствените им гнусни магии. За представител на неговата раса ставащото тук в момента бе много по-чудовищно от всяка смърт, причинена от оръжията на адските пазачи или гибелната стража.

Ветеранът си представяше как би се почувствал, ако окървавените трупове на другарите му се бяха надигнали в съюз с врага срещу орките. Това беше светотатство и обезчестяване на духовете. Сърцето му се разгуптя и Брокс усети как го изпълва неконтролируема ярост.

Внезапно си помисли за Ронин и нощните елфи. Беше възможно да са избягали, но с толкова много мъртвци под контрола на натрезимите бе също толкова вероятно все още да се бореха за живота си... ако вече не го бяха загубили.

А ако това станеше... сигурно щяха да се присъединят към вдигнатите от властелините на ужаса.

Брокс не можеше да се удържа повече. Той се надигна от скривалището си и се хвърли към групата с боен вик, подобен на онзи, с който някога окуражаваше другарите си в прохода.

Крясъкът му проехтя в тишината. За негово огромно удоволствие демоните буквално подскочиха при така неочаквания на това място звук. Изненадата забави рефлексите им, точно както войнът бе планирал.

Брадвата, създадена от Малфурион и полубога за него, преряза бронираните гърди на единия адски пазач и разпиля гнусните вътрешности на демона. Щом първият му враг падна, Брокс вдигна отново брадвата си и я заби в предмишницата на друго създание.

Натрезимите не прекратиха работата си, разчитайки на другарите си да се справят с един-единствен нападател. Те обаче не се бяха борили с орки — все още — и този пропуск в познанията им работеше

добре за Брокс. Той се сблъска със следващия адски пазач и избута големия демон със собствената си значителна маса, а после се претърколи, защото гибелният страж се опита да го прегази.

Остриетата им се сблъскаха, а после брадвата на Брокс се извъртя, за да посрещне удара, идващ откъм другия нападател. Ветеранът преряза китката на втория демон, а после използва дръжката на брадвата, за да смаже черепа на боеца, когото бе осакатил преди малко.

Чак сега един от заклинателите забеляза какво става около него. Той остави спътника си да продължи гнусното им дело и се обърна с насочен към орка пръст. Брокс отчаяно се хвърли между властелина на ужаса и гибелния страж. В мига, в който го стори, крилатото изчадие изкрещя и се сгърчи. Демонът се сви, все едно нещо се опитва да изскочи от него... и в следващия миг гърдите му се взривиха.

Нещо удари орка изотзад. Главата му се замая. Последният адски пазач стоеше надвесен над него, а натрезимът се присъедини към чудовищния войн. Демоничният заклинател изгледа врага си отгоре, а в зловеците му очи се четеше злобна наслада.

— Ти ще се биеш добре за нас... — изсъска той. — Ще избиеш много от приятелите си...

От видението как се влачи срещу Тиранде и другите на Брокс му се догади. Той бе готов да посрещне смъртта, но това беше нейна изкривена пародия.

— Не!

Зеленокожият войн се надигна, въпреки че знаеше, че няма шанс нито срещу оръжието на адския пазач, нито срещу магията на натрезима.

А после другият властелин на ужаса неочаквано нададе вой. Агонизиращият вик едва бе напуснал устата му, когато тялото му се взриви в сини пламъци.

Двата демона се обърнаха рязко и това даде на Брокс шанса, от който се нуждаеше. Той веднага се хвърли срещу оцелелия заклинател и замахна с бравата. Свирепото острие не само преряза гърлото на натрезима, но направо откъсна главата му.

Едно острие го удари и отвори прорез в гърдите на орка. Брокс изсумтя от болка, а после се обърна лице в лице с врага. Брадвата му

посрещна меча на демона и напълно го строши. Адският пазач направи опит да отстъпи, но оркът го порази.

Дишайки тежко, ветеранът се огледа. Ронин тъкмо извеждаше нощната си пантера откъм останките на едно повалено дърво.

— Сметнах, че ще успееш да се справиш със ситуацията, ако леко им отклоня вниманието. — Магьосникът огледа телата. — Ако не е имало нужда да си правя труда, моля те, кажи ми.

Брокс отвърна с изсумтяване:

— Един добър войн приема всички съюзници, човеко. Този ти е благодарен.

— О, аз трябва да ти благодаря. Ти откри онези, които съживяваха мъртъвците. Това беше точно като ужаса на Пълчищата.

Мислейки за тромавите трупове, оркът бързо проучи местността с поглед, но не видя нищо.

— Успокой се, Бокс — каза Ронин. — Когато натрезимите умряха, почувствах как ритуалът им се разпада. Мъртвите отново почиват в мир.

— Добре.

— Ти си ранен.

Оркът изгрухтя неопределено.

— Много пъти са ме ранявали.

Ронин се ухили.

— Е, засега ти ще яздиш. Джарод и другите би трябвало да са точно отвъд портите. Съмнявам се, че добрият капитан ще отиде далеч без нас. Той вече загуби Крас и Малфурион. Не би искал да се върне при Рейвънкрест с празни ръце.

При друг случай Брокс би започнал да спори, преди да приеме ездата. Да покажеш друго, освен непреклонна сила пред някой друг, се смяташе за срамно в очите на народа му. Той обаче чувстваше краката си слаби и реши, че добрият войн не излага на ненужен риск онези, дошли да му помогнат. Оркът се качи на нощния саблезъб и позволи на магьосника да го поведе.

— Започва се... — промърмори човекът. — Експериментират със създаването на армия от неживите. Сигурно не само тук са направили този опит.

Гъстата мъгла правеше прехода им бавен. Брокс, който се оглеждаше наоколо, видя тялото на мъртъв нощен елф — някогашен

обитател на града, ако се съдеше по дрехите. Това, че лежеше неподвижно, носеше на орка противоречиво усещане на облекчение и отвращение.

— Разбираш какво казвам, нали, Брокс?

Оркът разбираше. Всеки оцелял от последната война срещу Пламтящия легион и последвалите ужасяващи събития би разбрал. Нямаше живо същество в тяхното време, което поне да не е чувало ужасяващите истории за Чумавите земи и немъртвите орди, които бродят из тях. Твърде много бяха ставали свидетели на това как техните близки или обични се надигат от мъртвите в опит да прибавят живите към гнусните си редици.

Пълчищата сновяха по света и разпространяваха ужаса си, в опит да превърнат Азерот в една огромна Чумава земя. Куел'Талас бе почти унищожен. По-голямата част от Лордерон също. Немъртвите бродеха почти във всяко кралство.

И тук, в далечното минало, Брокс и Ронин се бяха натъкнали на първите опити за създаването на Пълчищата... и двамата знаеха, че макар и да са постигнали малка победа, по никакъв начин не могат да променят тази зловеща част от бъдещето.

ПЕТНАЙСЕТ

Гласът постоянно се натрапваше в главата на Илидан и нашепваше неща, които в началото изглеждаха немислими.

Да, той ревнуваше от брат си, но не можеше да си представи да стори зло на Малфурион. Това беше като да си отреже лявата ръка.

И все пак... тези идеи го караха да се чувства *по-добре*, смекчаваха болката от това, че е изгубил Тиранде. Дълбоко в себе си Илидан все още таеше някаква слаба надежда, че тя може да види нещата различно, че ще осъзнае колко много той превъзхожда брат си.

Гнусната мъгла, разпростряла се по целия път до Зин-Азшари, още повече разваляше настроението му. Докато вървеше към лорд Рейвънкрест, видя, че брадатият благородник също не изглежда особено доволен, въпреки подновения им устрем. Сега не само Малфурион и Крас липсваха, но и Ронин все още не се беше върнал от мисията, на която сам бе настоял да иде. Илидан беше сигурен, че нощните елфи могат да оцелеят и без другите заклинатели, но все пак предпочиташе човекът да се върне. Ронин бе единственият, способен да го научи на нещо ново в занаята им.

Илидан падна на едно коляно пред господаря си и сведе глава.

— Господарю.

— Изправи се, магьоснико. Призовах те, за да подготвиш себе си и останалите за потегляне.

— Но господарят Ронин...

— Се върна само преди минути и докладва. И това, което ми каза, ни подтикна да потеглим незабавно. Трябва да смажем демоните и да превземем обратно столицата възможно най-бързо.

Това, че не бе разбрал за завръщането на магьосника, силно изненада младия нощен елф.

— Ще сме готови за езда.

Заклинателят се обърна, за да излезе, но Рейвънкрест поклати глава.

— Не само затова те извиках, младежо. Исках да ти съобщя какво е открил магьосникът и тази вест е предназначена само за твоите уши.

Гърдите на Илидан се издуха от гордост.

— Няма да кажа на никого, дори на лунната стража.

— Да, младежо, докато не ти разреша да го сториш. Чуй сега за откритието на господаря Ронин и се опитай да го обмислиш добре... ако можеш.

След това властелинът на замъка Блек Руук предаде на Илидан ужасяващата история за случилото се с отряда на Ронин. Магьосникът слушаше в началото с неверие, а после с удивление. Не реагира обаче с отвращението и страха, демонстрирани от лорд Рейвънкрест, когато той на свой ред бе чул разказа. Вместо това Илидан за пръв път усети, че се *възхищава* на дързостта на демоните.

— Не мислех, че подобно нещо е възможно! — каза той, след като благородникът завърши. — Каква сила само притежават!

— Да — отвърна Рейвънкрест, без да забелязва нездравото възхищение на магьосника. — Твърде мрачна и смъртоносна сила... Сблъскваме се с опасност, много по-голяма отколкото очаквах. Толкова отвратителна идея, дори за тях!

Младият нощен елф не виждаше нещата в точно тази светлина. Магьосниците на демоните не поставяха предели на въображението си. Работеха, създавайки всичко, което възможностите им позволяха, за да постигнат заветната си цел. Макар и самата тя да не беше достойна за възхищение, усилията на уорлоците със сигурност бяха.

— Искан ми се да можехме да заловим поне един ередар — промърмори той. Представяше си разговора с демона и изучаването на стотиците неща, в които магията на Легиона щеше да се различава от неговата.

— Да заловим един ли? Не ставай глупав, младежо! Очаквам да бъдат избивани при първата им поява, особено сега! Всеки мъртъв уорлок означава по-малък шанс да бъде повторен ужасът, с който господарят Ронин и другите са се сблъскали!

Братът на Малфурион бързо потуши всякакви следи от новопоявилото се уважение към уорлоците и кимна.

— Разбира се, господарю! Това е една от най-важните ни цели!

— Надявам се. Това е всичко, магьоснико.

Илидан се поклони и незабавно се оттегли. Умът му кипеше от наученото току-що. *Да вдигаш мъртвите!* Какви ли други фантастични умения имаха ередарите? Двамата магьосници не бяха намеквали дори за подобни способности, иначе със сигурност биха видели смисъла в това да се вдигат жертвите и от двете страни на бойното поле, за да ги използват срещу Пламтящия легион!

Лорд Рейвънкрест правеше ужасна грешка. Какъв по-добър начин за победа над противника от това да изучиш силните му страни и да ги прибавиш към своя арсенал? С подобни умения, в добавка към тези, които вече притежаваше, Илидан вярваше, че ще е способен да смаже демоните едва ли не сам.

Тогаваш със *сигурност* Тиранде щеше да види, че той е много по-добрият избор.

— Ако само можех да се уча от тях... — прошепна той.

Веднага щом го стори, се огледа напрегнато, убеден, че наоколо има някой, който да чуе. Магьосникът обаче се оказа почти сам — най-близкият войник се намираще на няколко метра встрани.

Възвърнал си увереността, Илидан потегли към мястото, където лагеруваше лунната стража. Имаше много да обмисля. Наистина много.

Сянката се дръпна от отдалечаващия се нощен елф и заобиколи палатката на лорд Десдел Старей. Въпреки копитата си, създаването се движеше безшумно по твърдата земя. Патрулиращите стражи по някакъв начин го пропускаха, макар понякога да се озоваваше съвсем близо до тях. Само онези, които той избираше да го видят или чуят, можеха да го сторят.

Ксавиус се хилеше, доволен от постигнатото. Сатирът не само служеше на славния си господар, но действаше и в посока на собственото си възмездие. Беше преценил добре брата на друида и сега процесът на покварата бе започнал. Въпросите, желанията, всичко беше там и Илидан Стормрейдж сам щеше да подсили пламъците им. Беше само въпрос на време.

Сатирът се прокрадна извън лагера, където останалите го чакаха. Дори Аркемонд не знаеше всички заговори и планове на Ксавиус, защото някогашният нощен елф отговаряше единствено пред самия

Саргерас. Нито Аркемонд, нито Манорот имаха някаква власт над него.

Да, помисли си Ксавиус, ако всичко преминеше според плана, когато Саргерас прекрачеше прага на този свят, не друг, а *той* щеше да стои от дясната страна на повелителя на демоните. А Аркемонд и Манорот щяха да бъдат принудени да коленичат пред него.

Крас се събуди от острата болка, която разкъсваше всяка частица от тялото му. Дори опитът да диша се оказа болезнено изживяване.

— Тихо, тихо — изчурулика женски глас. — Още не си достатъчно здрав, за да ставаш.

Той се опита да отвори очи, но това също се оказа твърде трудно.

— К-коя...

— Заспивай, заспивай... — Гласът ѝ бе чиста музика, но в него имаше нещо, което показваше на пострадалия магьосник, че жената е нещо повече от човек или нощен елф.

Крас се опита да се бори срещу това предложение, но силите му го изоставиха и той се унесе. Дрямката му бе изпълнена със сънища за полет. Отново беше дракон, но този път имаше ярко оперение, като величествена птица. Магьосникът дори не се замисли върху това, а просто се радваше на възможността отново да се носи сред облаците както някога.

Сънят продължаваше и продължаваше, а с него и радостта. Когато някой го разтърси и най-накрая го откъсна от него, Крас за малко да го прокълне.

— Крас! Аз съм, Малфурион! Събуди се!

Драконовият магьосник с нежелание се върна към света на будните.

— С... с теб съм, друиде.

— Слава на Елун! Мислех си, че ще спиш вечно.

Веднъж събудил се, Крас осъзна, че нощният елф вероятно му е направил огромна услуга.

— Мисля, че се очакваше да спя... поне докато домакинята ни се върне. — Слабият заклинател се огледа наоколо си. — И може би още спя.

Стаята около тях, макар и просторна, бе с много странна конструкция, както установи Крас докато я оглеждаше. Беше оформена от множество клони, лиани и други неща, слепени заедно с пръст и пясък. Таванът беше кръгъл и единственият вход като че ли беше дупката вдясно. Той погледна надолу и осъзна, че собственото му легло е от подобни материали, а мекотата идеше от множеството свежи листа, майсторски преплетени заедно. На малка масичка, направена от дървесен дънер, имаше издялана от невъзможно голям орех купа, пълна с вода, която той предположи, че е за него.

Драконовият магьосник отпи малко, а после продължи огледа. Присви очи, защото осъзна, че това, което бе сметнал за вътрешна стена, всъщност е проход. Извивката на стаята и начинът, по който стените бяха изработени, правеха коридора почти невидим, ако не застанеш точно срещу него.

— Продължава много надалеч — сякаш прочел мислите му, каза Малфурион. — Открих и друга, много по-голяма стая, а оттам се влиза в още две. После намерих още коридори и реших, че е по-добре да се върна при теб.

— Мъдро решение.

Крас се намръщи. Острите му уши уловиха звук, идващ отвън, който най-накрая успя да разпознае. Птици. Но не само един вид; магьосникът чуваше поне дузина различни гласове, някои от които напълно уникални.

— Какво има отвън?

— По-добре да не казвам, господарю Крас. Трябва да го видиш с очите си.

Любопитството му се разбуди и слабият заклинател се изправи, за да отиде до отвора. Когато се приближи, птичите гласове станаха по-напрегнати и още по-разнообразни. Сякаш отвън се бяха скупчили всички видове птици на света...

Крас се поколеба и отново огледа стаята. Ето на какво му напомняше обкръжението им... на огромно гнездо.

Подозирайки, че вече знае какво ще види, драконовият магьосник пъкна глава в отвора.

Изглежда *наистина* нямаше птичи вид, който да не гнездеше около тях. Определено не им липсваше място. Накъдето и да погледнеше, Крас виждаше огромни протегнати клони, изпълнени с

листак. На всеки от клоните някоя птица бе свила гнездото си. Видя гълъби, червеношийки, чинки, присмехулници и още. Имаше видове от умерените зони и други, идващи от места с по-екзотичен климат. Смесваха се. Пееха заедно. Имаше такива, които се хранят с плодове, други, ловящи риба и дори видове, които се хранеха с други птици — макар и последните да изглеждаха достатъчно щастливи със зайците и гущерите, които в момента носеха на малките си.

Крас погледна нагоре и видя още гнезда. Листакът на това нереално гигантско дърво бе изпълнен до пръсване с всичките видове перната твар на този свят.

Изпълнен беше и със зашеметяваща конструкция, сред която неговите покои бяха само една стая от стотици.

„Гнездото“ се разпростираше сред клоните като безбройните тунели на огромен мравуняк. Едно бързо пресмятане показва на магьосника, че е достатъчно голямо, за да поеме цялата армия на нощните елфи (включително пантерите), заедно с бежанците... и пак щеше да остане повече от достатъчно свободно място. Въпреки привидно слабата ѝ конструкция, Крас бързо видя, че постройката е много по-стабилна, отколкото изглежда. Докато вятърът разклащаше листата, „гнездото“ се люлееше и нагаждаше според него. Драконовият магьосник докосна ръба на входа и осъзна, че е по-стабилен от камъните на която и да е крепост.

И после... най-накрая погледна надолу.

Някога самата идея дракон да страда от световъртеж би му се сторила нелепа. Сега обаче се вкопчи в рамката на входа, неспособен да приеме това, което виждаха очите му.

— Господарю Крас! — Малфурион го изтегли встрани от входа. — За малко да паднеш! Съжалявам! Трябваше да ти кажа какво да очакваш!

Магьосникът издиша и се опита да си възвърне представата за горе и долу.

— Добре съм, приятелю. Можеш да ме пуснеш. Сега чудесно знам какво да очаквам.

— Наложих ми се да се хвърля обратно първия път, когато го видях — каза му друидът. — Страх ме беше да не ме бутне вятърът.

Вече по-добре подготвен, Крас се върна при входа. Сграбчи и двете му страни и отново погледна.

Дървото продължаваше надолу докъдето му стигаше погледът и навсякъде стърчаха клони. И на тях, както на другите, гнездяха птици. Крас се взираше колкото можеше по-надълбоко, но така и не видя дори намек за основата на дървото. Под него се носеха облаци с исполински размери, което само показваше колко нависоко се намират.

Нощният елф се присъедини към него.

— И ти не можеш да видиш земята, нали? — запита Малфурион.

— Не, не мога.

— Никога не съм чувал за толкова огромно, толкова *необятно* дърво, че да не можеш да видиш земята под него!

— Аз съм — отвърна Крас, вадейки древни спомени от разбитата си памет. — Това е... това е Г'ханир. Дървото-майка. Домът на всички крилати създания, отделен и все пак част от смъртния свят, също като Смарагдовия сън. Г'ханир е най-високото дърво върху най-високия връх. Неговият плод носи семената на всички смъртни дървета. — Той помисли още малко. — И това е домът на нашата домакиня — полубогинята Авиана^[1].

— Авиана?

— Да. — Погледът му беше привлечен от нещо бързо и бяло, което летеше в тяхната посока. — И мисля, че в момента тя идва при нас.

Докато се приближаваше, крилатото създание ставаше все по-голямо и накрая двамата ясно различиха огромен бял сокол-скитник, по-едър от всеки от тях. Крас избута друида назад, откривайки входа изцяло.

Огромният сокол влетя вътре. След това започна да се променя. Краката му се издължиха и удебелиха. Крилете се свиха и се превърнаха в слаби пернати ръце. Тялото се трансформира и започна да прилича повече на женски нощен елф или човек, а опашката се сля с шлейфа на ефирна бяла рокля.

Слаба и с широки очи, жената, която имаше почти човешки черти, изгледа двамата. Носът ѝ бе изострен, но много елегантен. Имаше бледо и красиво лице с цвят на слонова кост, а вместо коса — великолепна грива от пухкави пера. Роклята ѝ шумолеше, докато се движеше... на два нежни, но все така завършващи с остри нокти крака.

— Буден, буден си вече... — каза тя с леко намръщване. — Трябва да почиваш, да почиваш...

Крас ѝ се поклони.

— Благодарен съм ти за гостоприемството, господарке, но съм достатъчно здрав, за да продължа по пътя си.

Тя наклони глава на една страна точно като птица и изглежда магьосника с неодобрение.

— Не, не... твърде скоро, твърде скоро... Моля, седни.

Двамата се огледаха и откриха, че два стола, създадени в същия стил като останалата част от гнездото, вече ги чакат. Малфурион изчака решението на магьосника, който най-накрая кимна и седна.

— Ти си Майката на ятото, Господарката на птиците, нали? — запита драконовият магьосник.

— Авиана е името ми, ако това питаш. — Широките ѝ очи изучаваха Крас. — А ти си един от моите... Един от моите, да... Така мисля...

— Радостта от небесата ми е позната, господарке, така е. Дължа живота си на Алекстраза...

— Аааа... — Полубогинята се усмихна майчински. — Скъпата, скъпата Алекстраза... Отдавна не сме разговаряли. Трябва да го сторим в най-скоро време.

— Да...

Крас не си направи труда да отбележи, че сега едва ли е времето за посещения. Не се съмняваше, че Авиана знае точно какво се случва по света, въпреки лековатото си излъчване, и че тя се съвещава с другите полубогове и духове за начина, по който да се преборят.

Небесното божество погледна към нощния елф.

— Ти, ти... От друго крило си... Един от онези на Ценариус...

— Аз съм Малфурион.

Авиана изчурулика:

— Разбира се, разбира се, че си! Ценариус има добро мнение за теб, младежо.

Бузите на друида потъмняха.

Един въпрос просто изгаряше устата на Крас и той накрая не се сдържа да го зададе:

— Господарке... как се озовахме тук?

За първи път тя изглеждаше изненадана.

— Ами че вие избрахте да сте тук, разбира се, разбира се!

Последното нещо, което магьосникът си спомняше, бе спускащият се върху тях червей, докато те достигаха портала. Той погледна към Малфурион за потвърждение, но нощният елф очевидно знаеше дори по-малко.

— Казваш, че аз съм избрал да ни пратя тук?

Авиана вдигна тънката си ръка. През входа долетя красива пъстроцветна пойна птичка с дълга опашка и кацна на обърнатата ѝ длан. Полубогинята изгука към дребното създание, което потърка главичка в нейната.

— Тук идват само онези, които наистина го желаят. Този мъник е намерил теб и приятеля ти да лежите сред клоните, сред клоните... Имало и много разпръсната плът от много голям и вкусен червей. Децата ще пируват с него доста време...

Малфурион изглеждаше така, все едно му е приляло. Магьосникът кимна. Когато беше припаднал, порталът, логично, се беше затворил, прерязвайки огромния червей на две.

Без да обръща внимание на собствената си погнуса, Крас каза:

— Страхувам се, че това е едничкият път, в който пристигането ни е чиста грешка, господарке. Не съм искал да идваме тук. Просто направих магия, която не проработи както трябва.

Хубавата ѝ уста оформи друга усмивка.

— Значи не желаеш да летиш отново, отново да летиш?

Той се намръщи.

— Нищо не бих желал повече.

— Значи това... Това значи е причината да свършите тук.

Драконовият магьосник помисли над думите ѝ. Непрестанният му копнеж да се върне към някогашната си мощ явно бе повлиял на магията и Авиана го усещаше.

— Но няма нищо, което да можеш да сториш за мен.

— Така тъжно, така тъжно... — Полубогинята остави пойната птичка да отлети отново. — Но може пък и да мога, може и да мога... ако наистина държиш да напуснеш.

— Така е.

— Добре, добре...

Авиана откъсна едно перо от вътрешната част на лявото си крило. Когато го вдигна, то се покри със сребро. Небесното божество

подаде перото на Крас, който прие дара с почит и го разгледа. Със сигурност в него се криеше мощ, но щеше ли да му помогне да лети?

— Постави го на гърдите си.

След моментно колебание магьосникът разтвори горната част на робата си, разкривайки гърдите си. Чу как Малфурион ахва и дори Авиана го погледна с още по-широки очи.

— Така значи, наистина си един от моите.

Беше забравил за люспата. Взета от по-младото му „аз“, тя бе сраснала така добре, че той напълно я беше забравил. За момент се зачуди дали по някакъв начин е можел да я използва, за да преодолее бариерата, но бързо осъзна, че дори да се върнат, Нелтарион ще е запечатал драконовото кралство за всички, освен собствените му стражи. Земният пазител искаше никой да не пречи на последните му магии.

— Планът ти все още ли ще проработи? — запита той.

— Но разбира се, разбира се! Даже повече, повече от преди!

Тя постави перото върху част от гърдите му, която не беше покрита от драконовата люспа и Крас зачака.

Пухкавото късче се сля с плътта му горе-долу по начина, по който го бе сторила люспата. Копринените нишки на перото се разпростряха и докато магьосникът зяпаше, внезапно започнаха да растат. Протегнаха се през гърдите му, лазейки във всички посоки.

Малфурион изглеждаше смутен, но Крас поклати глава. Разбираше какво се опитва да стори Авиана и приветстваше идеята ѝ. Сърцето на драконовия магьосник биеше двойно по-бързо и той чувстваше подтик да скочи от ръба на гнездото.

— Още не, още не — предупреди полубогинята. — Ще разбереш, когато работата е свършена... Когато е свършела.

През гърба му премина странно усещане, близо до лопатките Крас почувства как дрехите му се раздвижват и разкъсват.

— Нещо излиза от гърба ти! — ахна друидът.

Още преди да започнат да се протягат и разделят от тялото му, той знаеше какво ще представляват — широки бели криле, идентични с онези, които Авиана носеше, щом се трансформираше в птичата си форма. Перата им бяха дебели и пухкави. Крас инстинктивно ги протегна и откри, че реагират със същата лекота, с която и неговите собствени.

— Те са твои за това пътуване, за това пътуване...

Драконовият магьосник посочи спътника си.

— Ами той?

— Той не е роден за небето, за небето... Може да се научи, да се научи, да. Но твърде, твърде дълго време ще му отнеме. Трябва да го носиш, да го носиш трябва...

Крас се съмняваше, че ще има достатъчно сила да направи това в сегашната си форма и го каза. Притесненията му обаче сякаш не смущаваха домакинята им.

Този път Авиана откъсна една-единствена нишка от друго перо. Тя го поднесе към устните си и нежно го духна по посока на Малфурион. Друидът изглеждаше несигурен, но остана неподвижен, когато дребно късче пух се понесе към него.

То докосна рамото му и се залепи за него. Младежът потрепери за момент, а после усети ръцете, краката и цялото си тяло много по-леки.

— Чувствам се... — Той подскочи и почти се удари в тавана. Когато се приземи, Малфурион се хилеше като хлапе.

Господарката на птиците се усмихна и на двамата, а погледът ѝ се върна към Крас.

— Ще откриеш, че той не представлява никаква тежест.

— Аз... — Крас се задави. Не беше осъзнал досега колко му липсва възможността да се носи сред облаците. По едното му око покапа сълза и той падна на колене.

— Благодаря ти...

— Няма нужда от благодарности, няма нужда... — Тя го накара да се изправи, а после поведе и двамата им към изхода. — Хайде навън, излитай навън... Към високия клон, а после надясно, надясно... През облаците, през облаците и се спусни. Така ще си точно по своя път, по своя път.

— Перото. Как ще ти го...

Тя постави нежен пръст на устните на магьосника.

— Тихо, тихо. То ще знае, ще разбере. — Когато Малфурион се присъедини към Крас, Авиана стана по-мрачна и се обърна към друида: — Твоят шан'до иска да знаеш, че е с теб, с теб. Ние не игнорираме опасността, опасността. Нашата воля, волята ни, е силна...

— Благодаря. Това ми дава надежда.

— Дава на всички ни надежда — прибави Крас. — Ако само можехме да сторим нещо по отношение на драконите.

Тя се съгласи.

— Да... дори ние не разбираме какво става там, какво се случва там.

Двамата ѝ посетители се спогледаха и накрая Крас каза:

— Те имат план, но има опасност за...

Внезапно устата му стана като изпълнена с памук. Езикът му сякаш се върза на възел. Авиана чакаше за още, но Крас не можеше да ѝ каже нищо.

Тя прие мълчанието му за някакво негово колебание и кимна с уважение, а после подкани драконовия магьосник да пристъпи през дупката.

Крас го стори незабавно, почти скачайки в небето. Крилата му реагираха на мига и го понесоха. Птиците около мястото зачуруликаха, разпознавайки другар в летящото създание.

Приятното усещане го накара незабавно да забрави Малфурион и мисията си. Чувството, че има собствени криле, бе така великолепно, че Крас се спусна и извиси няколко пъти сред клоните и около тях, преди в ума му да се върне някаква разумна мисъл.

Донякъде разочарован, магьосникът най-накрая кацна обратно на площадката, където го чакаха Авиана и друидът. Нощният елф имаше възхитено изражение, а полубогинята се усмихваше като доволен родител. Тя посочи на Малфурион, че трябва да пристъпи напред и след един последен предпазлив поглед надолу той се подчини.

Прелитайки над нощни елф, Крас го пое под раменете. Сякаш не носеше нищо.

— Удобно ли ти е? — запита магьосникът.

— Не и докато краката ми не докоснат земята — измърмори Малфурион. — Но ще съм достатъчно добре дотогава, господарю Крас.

— Вървете тогава, вървете тогава — каза Авиана на двамата. После добави специално към Крас: — И когато дойде краят на дните ти, младежо, тук ще съм приготвила гнездото ти, ще съм го приготвила.

Крас пребледня. Огледа се наоколо към безбройните птици — толкова много видове, живеещи заедно, макар и да не трябваше да го

правят.

И причината да могат да живеят тук беше... че изобщо не са живи. Това бяха техните духове, доведени тук от полубогинята. Някъде там имаше и по-големи летящи създания. Може би убитият хипогриф и... и разбира се драконите, които бяха видели края на дните си.

— Сега вървете, вървете... — изгука бялата фигура. — Ще се върнете достатъчно скоро, достатъчно скоро...

Крас, хванат неподготвен, както никога досега през дългия си живот, преглътна.

— Да, господарке... Благодаря ти отново.

Тя се усмихна, което по никакъв начин не успокои мислите му.

Драконовият магьосник се издигна на няколко метра височина и огледа посоката, в която тя му беше казала да лети. Намести хватката си върху нервния Ронин, а после потегли.

Когато отлетяха, нощният елф запита:

— Какво искаше да каже с това? С това, че ще се върнем...

— Всички трябва да умрем един ден, Малфурион.

— Ние... — Друидът потрепери, най-накрая осъзнавайки истината. — Искаш да кажеш... всичко това...?

— Всичко.

Крас не пожела да говори повече, но любопитството му се разбуди и той си позволи един поглед към гнездото. Очите му се разшириха, когато осъзна, че е видял съвсем малка частица от него. За пръв път магьосникът видя конструкцията в нейната чудовищна цялост. Тя се простираше навсякъде и във всяка извивка имаше по една кръгла стая. Драконът разгледа цялата постройка, а после и дървото, което я правеше да изглежда нищожна. Високо горе се носеха крилати създания, които дори той не можеше да идентифицира.

И тогава, докато той все още зяпаше зад гърба си... навлязоха сред облаците.

[1] От Avian (англ.) — птичи. — Б.пр. ↑

ШЕСТНАЙСЕТ

Армията на нощните елфи се сблъска отново с демоните точно отвъд Сурамар. Пламтящият легион ги задържа там за малко, а после отстъпи към Зин-Азшари. Някъде към средата на следващата вечер битката стана по-интензивна, но отново никой не успя да спечели или загуби позиции. Нощните елфи измираха по ужасяващи начини, без значение дали под удари на остриета, или от магически атаки.

Рейвънкрест подивяваше от тази постоянна патова ситуация и затова отново извика Ронин и Илидан при себе си.

— Изглежда магията е решаващият фактор в това! — обърна се той към Ронин. — Можеш ли да сториш нещо?

Човекът се замисли.

— Има нещо, което може би е възможно, но ще ми е нужно пълното съдействие на лунната стража, за да го постигна. Може също така да има неприятни последици за самите нас.

— Съмнявам се от това нещата да станат по-лоши от сега. Е, Илидан?

— Чакам с нетърпение да помогна на господаря Ронин във всяка магия, която измайстори — отвърна близнакът на Малфурион с поклон към магьосника.

Ронин запази изражението си неутрално. Надяваше се Илидан да запази самоконтрол и да не се опитва да надгражда това, което магьосникът планираше да опита. Ако го стореше, хаосът беше гарантиран.

А тук хаосът значеше поражение.

— Ще загребем колкото можем по-надълбоко в Кладенеца — каза той на Илидан, докато вървяха към лагера на лунната стража. — Искам да опитам нещо, което магьосниците от Дал... магьосниците от родната ми земя обсъждаха да сторят, но нямаха шанса, преди всичко да се разпадне.

— Толкова ли ще е сложно, господарю Ронин?

— Не. Те изгубиха седмици в приготвяне, но тук... — Той почука челото си. — ... аз имам всичко, което успяха да измислят през това време. Може да ни отнеме няколко часа, но би трябвало да успеем.

Илидан се засмя.

— Вярата ми във вас е непоколебима, господарю Ронин!

Човекът отново се почуди дали нощният елф ще може да следва заповедите, без да се опитва да прекрои магията по собствените си груби и необмислени начини. Илидан сякаш все повече и повече губеше способността да *не е* център на заклинанието. Живееше за магията си и не се вълнуваше толкова от това, че силите му идват в голяма степен от лунната стража.

„В името на боговете! — помисли си внезапно Ронин. — Това го кара да изглежда почти като демон...“

Но имаше и други причини, по които златоокият нощен елф представляваше потенциална заплаха. Един Илидан, с амбицията да управлява... това наистина би довело до пълна разруха.

„Ще го държа под контрол. Налага се, докато Крас го няма.“

Той само се надяваше, че бившият му учител е успял да достигне драконите. Ако ли не, Ронин не знаеше какво може да стане. Не беше планирал да прави подобна опасна магия, но след като сигурността им за изхода от войната вече не съществуваше, явно нямаше друг избор.

Човекът обаче не желаше да остави войниците беззащитни пред тъмните заклинания на уорлоците и затова накара Илидан да избере дузина от най-добрите магьосници и да ги остави да наглеждат битката. Щеше да се нуждае от тях едва когато дойдеше време да бъде направена самата магия. Лунната стража щеше да я усили и да я разпростре навсякъде, където му трябваше.

Но само ако Ронин се справеше със своята част от задачата.

— Илидан... имам нужда да ме водиш — каза магьосникът, щом всичко друго беше готово. — Имам нужда да ме заведеш до самия Кладенец.

— Да, господарю Ронин!

Нощният елф нетърпеливо застана до него, докато се приготвяха да протегнат умовете си към източника на мощта на нощните елфи. Досега Ронин докосваше само периферно силите на Кладенеца. За разлика от народа на Илидан, той нямаше нужда да черпи директно от

него, което му даваше огромно предимство. Илидан и малцина други се бяха научили от човека как да правят това, но далеч не в същата степен. Сега обаче Ронин имаше нужда да извлече колкото може повече, за да е сигурен в желаните резултати.

Някъде надалеч се чу рог. Лорд Рейвънкрест подготвяше всичко за великото заклинание на човека... или великата му катастрофа.

Рамо до рамо двамата заклинатели се пресегнаха напред с мислите си и се свързаха. Ронин почувства дивата природа на Илидан и се опита да я удържи под контрол. Фанатизмът на нощния елф определено представляваше опасност за стабилността на магията.

Умът на елфа поведе магьосника напред. Чрез вътрешното си око Ронин гледаше пейзажа, носещ се покрай тях, докато двамата със спътника му се опитваха да достигнат Кладенеца. Безкрайните редици демони, последвани от мили унищожена земя, преминаха покрай тях само за секунда. Разрушеният град Зин-Азшари изпълни зора му за кратко. Великият дворец на кралица Азшара го последва... и най-накрая черните води на Кладенеца на вечността приветстваха човека.

Силата му го вцепени. Ронин винаги бе предполагал, че е чувствал мощта на Кладенеца в достатъчна степен, даже само извличайки от есенцията му, напояваща цял Калимдор. Сега осъзна, че е бъркал и самият Кладенец е такъв източник на чиста магическа енергия, че ако можеше да го управлява целия, щеше да се превърне в бог.

Бог...

Всичко, за което човекът бе мечтал, откакто за първи път бе облякъл робата на магьосничеството, сега му изглеждаше просто. Можеше да издига цели градове или да ги събаря само с мигване на око. Да призове силите на земята, а после да ги запрати срещу всеки, който му се противопостави. Можеше...

Ронин се освободи от мрачните си амбиции с огромно усилие. Обзе го внезапно напрежение, когато погледна Кладенеца. През цялото време беше осъзнавал какво представлява, но умът му бе отричал злото.

Кладенецът на вечността носеше същата зараза, като демоните. Може и да представляваше чиста магия, но по свой начин той покваряваше също толкова, колкото и Саргерас.

Но сега бе твърде късно да се отказват. Ронин трябваше да се гмурне в Кладенеца, макар и само този път, а после никога повече да не го докосва по този начин. Сега даже извличането от него индиректно, по начина, по който го правеше обикновено, го изпълваше с отвращение, но да се откаже изцяло, означаваше да отхвърли магията... а Ронин знаеше, че душата му няма силата да стори толкова много.

Магьосникът почувства нетърпението и любопитството на Илидан и бързо пое нужната му сила от черните дълбини. Изкушението да я остави да погълне ума му беше огромно, но с усилие на волята успя да се отдръпне от прокълнатото езеро.

Само след миг умовете им се бяха върнали в телата. Връзката с кладенеца оставаше все така силна. Ронин се подготви за последното заклинание, знаейки, че колкото по-бързо го направи, толкова по-бързо ще се отърве от това гнусно усещане в душата си.

„Започваме сега“ — предаде на Илидан.

Веднага почувства как братът на Малфурион приготвя лунната стража за задачата. Те щяха да увеличат силата на предаденото им от магьосника заклинание хилядократно и да го запратят срещу врага.

Ронин с лекота конструира магическата матрица, която господарите му в Даларан бяха създали, докато умираха. Позволи си кратка благодарност към покойниците, независимо от факта, че никой от тях нямаше да се роди в близките векове. След това, когато беше сигурен, че матрицата ще остане цяла... той освободи магията.

Илидан и останалите потрепериха мислено, когато тя премина с вибрация през нервните им системи. За негова чест, младият магьосник успя да удържи много по-опитните заклинатели да не припаднат. Именно амбицията, от която се боеше Ронин, спаси плановете му от разпад.

И така те удариха редиците на демоните.

Вълна от пронизващ тъпанчетата звук се взриви в Пламтящия легион, без дори да докосне войниците, които се биеха с него. Огромните демони изкрещяха и изпуснаха оръжията си, докато се опитваха да заглушат звука. Вибрациите разкъсаха вътрешностите им и разбиха умовете им. Когато вълната премина през редиците им, чудовищните войни паднаха, като пометени от гигантска метла.

Навсякъде по бойното поле Легионът измираще със стотици. Войниците стояха втрещени, разтърсени от видяното.

— Сега, Рейвънкрест — прошепна Ронин, — сега.

Роговете подтикнаха армията напред.

Нощните елфи изкрещяха. Ездачите на пантери поведоха настъплението. Те се засилиха през полето в търсене на врага... но там ги чакаха само мъртвите. Звуковата вълна продължаваше все напред, носейки след себе си бърза, но жестока смърт. Нито един демон, попаднал на пътя ѝ, не оцеляваше. Стотици измряха.

Ронин внезапно почувства как тялото му го предава. Олюля се, а главата му, подобно на демоничните, сякаш щеше да се взриви.

Магьосникът падна.

— Държа те, господарю Ронин...

Илидан го положи на земята. Самият нощен елф не изглеждаше даже леко изтощен от усилието. Всъщност той беше единствен. Останалите лунни стражи, участвали в могъщата магия, изглеждаха толкова зле, колкото се чувстваше човекът. Повечето от тях седяха или дори лежаха на земята, без изобщо да ги интересува, че войниците сега напредваха благодарение на тях.

— Видя ли? Видя ли какво сторихме? — нетърпеливо питаше Илидан. — Това го доказва! Няма сила като тази на Кладенеца! — Той се загледа в нещо или някой, което самият Ронин не можеше да види. — Кладенецът е истинският път, братко! Виждаш ли? Нищо не може да се сравни с него!

Той продължи да крещи на отсъстващия Малфурион. Ронин, който все още се опитваше да си възвърне силите, можеше само да зяпне. Алчността и ревността на Илидан бяха толкова явни, че граничеха с омраза към друида.

Магията на човека бе запратила демоните в бягство и може би беше обърнала хода на войната завинаги... но докато гледаше напрегнатото изражение на Илидан и мислеше за това как той самият едва не бе изкусен от Кладенеца, магьосникът се зачуди дали не е освободил нещо още по-ужасно.

Кориалстраз размишляваше мрачно, а търпението му беше пред изчерпване. На всички дракони бе заповядано да чакат новини от

Аспектите. Когато дойдеха, всяко ято щеше да полети в небесата като един ум, една душа. Планът беше да се спуснат върху демоните като ужасяваща сила, а Драконовата душа да разкъса редиците на Легиона, преди самите левиатани да ударят.

Простичък работещ план. Безгрешен план.

План, в който, поради причини, които не можеше да обясни дори на себе си, Кориалстраз не вярваше.

Но червеният мъжкар беше верен на своята кралица и съпруга, така че не правеше нищо. Алекстраза вярваше на творението на Нелтарион. И по-важното, вярваше на самия Земен пазител. Каквито и съмнения да таеше Кориалстраз, те щяха да останат неизречени.

— Вечно замислен, любов моя. Вечно притеснен.

Той изненадано вдигна глава, когато огромната женска влезе в леговището.

— Алекстраза — изтътна, — не си ли с другите Аспекти...

— Извиних се за мимолетното си отсъствие. Нелтарион не е доволен, но ще трябва да се въздържа.

Кориалстраз сведе глава в знак на уважение към нея.

— Как мога да ти служа, кралице моя?

В очите ѝ проблесна намек за нерешителност. Тя отвърна с глас, твърде тих за дракон:

— Имам нужда да не ми се подчиниш.

Консортът ѝ беше потресен.

— Какво, любов моя?

— На всички, освен стражите, които всеки от нас е позиционирал навън, е заповядано да стоят тук, в най-голямата пещерна система, докато не дойде моментът да излетим. Искам да игнорираш по-ранната ми заповед и да напуснеш.

Той бе вцепенен. Явно Аспектите не трябваше да научат за това заминаване.

— И къде трябва да замина?

— Не знам точно, но се надявам, че ти ще си способен да почувстваш къде, след като преодолееш бариерата. Искам да намериш Крас.

„Крас.“

Кориалстраз бе мислил доста за мистериозния магьосник. Крас вероятно знаеше неща, които биха му помогнали да разбере причините

за безпокойството си.

— Той би трябвало все още да е с нощните елфи...

— Не... той е бил близо до нас съвсем скоро. Изера ми каза, че нощен елф, наречен Малфурион, се опитал да играе ролята на посредник чрез нея. Тя обаче изпитвала някои съмнения и затова накарала нощния елф да чака, докато тя прецени, че моментът е подходящ.

— И?

— Когато Изера отново потърсила Малфурион, той бил изчезнал. Каза ми го, докато Нелтарион и Малигос обсъждаха магията на Душата.

— Но защо му е на Крас да идва тук?

Напрежението, което червеният усещаше, се удвои. Пътуването от земите на нощните елфи беше доста дълго за някой, който не може да прелита няколко мили само за минути.

— Точно това искам да разбера.

— Ще направя всичко възможно да го намеря, но може да се окаже по-трудно, отколкото предполагаш.

Кралицата изсумтя. Затвори очи и помисли за миг, а после кимна.

— Да, трябва да знаеш.

— Да знам какво?

— Любов моя, ти си почувствал близостта между теб и Крас. Би го описал едва ли не като брат по люпило, нали?

Той не го беше осъзнал досега, но след като Алекстраз го каза, Кориалстраз почувства, че да, Крас наистина има такова място в сърцето му. Това нямаше нищо общо с люспите, които споделиха, за да победят слабостта си; нещо около мистериозното създание бе накарало консорта да му вярва също толкова, колкото и на великолепната си съпруга.

А понякога дори повече.

Алекстраз прочете всичко това по лицето му.

— Знай това, любов моя. Причината ти и Крас да сте толкова близки е, че вие сте едно и също същество.

Червеният мъжкар премигна. Със сигурност не бе разбрал казаното. Алекстраз сигурно имаше нещо друго предвид.

Но тя поклати масивната си глава и обяви:

— Крас си *ти*, Кориалстраз. Той е твоето „аз“, но много по-старо, много по-образовано и много по-мъдро. Той, това си самият ти след безброй столетия.

— Но това е невъзможно... — Внезапна мисъл премина през ума му. — Да не би това да е някакъв номер на Ноздорму? Отсъствието му беше много подозрително...

— Ноздорму със сигурност има пръст в това, да, но не мога да ти кажа точно по какъв начин. Просто разбери, че Крас е тук, защото тук трябва да бъде.

— Значи изходът от войната е подсигурен. Драконовата душа ще ни помогне да триумфираме над демоните. Притесненията ми са били напразни.

— Страховете ти са в сила. Не знаем нищо за изхода. Крас смяташе, че Ноздорму го е запратил тук, защото линията на времето е била изменена. Имаше момент, в който ми се налагаше да реша дали да не го елиминирам, заедно със спътника му, за да я запазя, но скоро стана ясно, че събитията са изменени твърде много, за да може това да ги поправи.

Кориалстраз я гледаше с големи, удивени очи.

— Ти би убила... мен?

— По негово настояване, обич моя.

Той помисли над това и видя логиката в думите ѝ.

— Прости ми. Да, кралице, ще отида да го търся.

— Благодаря ти. Спомените му са били силно увредени при пътуването до нашето време, може би защото вече е съществувал тук като теб. Въпреки това в повечето случаи има остър ум и щом има нещо, за което вярва, че се нуждае от спешно обсъждане, значи се налага да го открием.

— Потеглям незабавно.

Алекстраза сведе глава в знак на благодарност.

— Налага ми се да се преструвам, че правиш това по своя воля, Кориалстраз.

— Разбира се. Няма да те проваля, кралице моя.

Тя му хвърли поглед, изпълнен с обич, а после напусна леговището му. Мъжкарят почака достатъчно, за да е сигурен, че тя вече не е някъде наоколо, а после на свой ред напусна.

За негово успокоение, повечето от драконите сега се бяха уединили в чакане на заповедта да отлетят. Малцината други бяха подобни на него и Тиран — консорти с властна позиция, които трябваше да се намират близо до Аспектите си в случай, че им потрябват.

Оказа се малко по-трудно да избегне стражите навън. Първият — от собственото му ято — подмина, защото познаваше личностните му характеристики. Хоракастраз беше млад мъжкар с остър взор, но имаше навика да се разсейва. Когато Кориалстраз се натъкна на него, отегченият гигант хвърляше камъни в небето с опашката си и ги гледаше как се спускат към далечната земя. Консортът на Алекстраза прелетя над него, точно докато замахваше към следващия — достатъчно високо, за да не може другият червен да почувства разместването на въздуха.

По един или друг начин успя да мине и покрай другите, без да го усетят. Когато се понесе към бариерата, Кориалстраз се подготви за сблъсък. Заби се в невидимата стена с главата напред, чувствайки се така, все едно пробива меласа. Махайки колкото може по-силно с крила, драконът се озова от външната страна и прелетя няколко мили, преди да си възвърне контрола.

Кацнал на върха на една по-ниска планина, Кориалстраз бързо си представи Крас. За по-сигурно докосна с един нокът и люспата, която бе разменил срещу своя с по-старото си „аз“. Сега във всичко имаше много повече смисъл. Беше се чудил защо размяната помага и на двама им толкова много. По този начин двете половини от цялото ставаха многократно по-завършени. Кориалстраз все още чувстваше известна болка и слабост, но усещанията не се доближаваха до предишното му състояние и на една десета.

Той насочи мислите си към откриването на Крас и затърси връзката, която единствено двама, които са всъщност един, биха могли да имат. Драконът се съмняваше другата му половина още да е наблизил, защото ако беше той (а той беше), Кориалстраз щеше да продължава да търси път за влизане, нямаше да се крие някъде наоколо. Така че някакви обстоятелства бяха накарали Крас да избяга.

Опитвайки се да не мисли какво точно би принудило по-старата му форма да изостави местността с бариерата, червеният се протегна напред. Само волята на дракон би могла да обхване толкова голям

периметър. Умът му прелетя през безброй земи в търсене на онова, което бе самият той.

Но упоритостта му скоро се разколеба, защото никъде нямаше и следа от него. Трябваше да е относително проста задача. Нима Крас бе сполетян от някаква ужасна съдба? Самата мисъл го накара да потръпне. Никое живо същество не искаше да знае каква е била причината за смъртта му.

Но после, сякаш преродено изведнъж, познатото усещане се върна. Не можеше да определи точната позиция, но знаеше в коя посока трябва да лети.

Кориалстраз незабавно се хвърли във въздуха и размаха криле. Колкото по-бързо намереше другото си „аз“, толкова по-бързо щеше отново да се чувства сигурен в безопасността си. Крас се превърна в единственото важно нещо в живота му.

Околността се размаза. С огромните си криле той изяждаше милите за секунди, но дори така пак имаше чувството, че е твърде бавен.

Обсебен по този начин, Кориалстраз не осъзна, че е нападнат, преди ноктите да се забият в гърба му.

Претърколи се във въздуха с изненадан рев, хващайки нападателя си неподготвен. Чудовищното лице на един черен дракон изпълни взора му.

— Спри! — извика червеният. — В името на Аспектите, настоявам да...

В отговор другият отвори уста.

Кориалстраз спря да маха с криле и огромното му тяло незабавно падна като камък надолу. Само това го спаси от страховития залп разтопена лава. Изгарящата горещина прелетя току над главата му и накара очите му да се насълзят.

Разтърси го болка на мястото, където ноктите на другия бяха пробили през люспите му. Макар и малко по-голям от черния, слабостта на Кориалстраз изравняваше везните.

— Остави ме на мира! — каза той, опитвайки да се разбере с думи. — Няма нужда от конфронтация помежду ни!

— Няма да се месиш! — отвърна черният, а очите му бяха разширени и диви.

Консортът на Алекстраза нямаше представа какво има предвид врагът му, но това засили страха му, че нещо се е случило с Крас.

Абаносовият бегемот се хвърли върху Кориалстраз и го принуди да се спусне още по-ниско. Драконът позволи това да стане, надявайки се да се извърти в последния момент изпод противника си.

Но когато приближи върховете на планинската верига, откри, че е бил направен на глупак.

Другият дракон рязко отпусна хватката си. И когато го сторя, иззад близкия връх изскочи втори черен звяр. Той се сблъска с червения и така и двамата се понесоха безконтролно във въздуха. Назъбената земя под тях се засили с невероятна скорост да ги посрещне.

— Ще ни убиеш и двамата! — извика Кориалстраз.

— За славата на моя господар!

Силният вятър разпери крилете на черния. Чак тогава консортът на Алекстраза видя, че едното е било счупено и разкъсано. Драконът вече не можеше да лети нормално; възнамеряваше да се пожертва, за да прати врага си към смъртта му.

Кориалстраз обаче нямаше намерение да умре по този начин. Той яростно размаха криле и стори това, на което другият вече не беше способен, използвайки ги, за да насочи падането им. И внезапно вместо червеният да е отдолу, там се озова черният.

Раненият гигант изрева и се опита да ги преобърне отново. Отговорилият му някъде от висините рев предупреди Кориалстраз, че другият му враг е разбрал какво става.

Червеният изпъна всичките си крайници, но запази хватката си, пресмятайки оставащите секунди. Наблюдаваше приближаването на назъбения пейзаж долу, като вниманието му бе насочено към ниските изострени възвишения, разпръснати сред останалите планини.

И когато двамата падащи левиатани ги достигнаха, Кориалстраз протегна крака и запрати врага си надолу, докато крилете му яростно се размахаха, за да задържат огромната му маса в небето.

Раненият черен се сблъска със земята с болезнен рев, който проехтя сред цялата местност. Костите му се строшиха и за момент драконът се загърчи като листо, хванато от бриза. Наоколо се разля кръв.

Поваленият левиатан издиша за последно... и после главата му падна на една страна, а езикът му увисна от устата.

Другият нападател застигна Кориалстраз, докато се опитваше да не последва съдбата накъм мъртвия дракон. Ноктите отново разкъсаха гърба на червения, изтръгвайки вик от него. Умората от битката започваше да взима своята дан. Дишането на Кориалстраз стана накъсано и му костваше огромни усилия да се задържи във въздуха. Нито той, нито Алекстраза бяха очаквали предателство от ятото на Нелтарион.

— Трябва да умреш! — изрева дивашки черният, сякаш като кажеше това на Кориалстраз, той щеше да разбере нуждата.

Червеният дракон успя да избегне смъртоносните нокти отново, но врагът му го притискаше. Другият беше не само бърз, но и тласкан от маниакалното желание да задоволи Земния пазител. Също като първия черен, и той бе готов да се пожертва, ако това ще послужи на каузата.

„Но коя кауза? Защо тази ярост от това, че един-единствен дракон не е заедно с другите? Защо страхът от този нищожен факт би принудил тези пазачи да умрат за него?“

Каквато и да беше причината, Кориалстраз нямаше времето да се тревожи за нея. Зловец огнен стълб го уцели в гърдите. Той се завъртя лудешки, неспособен да поеме контрола над полета си.

В тялото му се впиха нокти. Гнусният дъх на черния почти го накара да повърне.

— Мой си! — изрева полудялото създание. Тъмният гигант вдиша, за да запрати още един последен залп, който със сигурност щеше да убие врага му от такава близост.

В отчаянието си Кориалстраз се изстреля напред. Огромните му нокти се впиха здраво в гърлото на врага му, стискайки толкова здраво, че прекратиха достъпа на въздух.

Другият дракон се разтресе яростно, защото силите, които се опитваше да освободи, не намираха изход от тялото му. Той задраци отчаяно по Кориалстраз, като оставяше белези по лицето и тялото му.

После черният буквално експлодира.

Консортът на Алекстраза освободи гърлото му и изрева в агония, защото горяща кръв се изля отгоре му от унищоженото тяло. Това му

дойде в повече. Силата му изчезна и той започна да пада заедно с врага си към земята.

И докато падаше, червеният дракон успя само да се зачуди дали смъртта му ще засегне и бъдещото му „аз“.

СЕДЕМНАЙСЕТ

Аркемонд наблюдаваше отстъплението на легионите си под напора на магията и атакуващите нощни елфи. Наблюдаваше, докато пейзажът пред него се изпълни от гористозелената броня на враговете. Демоничният командир почти можеше да почувства триумфа им, да чуе виковете им заради предстоящата победа.

„Колко лесно е да измамиш тези създания — помисли си. — Смятат, че сега ще спечелят.“

И с тази последна мисъл гигантският демон се обърна и бавно и уверено закрачи след отстъпващите си слуги.

— Ууух!

Малфурион се стресна от чулия се откъм Крас звук. Миг покъсно усети, че магьосникът се мъчи с хватката си върху него. Поглеждайки надолу, друидът видя, че се намират твърде високо, за да падне безопасно, въпреки магическото перо. Той сграбчи ръцете на Крас възможно най-здраво и изкрещя:

— Какво има?

— Аз не... чувствам се така, сякаш туптящото ми сърце е било откъснато от гърдите ми! Аз... трябва да се приземя бързо!

Нощният елф бързо огледа местността. Имаше гори и тревисти равнини, слава богу, с превес на второто. Видя едно място, което изглеждаше по-меко от останалите, и го посочи.

— Ще можеш ли да стигнеш дотам?

— Аз... ще... се опитам!

Но Крас полетя почти наслуки и мястото, избрано от Малфурион, започна да се отдалечава надясно. Вместо това те се насочиха към група дървета, които можеха и да смекчат падането им, но със същия успех можеха и да им счупят вратовете или главите.

Крас изстена силно и ги издигна малко по-високо. Дънерите прелетяха под тях и равнината отново ги приветства. Започнаха да се

спускат, първо бавно, а после твърде бързо за вкуса на друида.

— Мисля... мисля, че трябва да си готов да се спасяваш, Малф...
Внезапно магьосникът го пусна.

Изминаха няколко безценни секунди, докато Малфурион осъзнае какво може да стори. Пресегна се с мислите си към тревата под себе си...

Стръковете в тази област бързо израснаха по-високи и дебели. Тревата се сгъсти дотолкова, че оформи някакъв вид дюшек. Когато нощният елф падна върху нея, тя поддаде съвсем леко, а после се трансформира, за да поеме тежестта му. Всяка кост в тялото, му потрепери, но Малфурион оцеля невредим.

Опипа рамото си, само за да разбере, че дарът на Авиана е изчезнал. Все пак той беше щастлив, че е действал бързо, за да избегне катастрофата.

Крас размаха крила още няколко стъпки, движейки се като ястреб, прострелян фатално от ловец. Малфурион не можа да реагира достатъчно бързо, за да помогне на драконовия магьосник и той падна във високата трева.

В мига, в който се приземи, крилете на Крас изчезнаха като прах, издухан от вятъра. Слабата фигура залитна напред и изчезна от погледа на друида.

— Господарю Крас! Крас!

Нощният елф се надигна на крака и се помъчи да излезе от полето, за да стигне до мястото, където за последно бе видял спътника си.

Но от магьосника нямаше и следа. Малфурион се заяпа в тревата, сигурен, че е на точното място.

После чу кратко стенание малко по на юг. Разделяйки тревата с ръце, друидът затърси източника.

Миг по-късно неподвижното тяло на Крас се появи пред изплашения му поглед.

Той коленичи до магьосника и внимателно го огледа за външни наранявания. След като не откри нищо, нощният елф бавно го преобърна. Докато го правеше, нещо падна от тялото на спътника му.

Перото на Авиана. Изглеждаше изхабено, кафяво. Друидът го докосна с един пръст и ахна, когато перото просто се разпадна и изчезна сред пръстта и тревата.

Драконовият магьосник изстена още веднъж. Малфурион го нагласи така, че да лежи на гърба си, и провери за счупени кости. Въпреки много по-тежкото си падане обаче, Крас изглеждаше недокоснат. Очевидно единственият му проблем беше ударилата го в небето слабост, каквато и да беше тя.

Очите на бледата фигура се отвориха бавно.

— Пис... писна ми да се будя в подобно състояние...

— Внимателно, Крас. Не бива да се движиш все още.

— Скоро изобщо няма да се движа... Малфурион... мисля, че умирам.

— Какво искаш да кажеш? Как? Какво ти стана?

— Не на мен... на друг. Обвързан съм с Кориалстраз... и той с мен. Мисля... мисля, че е бил нападнат. Той е... почти мъртъв и... ако си отиде, за мен също няма надежда.

Малфурион огледа отново тялото на Крас, опитвайки се да измисли нещо, с което помогне.

— Нищо ли не може да се направи?

— Може би ако можеш... ако можеш да го излекуваш... но той е далеч от тук и... и е дракон... ще бъде адски т-трудно. Аз...

Той притихна. Друидът започна да мисли бързо, но нищо не му идваше наум. Всички умения, научни от Ценариус, биха му свършили работа, но не и когато истинската жертва се намира на безброй мили разстояние.

И после видя люспата, разкрита наполовина от свлечената роба на магьосника.

— Крас. Това парче...

— Онова, което мислех, че може... да спаси и двама ни... Част от него... за ч-част от мен. И за известно... известно време работеше.

— Това е *негова* люспа — промърмори сам на себе си Малфурион. — *Негова* люспа.

Планът беше дързък и невъзможен... но пък единственият, с който разполагаше. Той прокара пръст по люспата, дивейки се на контурите и могъществото ѝ. Намерението му се пораждаше от различни страни на обучението му, неща, които Ценариус никога не беше свързвал заедно. И все пак... някои основни закони със сигурност щяха да важат и тук...

— Може би имам идея, Крас.

Но магьосникът не отговори; очите му отново бяха затворени. За момент нощният елф се изплаши, че може би вече го е изгубил. Чак когато се наведе ниско и се заслуша в тихото, но все още стабилно дишане на Крас, се успокои малко.

Не можеше да се колебае повече. На драконовия магьосник му оставаха още само няколко минути живот.

Той постави двете си ръце върху люспата и отново отвори ума си към околния свят. Тревата вече го познаваше и веднага се отзова на повика му. Вятърът раздвижи косата му, а земята се разбуди, любопитна към молбата му.

Но преди да поиска каквото и да е от тях, той също така трябваше да разбере дали наистина може да се свърже с дракона Кориалстраз. Друидът затвори очи и се остави да потъне в люспата, да намери в нея връзката с първия ѝ носител.

В началото усети леко объркване, защото Крас и Кориалстраз бяха толкова неразривно свързани, че почти сбърка единия с другия. Осъзнавайки най-сетне грешката си, Малфурион насочи мислите си към червения дракон с надеждата, че крехката връзка между люспата и него още съществува.

За негова изненада тази част от начинанието се оказа много лесна. Сетивата му веднага го запратиха през безброй мили и непознати земи, към по-суров планински регион. И пейзажът, и пътуването му напомниха за опита да достигнат драконите, скрити зад бариерата, само че този път не пътуваше толкова надалеч, нито пък му се налагаше да прониква в Смарагдовия сън.

След това Малфурион почувства ужасно усещане за загуба. Едва не припадна. Изплашен, да не би да сподели смъртното преживяване на Крас и Кориалстраз, нощният елф се стегна. Сетивата му се уравновесиха и той осъзна, че сега вижда емоциите на умиращия дракон.

Беше имало битка, ужасяваща битка. В началото Малфурион помисли, че Пламтящият легион с нападнал, но после почувства от разпръснатите мисли на червения, че врагът са били други дракони... черни.

Спомняйки си зловещото дуо, което ги бе преследвало, друидът подозираше, че знае кои зверове са атакували дракона. Разбра, че са мъртви, и го удиви, че при това положение Кориалстраз изобщо все

още е жив. Този дракон със сигурност е бил могъщо и великолепно създание...

Не! Мислеше за Кориалстраз, сякаш вече е мъртъв. Това обричаше не само дракона, но и него самия. Малфурион трябваше да спре с подобни мисли, ако се надяваше да ги спаси.

Един от първите истински уроци, които му бе преподавал Ценариус, разказваше за здравето и лечението на горските създания. В миналото Малфурион бе спасявал живота на лисици, зайци, птици и други. Можеше да използва наученото и сега, трябваше само да увеличи приложената сила.

Или поне така се надяваше друидът.

Той призова обкръжението си да му помогне. Нуждаеше се от тяхната саможертва. Само живот можеше да даде живот. Земята и растителният свят можеха да се възстановяват по начин, по който никое животно не умееше. Нощният елф обаче искаше много от тях, защото се опитваше да спаси *дракон*. Ако отхвърлеха молбата му, друидът не можеше да ги вини.

Малфурион се опита да предаде важността на спасяването на Кориалстраз (а по този начин и на Крас) и се протегна към тревата, дърветата, всичко, което би отвърнало на зова му. С крайчеца на ума си усети как жизнените сили на дракона го напускат. Нямаше никакво време.

След това, за негово облекчение, младежът почувства как земята се отдава, за да помогне в задачата му. Силата на живота ѝ потече в него и нощният елф почувства такава екзалтация, че едва не забрави с каква цел я е измолил. Опомняйки се, той разположи върховете на пръстите си върху люспата, а после прехвърли енергията през тях.

Тялото на Крас се разтресе за миг, а после се успокои. Малфурион можеше да усети чрез връзката как силите се вливат в дракона. Сърцето на нощния елф запулсира, а по лицето му потече пот, докато се опитваше да не изпусна връзката.

През него преминаваше огромно количество енергия, но друидът не усещаше промяна у Кориалстраз. Драконът продължаваше да виси на ръба на смъртта. Малфурион стисна зъби и изтегли още и още от земята, пращайки всичко към поваления гигант колкото може по-бързо.

И най-накрая забеляза лека промяна. Душата на Кориалстраз се отдръпна от бездната. Крехката му връзка с живота се заздравя.

— Моля ви... — изстена останалият без дъх нощен елф. —
Още...

И наистина получи още. Природата около него му даваше всичко, от което се нуждаеше, защото разбираше, че ужасната ситуация засягаше не само две болни създания, но и безброй много други.

Животът започна да възтържествува бавно, много бавно, но Кориалстраз стана по-силен. Друидът усещаше как съзнанието на левиатана се завръща и разбираше, че драконът се диви на чудото.

Тялото на Крас отново потрепери. Старият магьосник изстена. Очите му бавно се отвориха.

В този момент Малфурион разбра, че е сторил достатъчно. Той отдръпна пръсти от люспата и се отдръпна, издишвайки бавно.

Чак тогава забеляза, че на метри разстояние тревата около него е черна.

Животът беше изсмукан от стръковете. Малфурион се огледа наоколо и видя, че докъдето му стига погледът полето е черно и сухо. В далечината се виждаха две сгърчени и обезлистени дървета.

Друидът потрепери от страх какво може да е направил, но после усети живота, идващ откъм земята. Корените на тревата още живееха и с помощта на пръстта скоро щяха да израснат нови могъщи стръкове. Дърветата също бяха оцелели и ако имаха възможността, щяха да си създадат нови зелени корони от здрави листа.

Нощният елф въздъхна с облекчение. За няколко отчаяни секунди си се представи не по-добър от Пламтящия легион.

— Какво... какво направи? — успя да попита Крас.

— Трябваше да те спася. Сторих единственото, което можах да измисля.

Магьосникът поклати глава, докато се надигаше в седнало положение.

— Не това имах предвид. Малфурион... имаш ли дори бегла представа какво си постигнал? Разбираш ли какво е изисквало усилието ти?

— Беше необходимо — обясни друидът. — Съжалявам, че ми се наложи да поискам толкова много от земята, но тя го отдаде

доброволно.

Крас за пръв път забеляза почернялата трева. Очите му се стесниха и той разгледа доказателството за огромната работа, извършена от елфа.

— Малфурион, това не е възможно.

— Базираше се на наученото от моя шан'до. Аз само го промених, за да послужи на ситуацията.

— И си успял да сториш нещо, което би трябвало да е далеч *отвъд* възможностите ти... отвъд възможностите на който и да е заклинател. — Драконовият магьосник успя да се изправи бавно. Намръщи се, когато осъзна истинските мащаби на полето с изсушената трева. — Зашеметяващо.

Малфурион все още не разбираше какво точно в магията му смущава толкова много Крас и запитва:

— Можеш ли да почувстваш Кориалстраз? Добре ли е?

Магьосникът се концентрира.

— Връзката отслабва до това, което беше преди магията ти, но за момента все още го усещам. Той е... добре... но умът му е объркан. Спомня си част от битката и че се предполага да ме намери, но има празнини. — По някаква причина това накара Крас да се ухили по много нетипичен за него начин. — Сега си приличаме дори повече. Съдбата наистина ми се подиграва.

— Ще го чакаме ли?

— Да, но не поради причината, заради която подозирам, че е искал да ме намери. Познавайки го, вероятно е планирал да ме заведе обратно при Алекстраза, но вече нямаме време. Имам ужасяващото усещане, че трябва веднага да се върнем при армията. Може да го наричаш само предчувствие, а е възможно да е и твърде много опит. Както и да е, когато Кориалстраз ни намери, се насочваме веднага натам.

Малфурион веднага си помисли за Тиранде... и после, с известно закъснение, за брат си.

— Колко време ще ни отнеме, за да сторим това?

— Той е дракон... и точно в момента е един *много* здрав дракон — отбеляза Крас с кратка, доволна усмивка. — Изобщо няма да чакаме дълго, доколкото го познавам...

Тиранде беше станала уникална сред Сестрите на Елун. Тя, единствена от всички, имаше две сенки, втората — със собствено име.

Наричаше се Шандрис Федърмуун.

Където и да отидеше жрицата, сирачето я следваше. Шандрис наблюдаваше всичко, което нейната спасителка правеше, с очите на някой, който отчаяно иска да се учи. Когато Тиранде се молеше над някой ранен нощен елф, младото момиче повтаряше думите, опитвайки се понякога да повтаря даже жестовете.

Жрицата изпитваше смесени чувства към Шандрис. Тъй като нямаше родители, момичето нямаше и към кого да се обърне. Да, наистина имаше и други в подобно състояние, но нещо в това сираче докосваше сърцето на Тиранде. Отдадеността на Шандрис към работата на сестринството я бележеше като възможна послушница, а храмът винаги приветстваше нови сестри. Как ли щеше да изглежда отстрани при това положение, ако я запратеше обратно сред бегълците и я забравеше? Жрицата трябваше да я държи близо; иначе нямаше да може да живее със съвестта си.

За съжаление не всяка ситуация беше подходяща и безопасна за нетренирано и незакалено в битка момиче. Сестринството продължаваше да поема своя дял от боя на фронтовата линия, като групите се редуваха според заповедите на върховната жрица. Тиранде не искаше Шандрис да се мотае близо до демоните, които нямаха проблеми с избиването на невинни. Момичето обаче веднъж вече я бе изплашило до смърт, промъквайки се след тях, докато заедно със сестрите отиваха да предупредят Малфурион и Крас. Жрицата осъзна това със закъснение, когато сирачето изпусна коментар за събитието, който можеше да бъде изречен единствено от пряк свидетел.

— Стига толкова! — нареди ѝ Тиранде. — Стой назад, когато излизаме в битка! Не мога да се бия и да се безпокоя за теб едновременно!

Шандрис кимна оклюмала, но Тиранде се съмняваше, че това ще разреши въпроса. Можеше само да се моли на Елун младото момиче да види разума в думите ѝ.

Но докато размишляваше над проблема си, жрицата забеляза, че една от сестрите начело на другата група се приближава към нея.

Другата сестра, по-висока и по-възрастна с няколко години, имаше дълбоко замислено изражение.

— Поздрав, сестро Маринда! Какво те води при смирената?

— Поздрав, сестро Тиранде — отвърна мрачно Маринда. — Идвам от върховната жрица.

— О? Да не би тя да има новини за нас?

— Тя... тя е мъртва, сестро.

Тиранде почувства как целият ѝ свят току-що е бил разбит до самите си основи. Уважаваната майка на храма... мъртва? Младата жрица беше израснала, гледайки и слушайки тази жена, както и почти всички други поклонници. Именно заради нея Тиранде бе приела робата на послушница.

— К... как?

По бузите на Маринда покапаха сълзи.

— Било е пазено в тайна от нас. Настоявала само нейните слугини да знаят. По време на отстъплението от Сурамар един демон я наръгал с копието си в стомаха. Може би е щяла да оцелее след това, тъй като целебните ѝ умения бяха могъщи, но преди това я докопал един адски звяр. Когато другите го убили, явно е била почти мъртва. Те я завели в палатката ѝ, където се намира оттогава... докато не умряла преди час.

— Ужас!

Тиранде падна на колене и започна да е моли на Майката Луна. Маринда се присъедини към нея и Шандрис ги последва, без някой да я моли.

Когато двете сестри завършиха молитвите си за сбогом с върховната жрица, Маринда се изправи.

— Има и още, сестро.

— Още! Какво би могло да има?

— Преди да умре, тя е определила своята наследница.

Тиранде кимна. Това се очакваше. Новата върховна жрица разбира се веднага разпращаше пратенички като Маринда, за да разпространят новината за възкачването ѝ в длъжност.

— Коя е? — Имаше няколко достойни кандидатки.

— Определила е теб, Тиранде.

Младата жрица не вярваше на ушите си.

— Тя... Майко Луна! Шегуваш се!

Шандрис изписука и запляска с ръце. Тиранде се обърна и я изгледа свирепо. Сирачето замлъкна, но очите му блестяха от гордост.

Маринда не изглеждаше в шеговито настроение и това уплаши другата сестра. Как можеше тя, едва поела ролята си на жрица, да застане начело на *цялото сестринство*... при това във време на война?

— Прости ми, че го казвам, сестро Маринда, но тя... тя трябва да е била в състояние на шок, породено от раните ѝ! Как би могла да избере мен, ако е в пълно съзнание?

— Тя *беше* в пълно съзнание, сестро, умът ѝ бе ясен. И трябва да знаеш, че и преди те е споменавала. По-старшите сестри разбираха, че ти си избрана... и никоя сред тях не е спорила с това решение.

— Това... това е невъзможно! Как бих могла аз да водя? Как бих могла аз, с толкова малко опит, да поема наметалото? Има толкова много, които познават храма по-добре!

— Но нито една, която толкова ясно да чува гласа на самата Елун. Всички го видяхме и почувствахме. Сред бегълците и войниците вече се разпространяват истории за теб. За чудесата ти. Излекувала си мнозина, при които всяка от нас се е провалила напълно...

Това бе нещо ново за Тиранде.

— Какво искаш да кажеш?

И сестра Маринда обясни. Всички жрици прекарваха периода си за почивка във всичко друго, освен в реално почиване, защото имаше толкова много, които се нуждаеха от помощ, че сестрите *не можеха* да не помагат. Но да искаш да помогнеш и да го сториш бяха две различни неща. Да, те успяваха да излекуват мнозина, но за безброй други уменията им бяха недостатъчни.

Тиранде от своя страна имаше след себе си непрекъснатата поредица успехи. Всеки, когото се опиташе да излекува, се оправяше. Без да го осъзнава, младата жрица дори бе успяла да спаси неколцина, при които други сестри се бяха провалили. И ако това не бе изненадало останалите жрици достатъчно, неуморността ѝ да продължава още и още без почивка със сигурност го постигаше.

— Дори не би трябвало да можеш да стоиш изправена, но ти не само го правиш, но и се биеш, сестро Тиранде.

На младата жрица не ѝ бе минало през ум, че трябва да върши нещо друго, освен да изпълнява дълга си. Тя се молеше на Елун и Елун

отговаряше на молитвите ѝ. Тиранде беше благодарна и после продължаваше по пътя си, за да излекува някой друг.

Но според другите бе извършила много, много повече.

— Аз... това не може да е правилно.

— Такова е. И ти трябва да го приемеш. — Маринда си пое дълбоко въздух. — Знаеш, че нормално би трябвало да има дълга церемония, на която да бъдат поканени възможно най-много поклонници.

Изгубена в мислите си, Тиранде отвърна разсеяно:

— Да...

— Очевидно ще направим всичко възможно да приготвим нещо. С ваше позволение, ще изтегля останалите сестри от бойното поле и ще ги накарам да...

— Моля? — В добавка към всичко останало те планираха да сторят *това*... при това заради *нея*? Тиранде събра мислите си на едно място и твърдо каза: — Не! Няма да допусна това!

— Сестро...

Използвайки новата си, ако и нежелана власт, тя изгледа Маринда по начин, който прерязваше в зародиш всякакъв спор, а после добави:

— Изглежда нямам друг избор, освен да приема това, но няма да го сторя, ако това означава да се занимаваме с церемония, която да ни разсейва от опасността! Ще стана върховна жрица... поне докато тази война свърши... но ще запазя сегашните си дрехи...

— Но робите, подходящи за титлата...

— *Ще запазя* сегашните си дрехи и *няма* да има церемония! Не можем да допуснем подобен риск за народа си. Нека виждат, че продължаваме да се борим и да лекуваме в името на Майката Луна. Ясно ли е това?

— Аз... — Маринда падна на колене и сведе глава. — Аз се подчинявам, господарке.

— Изправи се! Подобни неща също не желая! Всички сме сестри и в сърцата си сме *равни*! Всички сме отдадени на Елун! Не искам да се кланят на *мен*.

— Както желаете.

Но възрастната сестра не се изправи и сякаш очакваше нещо от Тиранде. След момент на объркване тя най-сетне осъзна какво е то.

Протегна ръка и докосна главата на Маринда, надявайки се да не трепери много.

— В името на майката Луна, великата Елун, която бди над всички нас, ти давам своята благословия.

Чу как другата жрица въздъхна облекчено. Маринда се изправи, а изражението ѝ бе подобно на онези, носени от другите сестри — включително и самата Тиранде, — когато бяха в присъствието на уважаваната си повелителка.

— Ще говоря с останалите. Мога ли да се оттегля.

— Да... благодаря ти.

Когато Маринда си тръгна. Тиранде едва не припадна. Това не можеше да е възможно! В някои отношения бе почти толкова ужасно, колкото кошмарът на Пламтящия легион. Тя да води ордена? Калимдор наистина бе изправен пред унищожение.

— Колко прекрасно! — възкликна Шандрис и изпляска отново. Тя се затича към сестрата и понечи да я прегърне, а после се опита вместо това да изглежда много сериозна. Сирачето последва примера на Маринда отпреди малко и коленичи пред новата върховна жрица и зачака благословия.

Победена, Тиранде я благослови. Изражението на момичето се смени с възхищение.

— Ще те следвам до края на живота си, господарке!

— Не ме наричай така. Аз все още съм си Тиранде.

— Да, господарке.

Главата на храма въздъхна отчаяно и се замисли какво да прави сега. Сигурно имаше безброй подробности и ритуали, които трябваше да изпълнява главната жрица. Тиранде си спомняше как предшественицата ѝ водеше един или друг напев. Храмът също така провеждаше молитва всяка вечер за изгряването на луната и добрата воля на боговете. В добавка водещите благородници разполагаха със собствени церемонии за различни годишнини и други събития...

Тя се взря със замъглен от сълзи поглед в бъдещето си и се почувства не като след оказана чест, а като попаднала в капан.

Размислите ѝ бяха нарушени от внезапен стон някъде сред бегълците. Тиранде разпозна звука, защото напоследък го чуваше често. Някой изпитваше ужасна агония.

Церемониите щяха да почакаат. Ритуалите също. Сестрата се бе присъединила към ордена най-вече заради едно — да помага на други чрез даровете на Елун.

И така, следвайки стенанията към източника им, новата върховна жрица продължи работата си.

ОСЕМНАЙСЕТ

Кралицата беше решила да излезе да поязди, а когато Азшара вземеше решение за нещо, всички демони на света не бяха достатъчни да я убедят в противното... което означаваше, че капитан Варо'тен пък изобщо не биваше да си прави труда да опитва.

Тя отдавна не беше излизала извън пределите на двореца. Заобиколени от огромните ѝ пазачи, които ходеха пеша, и допълнителен отряд от най-добрите части на капитана, Азшара и нейните слугини яздеха необезпокоявани през портите на двореца, а после и сред Зин-Азшари.

Руините на Зин-Азшари.

За пръв път след разрушението владетелката на нощните елфи виждаше пораженията отблизо. Премрежените ѝ очи изучаваха разбитите куполи и покритите с боклук улици, както и случайно от време на време по някой труп, останал недокоснат заради липсата на достатъчно мършояди. Устните на Азшара се присвиваха и от време на време тя изсумтяваше ядно, щом видеше нещо, което не ѝ се нравеше.

Варо'тен се мръщеше на външния свят. Не искаше нищо да смущава кралицата му. Ако можеше да извади меча си и да се изправи срещу разрухата, както би го сторил с истински враг, офицерът щеше да го е направил досега.

Един адски звяр се показа иззад разбита кула, а свирепите му челюсти стискаха нещо. Докато процесията на кралицата минаваше покрай него, чудовището задъвка шумно, а после се скри обратно.

Те продължиха още напред, а Азшара не проговори нито веднъж, така че и никой друг не посмя. Адските ѝ пазачи стояха наблизо, въпреки липсата на опасност — демоните бяха по-твърди в лоялността си към нея от повечето войници. Ако им заповядаше да нападнат своите, те вероятно щяха да изпълнят заповедта без колебание. Разбира се, Азшара никога не би направила това, защото имаше само едно друго живо същество освен нея самата, което тя не желаше да разочарова, и това беше Саргерас — господарят на Пламтящия легион.

— Дали ще стане скоро, скъпи ми капитане, как мислиш? — запита тя.

Офицерът се обърка.

— Светлина на Светлините?

— Неговото пристигане, капитане. *Неговото* пристигане.

Варо'тен кимна веднага.

— О, да, кралица моя, много скоро! Манорот твърди, че с всяка нощ порталът расте пред очите му. Станал е многократно по-голям от предишния.

— Той със сигурност е бог сред боговете, за да е нужно отворът да е толкова могъщ, само за да му позволи да влезе.

— Както кажете, кралице моя.

— Той трябва да е... *величествен* — промълви Азшара с тон, който обикновено използваше само за самата себе си.

Белязаният елф кимна отново, опитвайки се да прикрие ревността си. Никой не може да се състезава с божество.

Зелената мъгла, която покриваше по-голямата част от Калимдор, продължаваше да се носи над града. За Азшара тя само добавяше към прекрасния мистериозен изглед на столицата, като в същото време скриваше от очите ѝ множество неща, които биха засегнали чувствителността ѝ. Когато светът бъдеше преустроен, щеше да помоли Саргерас да премахне мъглата; дотогава обаче ѝ вършеше чудесна работа.

Когато се озоваха на нещо, което някога е било открит площад, Азшара се огледа наоколо. Накара нощния си саблезъб да спре и го погали по главата, за да го успокои. Като всичко друго в двореца, и пантерите бяха докоснати от присъствието на Саргерас. Очите на огромните котки бяха свирепи и алени. Те щяха да нападнат всеки от собствения им вид, който не е от кралските животни, и с радост биха го разкъсали на кървави парчета.

— Капитанът и аз ще продължим сами няколко минути.

Нито нощните елфи, нито демоните бяха доволни от това... с изключение на Варо'тен разбира се. Той погледна назад към мъжете си и изръмжа:

— По заповед на кралицата!

Неспособни да спорят с подобен факт, ескортиращите останаха на място, докато двамата продължиха напред.

Азшара не продума, докато не излязоха извън зоната, в която можеха да ги чуят останалите. После тя се усмихна на капитана и попита:

— Всичко добре ли върви?

— Кое всичко?

Кралицата погледна към хоризонта.

— Прочистването на царството ми. Мислех си, че досега ще е приключило.

— Аркемонд ще се погрижи да стане, кралице моя.

— Но аз искам да стане *преди* Саргерас да е дошъл! Няма ли това да бъде великолепен дар... за моя избраник?

Варо'тен едва успя да прикрие емоциите си. Той преглътна ревността си и успя да каже:

— Огромен дар, да. Всичко ще се случи както подобава.

— Тогава какво ни бави?

— Има твърде много неща. Тактики, шанс...

Тя се наведе към него, предлагайки на ветерана поразителна гледка към формите си.

— Скъпи мой, любими Варо'тен! Нима по някакъв начин, по някакви неведоми пътища на въображението аз ти приличам на корав мускулест войник като теб?

Бузите му потъмняха.

— Не! Не, Видение на Съвършенството!

— Тогава моля... не използвай подобни военни термини. Бих предпочела просто да ми покажеш.

Азшара вдигна длан; в нея се намираще малка кристална сфера с размерите на грахово зърно. Докато Варо'тен гледаше, тя израсна до размерите на голям плод. Въпреки замъглеността си, сферата блестеше толкова ярко, колкото в спомените му някога го правеше луната. Преди мъглата...

— Ще ми доставиш ли това удоволствие, капитане?

Белязаният войник пое глобуса и се концентрира. Макар и далеч от нивото на магьосник-Аристократ, той имаше известни умения в изкуството. Наблюдателната сфера веднага реагира на досега му и превърна мислите му в картини.

— Питате ме какво ни бави, кралице моя? Бих казал, че това са част от причините.

Първото, което извади от спомените си, беше образът на червенокосо създание, каквото Азшара никога не беше виждала. Тя се вгледа по-отблизо, а очите ѝ блеснаха.

— Красив е по своя... чуждоземен начин. *Определено* е мъж.

— Магьосник. Могъщ.

Лицето се изви като глина и се промени като цвят и форма. Появи се по-стара и мъдра фигура.

— Прекрасно! Труп ли ми показваш?

— Не. Въпреки оцветяването — или липсата му — това създание е живо. Когато за пръв път се сблъскахме с него, той не представляваше опасност за нас, но предполагам, че е страдал от някаква болест... и оттогава шпионите ми са го виждали в компанията на дракон...

Това успя да впечатли кралицата.

— *Дракон?!*

— Да... и заедно със звяра този магьосник причини безбройни вреди на войните на Аркемонд. И двамата са в неизвестност, но подозирам, че този ще се завърне.

— Може би все пак не е толкова зловец — изкоментира Азшара, докато гледаше бледото създание, иначе толкова подобно на нощен елф. — И само тези пречат на моя свят да достигне съвършенството?

Капитан Варо'тен се намръщи.

— Разбира се има и някои от нашия народ, господарке. Объркани или подведени. Научих за двама, които Ваше Величество може би ще намери за интересни. Простете ми, ако образите са неясни, но те идват от умовете на други, предадени на мен.

Азшара се вгледа в новите фигури. Единият бе завързал косата си на опашка и носеше черно, а другият я пускаше свободно и дрехите му явно бяха с цвят на пръст. Двете лица обаче бяха толкова близки, че за момент тя реши, че са на един и същи нощен елф.

— Близнаци, кралице моя — обясни той. — Братя.

— Близнаци... колко възхитително. — Тя прокара пръсти поменящите се образи. — Но са толкова млади... със сигурност не са водачи.

— Очевидно са могъщи магьосници, но не, никой от тях не води съпротивата. Това, разбира се, се пада на благородния лорд Рейвънкрест.

— Скъпият Рейвънкрест... Винаги съм го смятала за най-ценния ми слуга, а ето как ми се отплаща.

Капитан Варо'тен пусна глобуса и го върна на кралицата. С очи, останали в сянка под дебелиите му вежди, той й каза:

— Замъкът Блек Руук винаги е завиждал на двореца, Светлина на Светлините.

Тя се нацупи за миг.

— Реших, че лорд Рейвънкрест ме е разочаровал, Варо'тен — обяви накрая Азшара. — Можеш ли да поправиш това?

Той не показа и следа от изненада.

— Цената ще бъде огромна... но е възможно да го сторя, ако такова е желанието ви.

— Най-силното в момента, скъпи капитане.

Азшара погали бузата му нежно, а после рязко обърна пантерата си и се насочи обратно към чакащите ги стражи. Дългата й полупрозрачна рокля се развя около нея.

Офицерът се стегна и се замисли над желанията на повелителката си. Рейвънкрест я беше разочаровал, а в целия Калимдор нямаше по-жестоко престъпление.

— Ще бъде сторено, кралице моя — промърмори той. — Ще бъде сторено. Оставиха Сурамар далеч зад гърба си и продължиха да притискат демоните в посоката на Зин-Азшари. Могъщата магия на Ронин започна настъплението, но сега именно лунната стража на Илидан и войниците на фронта поемаха на раменете си бремето да смазват опитите на демоните да отстоят позицията си.

Ронин не позволи успехът му да го успокои. Макар и да си даде няколко мига за възстановяване, не след дълго той също се възползваше изцяло от предимство, за да нанесе поражение след поражение сред редиците на Пламтящия легион. Представяше си всеки демон, когото поваляше, като именно онзи, който би могъл да нарани семейството му, ако се провалеше. Вече не го интересуваше какъв ефект ще има присъствието му в това време върху войната. Ако Пламтящият легион бъдеше напълно унищожен тук, тогава нито той, нито Немъртвите пълчища щяха някога да бележат света от бъдещето.

Брокс също бе преминал точката на колебание. Той беше оркски войн, а оркските войни се биеха. Ветеранът оставяше другите да се

тревожат за последствията. Интересуваше го само това, че той и бравата му копнеят за демонска кръв.

Армията на нощните елфи проби линиите на Легиона в центъра. Лунната стража пък избиваше враговете по фланговете. Ередарите и властелините на ужаса все още удряха от време на време, но това не беше нещо, което силите на Илидан да не можеха да поемат с лекота.

— Избутваме ги към възвишенията на Урае! — каза Джарод на Ронин. — Отвъд тях лежи самият Зин-Азшари.

— Добре, че сме намалили силите им толкова много! — отвърна мрачно магьосникът. — Ако имаха достатъчно подкрепления и организация, това щеше да е ужасяващо място за битка! Щяха да имат предимство заради по-високата си позиция!

— Веднъж стигнем ли другата им страна обаче, височините ще са *наше* предимство!

— Значи колкото по-бързо ги достигнем, толкова по-добре...

Демоните продължаваха да отстъпват на отделни, хаотични групи, без координация помежду им. Ронин не виждаше и следа от Аркемонд. Ако демоничният лорд командваше, Пламтящият легион със сигурност щеше да се бори по-добре от сега. Освен ако...

„Възможно ли е?“ — зачуди се той, стреснат от самата възможност.

— Джарод! Брокс! Трябва да открия Рейвънкрест!

— Върви! — изръмжа оркът, а бравата му преряза на две бронята на един адски пазач, а после и самия демон.

Ронин се почувства гузен, че изоставя другарите си в подобен момент, но въпреки това беше сигурен, че трябва бързо да намери командира. Беше му минала през ума ужасна мисъл, но само благородникът можеше да я потвърди или отрече.

Да открие лорд Рейвънкрест не се оказа никак лесно. Нощната му пантера си пробиваше път сред напиралите войници твърде бавно, а магьосникът се оглеждаше безрезултатно във всички посоки. Благородникът можеше да се намира на хиляда места, вероятно дори точно под носа на Ронин.

С нарастващо напрежение, той най-сетне успя да открие някой, който би могъл да знае къде се намира Рейвънкрест. Бронята на лорд Десдел Старей изглеждаше напълно чиста, а собствената му котка имаше загладен косъм. Ронин се съмняваше, че командирът се е

приближавал до битката, камо ли да е участвал в нея. Старей обаче беше ушите на лорд Рейвънкрест и само това имаше значение в момента.

— Господарю! Господарю! — извика червенокосият магьосник.

Нощният елф го изгледа така, все едно вижда нещо мерзко. Старей посегна към кесията си и пхна малко от белия прах в едната си ноздра. Мечът му остана в ножницата.

— Това е възможно най-неподходящият момент, заклинателю! — сгълча го благородникът. — Какво желаш?

— Лорд Рейвънкрест! Къде е той? Трябва да разговарям с него!

— Той е доста зает в момента. Не трябва ли да си на фронта и да правиш магии, или нещо подобно?

Ронин беше срещал такъв тип личности и в собственото си време. Водачи като Десдел Старей не само бяха безполезни, но и опасни, ако бъдат сложени начело. Родени в лукс, те нямаха истинска представа за войната и я смятаха за игра.

— Това е от първостепенна важност, господарю...

— И за какво се отнася?

Магьосникът нямаше време за това, но видя, че няма да стигне доникъде, освен ако не убеди Старей в сериозността на ситуацията.

— Трябва да науча дали някой от съгледвачите на Рейвънкрест се е върнал скоро! Искам да разбера дали знаем какво има отвъд възвишенията!

Нощният елф изсумтя.

— Съвсем скоро, само след часове, ще можеш сам да видиш какво има зад тях.

Ронин съжали, че не е изковал някаква магическа връзка с командира, но Рейвънкрест бе забранил подобна форма на комуникация с него. Нощният елф вярваше, че въпреки силите си, заклинателите са по-податливи на мисловно нахлуване, и не искаше по този начин и неговите планове да бъдат разчетени.

Идеята се струваше нелепа на човека, но той отдавна се беше отказал да спори с лорда. Сега този отказ му пречеше неимоверно много.

— Лорд Старей... къде е той?

За момент надменното изражение на благородника се замени от размисъл. Накрая той отговори:

— Добре тогава, магьоснико, последвай ме. Ще те заведа до мястото, където го видях за последно.

Ронин въздъхна с облекчение и тръгна след Старей. За негова изненада обаче нощният елф потегли в обратна посока на битката. Магьосникът се намери да протестира, но после видя, че така ще прекосят дължината на армията по-бързо. Тук имаше по-малко войници, които да пречат на придвижването.

Но дори с тази маневра изгубиха още ценно време, докато намерят последното местоположение на Рейвънкрест. Междувременно нощните елфи напредваха нагоре по стръмнината, където демоните сега бягаха през все по-стесняващите се проходи.

„Може би Старей е прав — помисли си мрачно магьосникът. — Докато намеря Рейвънкрест, елфите ще са преминали хълмовете и ще крачат към Зин-Азшари...“

— Ето го! — извика най-сетне спътникът му. — Виждаш ли знамето?

Ронин не успяваше да го види.

— Къде?

— Там, глупако! То... — Старей поклати глава. — Сега не се вижда! Ела! Ще те заведа при него.

Но ако благородникът се надяваше лесно да се измъкне в множеството, дълбоко грешеше. Ронин наблюдаваше внимателно, докато заедно с нощния елф си проправяха път през гъстата тълпа, но нито веднъж не видя знамето на лорд Рейвънкрест. Братият командир трябваше непрестанно да променя местоположението си заради бързината, с която се движеше армията, а това правеше задачата на Ронин още по-трудна.

— Мътните го взели! — промърмори нощният елф след малко и избърса парченце кал от блестящата си броня. — Тук беше! Видях го!

Те продължиха да се движат през напирещите редици, но все още нямаше и следа от военачалника. Ронин се огледа към възвишенията, които вече се намираха по-наблизо. Издигаха се над тях като свирепи зъби. Можеше да различи демоните, движещи се сред тях. Отстъплението им беше забавено от катеренето. На някои места Пламтящият легион дори беше спрял на едно място.

Но така ли бе наистина?

Старей вдигна облечената си в ръкавица ръка и посочи напред, но точно в този момент някаква пращинка попадна в окото на магьосника. Ронин извърна глава от посоката, от която бе дошла, и се опита да я махне с мигане.

Знамето на замъка Блек Руук посрещна изненадания му поглед.

— Ето го! — извика човекът.

— Не, мисля, че това... — Старей млъкна, когато проследи погледа на магьосника. — Да, разбира се! Там!

Без да го е грижа дали благородникът го следва, Ронин подкара пантерата си към позицията на Рейвънкрест. Язденето срещу настъпващата армия беше дълго и уморително, но човекът нямаше да изпусне целта си. Все още имаше шанс. Трябваше само да достигне...

От предните редици се надигна рев. Проехтяха рогове. Забиха барабани. Лицата около магьосника замръзнаха втрещени.

— Какво има? — извика той на един войник. Когато елфът не отговори, Ронин се обърна.

— Не... — промълви ужасен.

Хълмовете сега гъмжаха от демони, насочили се към нощните елфи. Това не беше достатъчно, за да изплаши толкова силно човека, но от двете страни също се изливаха демони — неспирен поток от огнени чудовища. И по-лошо, от мъгливото небе над тях започна да се изсипва дъжд от огромни скали. Това, разбира се, не бяха камъни, а нов смъртоносен дъжд от инфернали.

Порталът не можеше да осигури такова подкрепление на Аркемонд. Докато Ронин наблюдаваше как броят на чудовищните войни се увеличава многократно повече от когато и да било досега, той осъзна защо демоничният командир е избрал този път на отстъпление. Досега сигурно беше отзовавал силите си от останалите региони на Калимдор, осъзнавайки ясно, че нощните елфи са единственото истинско опълчение срещу триумфа на Пламтящия легион.

И сега противниците на Аркемонд бяха точно там, където той ги искаше.

Гласовете в главата на Нелтарион нашепваха нетърпеливо. Черният дракон се вслушваше във всеки от тях с огромно внимание, макар и всички да казваха едно и също.

„Време е... Време е... Време е...“

Той стисна Драконовата душа здраво и я вдигна високо с предната си лапа. Погледът му прелетя през другите Аспекти и той изтътна:

— Време е!

Те сведоха глави в уважение и се оттеглиха един по един от пещерата. Чак когато остана сам (като се изключат гласовете, естествено), Нелтарион си позволи да добави:

— *Мое* време...

Само след минути те започнаха да излизат от всяка бездна и всеки пещерен вход. Някои изпълзяваха изпод земята, а други скачаха от високите планински върхове. От всеки отвор към външния свят напред се понесоха дракони.

Беше дошло времето да се действа.

Никога досега в историята на този свят не се бяха събирали толкова много на едно място. Сега, когато се издигнаха във въздуха, величието на огромното ято възхити дори самите тях. Червените летяха рамо до рамо с бронзовите, които пък се носеха до зелените. Сини и черни се стрелкаха във въздуха — петте велики ята сега бяха като едно.

Имаше дракони, чиито криле сякаш достигаха небесата, а други, сравнени с тях, бяха като комари. Независимо дали бяха хилядолетни или политащи за пръв път, всички бяха включени. Заповедта на Аспектите го изискваше.

Но първите дракони, които скочиха сред небесния простор, не полетяха веднага към кралството на нощните елфи. Вместо това те закръжиха над планините, носейки се по въздушните течения, докато чакаха братята и сестрите си. Изпълваха небето — мнозина летяха над или под други, за да избегнат сблъсък.

И легендарните бегемоти продължаваха да извират от планините. За всеки, който ги погледнеше отстрани, щеше да изглежда така, все едно е дошъл краят на света... и може би наистина беше така.

После се появиха самите Аспекти. Алекстраза Червената, Майката на живота. Малигос Синия, Плетящият магията. Зелената Изера, Онази що сънува. И в отсъствието на Ноздорму, Безвременния, най-възрастната от неговите съпруги пое на плещите си ролята му.

Чак когато вече се бяха събрали, се появи и последният — Нелтарион Черния, Земният пазител.

Миниатюрният диск блестеше толкова ярко, че драконите бяха заслепени, въпреки иначе невзрачния му вид. Нелтарион изрева, когато се хвърли във въздуха, а викът му прозвуча през цялата планинска верига.

И когато Земният пазител се понесе напред, останалите дракони го последваха. Те бяха отдали част от себе си, за да създадат най-могъщото оръжие в Азерот, което да използват срещу най-могъщите врагове на света, а ако това се окажеше недостатъчно, имаха своите нокти, зъби и пламъци, с които да покосяват демоните.

А ако и *това* не стигаше... значи нищо не би могло да ги спаси.

Тиранде чу виковете и роговете. В сърцето си веднага осъзна какво означават. Битката отново се беше обърнала. Демоните бяха ударили, при това, очевидно, силно.

Новата глава на ордена набързо изпелтечи извинение към нещастника, когото се опитваше да лекува, и скочи на нощния си саблезъб. Шандрис, вече покачена на седлото, ѝ направи място и двете заедно потеглиха към останалите сестри.

Повечето вече я чакаха. Това включваше не само онези, които бяха в отряда на Тиранде първоначално, но и много от другите възрастни жрици. Всички коленичиха и сведоха глави, когато тя приближи.

— Моля ви! Престанете! — помоли ги Тиранде, чувствайки се много некомфортно. — Не е нужно!

— Чакаме заповедите ви — каза учтиво Маринда.

Младата жрица се страхуваше от този миг. Едно беше да организира помощта за бегълците и ранените войници, а съвсем друго — да запрати цялото сестринство в сърцето на битката.

— Трябва... — Тя спря и мълчаливо се помоли на Майката Луна за съвет, след което продължи: — Трябва да се разделим поравно и да подпомагаме онези части по фронтвата линия, които са най-слаби... но не всички! Искам... искам една трета от нас да останат отзад и да правят всичко възможно за ранените.

Някои от сестрите изглеждаха смутени, очевидно всички искаха да се бият на фронта. Тиранде разбираше това, но също така разбираше, че само защото битката е отчаяна, не означава да отхвърлят другите си задължения.

— Имаме нужда от лечители сред войниците. Всеки, който е способен отново да се върне в борбата, ще помогне на каузата ни. Помислете и за това: трябва винаги да има Сестринство на Елун. Ако всички се включим в битката, а може би и умрем, кой ще остане, за да проповядва думите и любовта ѝ сред народа ни?

Тиранде се опитваше да не мисли за възможността да *не остане* никакъв народ, когото да обучават в пътя на Елун, ако демоните спечелеха днес.

— Слушаме и се подчиняваме — отвърна една от възрастните жрици. Останалите кимнаха.

— Маринда, оставям онези, които ще се грижат за ранените, в твои ръце.

— Да, господарке.

Тиранде помисли още малко.

— И ако аз загина, бих желала ти да поемеш поста.

Другата жрица се втрещи.

— Тиранде...

— Линията не бива да бъде нарушавана. Аз разбирам това. Надявам се, че и ти го разбираш.

— Аз... — Маринда се намръщи. — Да, разбирам.

Очите ѝ за миг измериха някои от другите сестри. Също както Тиранде, тя вече обмисляше коя е най-подходяща за водач, ако загинеше.

Новата върховна жрица въздъхна. Може би нейните решения бяха прибързани, но не можеше да се тревожи за това сега. Сестринството беше нужно. Елун също.

— Само това имам за казване... и още нещо — нека нежната светлина на Майката Луна да озарява пътя ви.

След като изрече древното сбогуване, Тиранде изчака сестрите да се оттеглят. Онези, които щяха да я последват, се покачиха на седлата.

Една от тях се загледа към върховната жрица.

— Господарке... ами тя?

— Коя? — Тя примигна. Дотолкова беше свикнала с присъствието на Шандрис зад гърба ѝ, че напълно бе забравила, че младото момиче би могло да дойде с нея.

Вероятно подозирайки какво следваше, Шандрис затегна хватката си.

— Идвам с теб!

— Това не е възможно.

— Добра съм с лъка! Баща ми ме обучи добре! Вероятно съм не по-лоша от всяка от онези!

Въпреки надвисналата беда, нейното предизвикателство накара много от сестрите да се усмихнат.

— *Толкова добра?* — подигра я нежно едната.

Тиранде хвана ръката на момичето.

— Не. Ти оставаш тук.

— Но...

— Слез от седлото, Шандрис.

Сирачето се подчини насълзено. После се загледа в Тиранде с огромните си сребристи очи и върховната жрица се почувства виновна.

— Ще се върна скоро, мила. Знаеш къде да ме чакаш.

— Д... да... господарке.

— Елате — нареди Тиранде на другите. Ако Елун ѝ имаше доверие за тази роля, тя беше готова да я приеме и да направи най-доброто, на което е способна. Това означаваше да опази колкото се може повече сестри живи, ако Майката Луна ѝ го позволише.

Дори на цената на *собствен* ѝ живот.

Шандрис ги видя как изчезват в тълпата. Лицето на сирачето бе прорязано от сълзите, а ръцете ѝ — свити в юмруци. Сърцето ѝ блъскаше в ритъм с барабаните и виковете на умиращите.

Когато не можеше да понася всичко това и секунда повече, Шандрис се затича след жрицата.

ДЕВЕТНАЙСЕТ

Макар и да каза на Малфурион, че Кориалстраз ще пристигне след малко, Крас настоя да потеглят в посоката на битката. Не го направи защото смяташе, че това ще съкрати пътя им. Ни най-малко. Разстоянието, което покриеха, можеше да бъде изминато от остарял и болен дракон за броени минути. Изцелен от невероятната магия на друида, Кориалстраз би го взел за една.

Не, те ходеха, защото драконовият магьосник имаше нужда да се движи, за да не бъде надвит от нетърпението си. Ужасно много искаше да стори нещо, за да ускори пътуването, но не смееше да създаде нов портал, за да достигне целта си, не и след последната катастрофа. Затова им оставаше само да чакат по-младото му „аз“, но дори при положение, че щяха да бъдат прибрани от млад и бърз дракон, Крас имаше чувството, че времето няма да му стигне. Събитията се приближаваха към своя завършек и той вече нямаше избор.

Ако Кориалстраз успеше бързо да ги заведе до мястото на битката, може би имаше шанс. Ако пък не...

— Господарю Крас! Мисля, че виждам нещо зад нас!

Той се обърна, надявайки се това да не е още някой от ловците на Нелтарион. Една-единствена огромна форма се движеше целеустремено към тях. Не можеше да има съмнение, че са били забелязани.

Крас внезапно почувства леко гъделичкане в ума си. Позволи си мимолетна усмивка.

— Това е Кориалстраз...

— Слава на боговете!

Крилата на червения левиатан пореха въздуха и с всеки замах сякаш изяждаха цели мили. Кориалстраз бързо се уголеми, а накрая дори изражението му стана ясно различимо. Крас си помисли, че по-младото му „аз“ изглежда невероятно облекчено.

— Ето те и теб! — изгътна бегемотът, приземявайки се до тях. — Всяка секунда от полета ми изглеждаше като час, макар и да се движех

възможно най-бързо!

— Ти си добре дошла гледка за нас — отвърна му магьосникът.

Кориалстраз сведе глава и се вгледа в Крас с любопитство, сякаш чудейки се над нещо, което го притеснява.

— Истина ли е?

Начинът, по който зададе въпроса, накара магьосника да подскочи. Драконът знаеше точно кой и какво представлява той в действителност.

— Да — отвърна на другото си „аз“. — Истина е.

— А ти... — каза драконът, обръщайки се към Малфурион. — Завинаги съм ти задължен, нощни елфе.

— Няма нужда от това.

Бегемотът изсумтя.

— Така казваш *ти*. Аз бях този, който *умираше*.

Очите на Крас се стесниха.

— Бил си нападат, нали?

— Да, двама от ятото на Земния пазител! Бяха изпълнени от ужасна лудост! Убих един, но другият ме хвана. Сега обаче и той е мъртъв.

— Точно както се боях. — Магьосникът не можа да каже повече, защото магията на Нелтарион му пречеше. Ядосан, той смени темата: — Трябва да се върнем при Ронин и останалите. Готов ли си да ни заведеш там?

— Качвайте се на гърба ми и ще потеглим незабавно.

Двамата сториха точно това. Щом се настаниха на раменете му, Кориалстраз разпери криле, а после внимателно се издигна. Прелетя два пъти в кръг над полето, а после се насочи в посоката на битката.

Докато летяха, Крас постоянно гледаше зад гърба си. Сигурен беше, че бързо приближава моментът, в който ще дойдат драконите, но за сега не виждаше нищо. Това му даваше надежда, че ще измисли план, чрез който да се справи с предателството на Нелтарион, преди то да се случи. Ако злото му творение можеше да бъде спряно или, дори по-добре, използвано от някой, който не е покварен, демоните щяха да бъдат победени, а собственият му народ — спасен от падението до почти пълно унищожение.

— Трябва да приближаваме — каза Малфурион. — Небето става мъгливо.

И наистина, зловещата мъгла, която изпълваше всяко място, докоснато от демоните, скоро ги посрещна. Кориалстраз се опита да лети ниско, но трябваше буквално да бръсне земята с гърди, за да не се движи на сляпо. Когато накрая и това стана напълно невъзможно, той каза:

— Трябва да летя по-високо! Може би нагоре ще стигнем до пределите на тази отрова!

Тримата се издигнаха през мъглата. Крас се взираше напрегнато, но не виждаше нищо отвъд носа на дракона, а понякога даже и дотам. Знаеше, че при толкова слаба видимост на Кориалстраз ще му се наложи да разчита на обонянието и другите си сетива.

— Трябва да свършва някъде — изсумтя червеният. — Ще го намеря, дори да ми отнеме...

На пътя им внезапно се изпречи някакво крилато създание. Гибелният страж се стопи в мъглата в мига, в който видя дракона.

Кориалстраз незабавно се впусна в преследване и Крас и Малфурион бяха принудени да се държат здраво.

— Остави го! — изкрещя магьосникът. — Трябва да стигнем до битката!

Но свирепият вятър, създаван от бесния полет на Кориалстраз, отнесе думите му. Крас удари дракона по врата, но тежките люспи попречиха на другия да го усети.

— Какво ще кажеш за магия? — извика Малфурион. — Само нещо, което да привлече вниманието му!

Крас беше помислил за това, но знаеше, че не бива.

— Ако го стреснем, може да подскочи и да изхвърли един от нас или и двама ни! В тази гъста мъгла ще му е невъзможно да ни хване, преди да сме ударили земята долу!

Принудени да оставят Кориалстраз да продължи с преследването, двамата можеха само да се приведат ниско и да се молят драконът или да хване жертвата си, или да се откаже. Спомняйки си обаче точно колко целеустремен и решителен е бил на млади години, Крас знаеше, че Кориалстраз няма да прекрати гонитбата толкова скоро. Собственото му твърдоглавие сега работеше против всички тях.

Демонът отново се мерна напред. Страховитият рогат войн летеше толкова бързо, колкото му позволяваха огнените криле. Дори

той разбираше, че не може да се мери с подобен гигант.

Магьосникът се намръщи. Гибелните стражи не бяха никак глупави, а и виждаха през тази мъгла много по-добре от враговете си. Демонът досега трябваше да е измислил как да се отърве от Кориалстраз, който явно изпитваше затруднения със зрението. Ако чудовищният войн не летеше в почти права линия...

Изведнъж на Крас му просветна.

— Малфурион! Пригответи се! Ще бъдем нападнати!

Друидът се огледа наоколо, търсейки враг сред мъглата.

Секунда по-късно бяха посрещнати от мнозина.

Крилати войни се нахвърлиха върху триото от всички страни. Поне половин дузина се появиха под Кориалстраз, удряйки по гърдите и корема му. Други паднаха отгоре в опит да убият или избутат двамата му ездачи. Още няколко прелетяха отпред и отзад.

Драконът изрева и запрати огнен порой срещу тези пред него. Повечето от демоните се разпръснаха, но един беше уцелен директно и от рогатото създание остана само пепел.

Масивната опашка на червения замахна като боздуган и отнесе трима стражи надалеч. Останалите се впуснаха в атака и заудряха с ужасните си остриета, като някои дори успяха да одраскат леко две-три люспи.

На гърба му обаче Малфурион и Крас имаха проблеми. Драконовият магьосник успя да направи бърза магия, която издигна блестящ оранжев щит над тях, но демоните непрестанно го удряха и отслабваха заклинанието.

Нощният елф бръкна в една кесия, завързана на колана му. Извади няколко малки зрънца и ги хвърли срещу най-близките демони. Когато докоснаха всяка от целите си, зрънцата се превърнаха в огромни пипала — увивни растения. Малфурион промълви нещо под нос и лианите се разпръснаха във всички посоки.

Демоните започнаха да разкъсват и режат нападналите ги растения, но лозата израстваше по-бързо, отколкото те можеха да я покосяват.

Няколко зелени пипала се усукаха около гърлото на един страж. Чу се пукащ звук и рогатият войн залитна... а после полетя надолу като камък.

Други демони откриха, че крайниците и по-важно — крилата им — са оплетени. Двама паднаха с писък към смъртта си.

Крас извика, защото един гибелен страж бе успял да премине под щита и го поряза. С блеснали очи магьосникът обви яростта си в една-единствена магическа дума. Демонът нададе вой и плътта му започна да се топи като восък, потичайки през огнената му броня. Онова, което минаваше за кости при Легиона, се разпадна с тракане, а после падна в облаците под тях.

Но гибелните стражи продължаваха да се изсипват от всички страни. Крас започна да мисли, че са стояли в готовност, за да причакат или конкретно дракона, помагал на нощните елфи, или кой да е друг от великите зверове. Иронията, че демоните може и да са забавили предателството на Нелтарион достатъчно дълго, давайки по този начин шанс на драконовия магьосник да успее да стори нещо против него, не му убягна.

Обременен от ездачите си, Кориалстраз не можеше да пикира и да се върти, както нормално би го направил, но въпреки това драконът използваше останалите си умения. Един демон се приближи твърде много. Консортът на Алекстраза рязко изпъна врат и го захапа с челюстите си, след което изплю разбитото тяло.

— Ужасен вкус! Ужасен! — промърмори, клатейки глава.

Крас продължаваше да се оглежда. Пламтящият легион никога не нападнаше само от една страна. Винаги имаха втора атака, запазена за подходящия момент.

Забеляза четирима гибелни стражи, летящи рамо до рамо. След миг осъзна, че всички са стиснали нещо, което отначало му заприлича на дълго и дебело въже. Но когато се приближиха, видя, че това не е въже, а някаква гъвкава метална лента.

Рязко обърна взор към обратната посока. И наистина, там имаше още четири демона с подобно нещо в ръцете. Двете групи се насочваха към крилата на Кориалстраз.

— Малфурион! Виж там!

Друидът го стори, а после се обърна към него, неразбирайки.

— Какво искат да правят с това?

— Да оплетат или вържат крилата му! Кориалстраз е прекалено разсеян! Трябва да ги спрем!

Още докато говореше, старият магьосник видя две нови групи, вържени по подобен начин. Демоните искаха да са сигурни в успеха на зловещата си задача.

Когато онези, които носеха лентата, се приближиха, другите гибелни стражи започнаха да се бият с още по-голяма ярост. Крас и нощният елф се опитаха да се концентрират върху истинската заплаха, но Пламтящият легион не им позволяваше.

Изненадващ порив на вятъра разпръсна повечето от адските войни над тях. Малфурион издиша накъсано, защото магията, наред с всичко друго, бе изразходвала и част от силите му. Но поне беше дал на Крас достатъчно време, за да реагира.

Заимствайки от друида една от най-могъщите му атаки, онази, унищожила Хаккар, магьосникът изгледа първата група. Демоните почти бяха довели дългата жица до лявото крило на разсеяния Кориалстраз. Ако успееш да я омотаят, драконът щеше да бъде принуден да лети само с дясното — невъзможна задача.

Мълнията удари само един от демоните, но лентата, която носеха, запрати електрическия импулс и през другите. Чудовищните нападатели се разтърсиха и закрепяха, а после, когато мълнията отшумя, безжизнените им ръце изпуснаха жицата и четиримата паднаха в мъглата.

Макар и успял да спре един отряд, Крас виждаше, че има още поне пет други. Останалите крилати бойци продължаваха да ги нападат, за да отвличат вниманието им.

— Трябва да поискам от вас най-голямата възможна услуга! — изтътна червеният дракон. — Вкопчете се за мен, сякаш животите ви зависят от това, защото това наистина ще бъде така!

Двете по-малки фигури незабавно се подчиниха. Крас изкрещя:

— Закачи краката си под люспата, Малфурион! Бързо!

И в мига, в който изпълниха заръката му, Кориалстраз се преобърна по гръб.

Тази неочаквана тактика хвана Пламтящия легион напълно неподготвен. Огромните криле на дракона удряха демон след демон. Две от групите, носещи метални ленти, полетяха безпомощно настрана, а товарът им изчезна в мъглата отдолу.

Докато се преобръщаше, червеният левиатан избълва три бързи, но мощни огнени залпа. Първите два напълно унищожиха двама

гибелни стражи. Последният пропусна, но накара още няколко нападатели да се разпръснат.

— Внимавай! — извика Малфурион.

Огромен снаряд удари дракона в гърдите. Краката на Крас се изплъзваха и той остана да виси само на ръце. Друидът не можеше да стори нищо, за да му помогне, защото сам едва се удържаше.

Огненото създание отскочи встрани от жертвата си. Инферналът изчезна в мъглата, без да се притеснява от огромното разстояние, което му оставаше до повърхността. Дори от толкова високо демонът щеше да преживее удара без драскотина.

Останалите нападатели използваша момента, за да се скупчат отново около дракона. Докато се придърпваше обратно на гърба на Кориалстраз, Крас изрита острието на един от ръцете му. Малфурион хвърли още няколко зрънца от кесията на колана си, но научилите вече урока си войни ги избегнаха. Само един гибелен страж стана жертва на лозите, но с толкова други наоколо загубата беше нищожна.

Докато Крас успее да седне отново, една от групите с жиците се насочи странично към дясното крило на Кориалстраз. Магъосникът насочи пръсти към четворката и изрече една-единствена дума.

Ноктите му се откъснаха и се понесоха към демоните. Докато летяха, те се разтеглиха и станаха дълги поне една стъпка. Едно след друго чудовищата се вцепениха, щом ноктите ги пронизаха. Крас потри ръце (където вече растяха нови нокти) и с удоволствие се загледа след падащите демони.

— Кориалстраз! — извика той. — Трябва да се отскубнем! Не можем да се бием така вечно!

Този път по-младото му „аз“ го чу и въпреки че очевидно не искаше да оставя битката недовършена, послуша гласа на разума.

— Това може да се окаже по-трудно, отколкото си мислиш!

Крас разбираше *точно* колко трудно можеше да се окаже. Гибелната стража летеше навсякъде, и драконът, който трябваше да мисли и за ездачите си, се движеше прекалено внимателно. На това разчиташе и Пламтящият легион.

Но трябваше да се махат. Вече бяха изгубили твърде много време.

Левиатанът избълва струя огън и изпепели един невнимателен страж.

— Имам идея! Предния път проработи. Отново се дръжте здраво!

Нито Крас, нито нощният елф бяха преставали да стискат до побеляване люспите на дракона, след като предния път едва не паднаха. Въпреки това и двамата направиха всичко възможно да се укрепят още по-добре.

И едва го бяха сторили, когато крилете на Кориалстраз спряха да порят въздуха.

Драконът потъна като камък, оставяйки стреснатите демони високо в небето. Докато се сетят да го последват, той летеше твърде далеч, за да могат да го настигнат.

Малфурион изкрещя. Крас стисна зъби и си спомни — твърде късно — колко любима му беше тази стратегия като по-млад. Повечето врагове, дори от собствения му вид, очакваха един дракон да си стои в небето. Магьосникът смътно си спомняше как е изпитал подобно чувство за пропадане в мига, в който Кориалстраз се беше борил с двата черни стража на Нелтарион.

Падаха все по-надолу и по-надолу, а драконът използваше крилете си само за да се предпази от обръщане. На пътниците му им се струваше непосилно да се задържат на неговия гръб, но по някакъв начин все пак успяваха да го сторят.

На Крас му мина през ум, че при тази гъста мъглата по-младото му „аз“ можеше и изобщо да не забележи земята, преди да се удари в нея, но после стана нещо странно — мъглата просто *изчезна*. Сякаш някое титанично същество я бе прерязало с нож. Все още се носеха бледи валма, но видимостта беше достатъчно добра, за да може драконовият магьосник да вижда хълмовете далеч под тях.

— Ха! — изрева триумфиращо Кориалстраз. Той отново размаха криле, разтърсвайки леко спътниците си. После драконът улови въздушното течение и отново полетя. От Пламтящия легион нямаше и следа.

Кориалстраз не възнамеряваше да чака да го догонят. Той се понесе към първоначалната им цел, движейки се със скорост, която никой от демоните не би могъл да постигне.

Седящият зад Крас Малфурион ахна:

— Дано *никога* не ми се наложи да правя *това* отново! Нощните елфи със сигурност не са родени да летят толкова много, колкото аз

напоследък!

— След това пътуване не бих те винил заради подобни чувства...

— Крас внезапно забеляза пътя напред. — И отново имам усещане за дежа вю. Много притеснително.

— Какво има? Какво не е наред? Още демони?

— Такава ситуация щеше да е проста и ясна, друиде. Това изглежда много по-сложно.

— Какво имаш предвид?

— Виж например тази прочистена област сред одеялото на зловредната мъгла на Легиона.

— Може би моят народ ги е надвил и това е първият знак.

На магьосника му се искаше да споделя оптимизма на Малфурион. Той отново погледна към небето и също както Брокс често правеше, подуши въздуха. Това, което усети, почти го зашемети с мащабите си и потвърди страха му.

— Кориалстраз! Подуши въздуха! Каж ми какво долавяш!

Драконът незабавно се подчини. Доколкото Крас можеше да види изражението му, Кориалстраз също се стресна.

— Надушвам... надушвам собствения ни вид...

— Само един?

— Не... но са толкова много, че се преплитат...

— Какво значи това? — запита Малфурион.

Драконовият магьосник изсъска:

— Това значи, че демоните, с които се бихме, са ни навредили повече, отколкото бих могъл да си представя!

— Но... ние им избягахме съвсем невредими...

Крас предпочиташе още няколко рани пред това, което им бяха сторили. Дори минутите, използвани, за да избягат от капана, бяха твърде много. Другите вече бяха стигнали твърде напред.

Искаше да обясни толкова много неща, че сърцето му се късаше, но магията на Нелтарион му пречеше. Крас можеше да промълви само едно нещо на Малфурион, но то беше достатъчно:

— Другите дракони са пред нас, друиде... и *той*, без съмнение, води ятото.

Видя, че Малфурион веднага е схванал същината на думите му. Драконите се носеха към битката, сигурни, че владеят сила, способна да унищожи Пламтящия легион.

Не можеха да знаят, че Нелтарион, онзи, който ги води в центъра на сражението, после ще ги предаде...

Няколко мили напред, приближавайки се с бясна скорост към целта си, драконите бяха готови за битка. Нелтарион ги водеше ниско, използвайки силата на Драконовата душа, за да унищожава мъглата. Това удивляваше останалите, включително Алекстраза и другите Аспекти. Никой вече не се съмняваше в невероятните качества на творението му.

И докато летеше към сигурния си триумф, гласовете шептяха в главата на Земния пазител.

„Всичко е почти готово, почти готово!“ — казваха те.

„Скоро, скоро!“ — обещаваха.

Скоро всички щяха да се преклонят пред величието му и всичко на този свят щеше да бъде поправено.

— Какво ще поискаш от нас? — запита го Алекстраза.

„Искам да оголиш гърло пред мен...“ — помисли си Нелтарион, но вместо това отвърна:

— Описах ви магическия кръг! Трябва всички да се подредите в небето според плана! Драконовата душа ще стори останалото!

— Толкова ли е просто?

„Бих искал да ти е по-лесно да коленичиш пред мен...“

— Да, толкова е просто.

Тя не зададе повече въпроси и Нелтарион беше благодарен за това. Умът му беснееше и плямпането ѝ едва не го накара да се издаде.

Драконовата душа — *неговата* Драконова душа — продължаваше да прочиства пътя пред очите им. Когато Земният пазител се вгледа напред, успя да мерне движение на земята, като от хиляди мравки.

Бяха стигнали до бойното поле. Вече едва сдържаше ехидната си усмивка.

„Търпение... — мърмореха гласовете. — Търпение...“

Да, черният дракон можеше да си позволи да бъде търпелив още малко. Да бъде *благороден*. Наградата беше толкова велика, че още няколко минути нямаха никакво значение.

Още само няколко минути...

Брокс ги видя пръв. Избърсвайки потта от челото си, след като беше убил един адски звяр, оркът случайно погледна нагоре и видя как първите левиатани пристигнаха над бойното поле. Зяпна за момент и заради своята глупост, за малко не загуби главата си от удара на един адски пазач. Брокс кръстоса остриета с демона и накрая нарязва създаването на три парчета. После се огледа наоколо си. За съжаление онзи го нямаше.

Оркът изсумтя. Може Ронин и да не знаеше още за драконите, но със сигурност скоро *всички* щяха да ги видят.

Брокс реши, че битката току-що е станала многократно по-интересна.

Ронин така и не достигна лорд Рейвънкрест. Благородникът се намирал близо до него, но внезапната промяна на бойното поле принуди магьосника да се концентрира върху предпазване на фронтната линия от разпадане. Няколко магии, хвърлени бързо една след друга, помогнаха за стабилизирането ѝ, но не можеше да спаси битката сам. За съжаление лунната стража на някои места бе разпръсната твърде много, а на други Илидан ги използваше за източник на сила, така че да може да прави великите си магии.

Братът на Малфурион бе станал още по-безразсъден и причината не се криеше само в ситуацията. Той мятал магии наляво и надясно като камъни, без да се интересува дали няма да засегне и собствената си армия.

Друга област заплашваше да поддаде. Следвани от гибелната стража, трима инфернали се сблъскаха с войниците там и ги запратаха на всички страни. Адските пазачи се изсипаха през отвора и започнаха да секат и пронизват всичко, което показваше признаци на живот.

Червенокосият магьосник направи жест с ръка, но точно когато завършваше заклинанието си, въпросното място бе разтърсено от експлозия. Инферналите се пръснаха на парчета, а чудовищните войни зад тях паднаха, когато бронята и по-голямата част от плътта им беше разкъсана.

Ако това беше единственото последствие от атаката, Ронин щеше да се радва. Сред мъртвите демони обаче лежах много нощни елфи, поразени от същото заклинание. Оцелелите крещяха за помощ. Всичко бе окъпано в кръв.

Ронин изпсува, но не защото неговото заклинание се бе провалило. То още чакаше да бъде изречено.

Яростният му поглед падна върху Илидан. Младият магьосник най-сетне бе достигнал границата. Убиваше свои и най-ужасяващото беше, че или не забелязваше, или не го интересуваше.

Забравил напълно Пламтящия легион, Ронин започна да си прокарва път към близнака на Малфурион. Някой трябваше да поиска сметка на Илидан; това не можеше да се случва повече.

Обектът на гнева му се обърна и го видя как се приближава. Илидан му се усмихна триумфиращо, което по никакъв начин не смекчи яростта на магьосника.

Но после младият нощен елф се загледа зад гърба на Ронин. И очите, и усмивката му се разшириха и той посочи нагоре.

Въпреки че не искаше нищо да го разсейва, Ронин трябваше да погледне.

Неговите очи също се разшириха... и на устните му се появи проклятие.

Във внезапно изпълнилото се с живот небе летяха дракони. *Стотици дракони.*

— Не... — изръмжа Ронин към носещите се високо съдания. Можеше да различи онзи, летящ най-отпред. Черен и толкова огромен, че можеше да бъде само един-единствен левиатан. А това на свой ред значеше, че това може да е само един определен момент от историята... най-лошият, поне доколкото се отнасяше до защитниците. — Не... не сега... не сега...

ДВАЙСЕТ

Много малко неща можеха да смутят Аркемонд. Той подхождаше към всяка ситуация с аналитичния си ум — нощните елфи, магията, дори драконите.

Но сега даже той бе разтърсен. Не очакваше драконите да се появят в подобни количества. Всичко, научено за тях, показваше, че те стоят встрани от делата на света, толкова надути, че не можеха да видят дори края на съществуването си, застанал на прага им. За някои от тях, разбира се, очакваше да реагират, но като отцепници и единаци. Аркемонд ги беше включил в плана си, поставяйки безбройните гибелни стражи в мъглите горе, за да са готови да ги свалят.

Но зверовете не само бяха избегнали клопката... бяха дошли всички.

Демоничният командир бързо си възвърна самообладанието. Саргерас нямаше да прости провал в толкова късен етап. Аркемонд се пресегна с ума си и навлезе в мислите на всички ередари и повелители на ужаса. След това им заповяда да обърнат магията си срещу приближаващите ята.

Уверен, че магическата мощ на Пламтящия легион ще се справи с тези натрапници, Аркемонд върна вниманието си върху битката. Натрезимите и уорлоците щяха да елиминират драконите. Та те, в крайна сметка, бяха създания на *този* свят и силата им беше ограничена от законите му. Легионът представляваше нещо много, много повече.

Да, със сигурност нищо — дори драконите — не би могло да попречи на славната му победа.

Сестринството на Тиранде беше изблъскано към хълмист регион, където се издигаха няколко сгърчени изсушени дъба. Изненадващия наплив на демоните свари нощните елфи неподготвени и въпреки

опитите на сестрите да обединят онези около тях, дори те едва успяваха да поддържат някаква надежда при подобен смазващ удар.

Новата върховна жрица сега се бореше пешком, защото нощната ѝ пантера се бе пожертвала, хвърляйки се на остриетата, предназначени за господарката ѝ. Тиранде уби демоните, които погубиха звяра и сега се опитваше да помогне на друга сестра, ранена тежко при същото нападение. Върховната жрица изтегли окървавеното тяло към дърветата, където се надяваше, че ще може да остане незабелязана от нападателите.

От по-високата ѝ позиция битката изглеждаше още по-зловещо. Накъдето и да се обърнеш, Тиранде виждаше море от огнени фигури, които притискаха народа ѝ. Нощните елфи падаха под безмилостното клане.

— Елун, Майко Луна — промърмори внезапно. — Нищо ли не може да бъде сторено за твоите деца? Светът ще свърши тук, ако не направим нещо!

Но богинята сякаш бе дала всичко, което може, защото смъртта продължаваше да спохожда нощните елфи. Тиранде се наведе напред с надеждата да помогне поне на поразената сестра, като в същото време се зачуди дали изобщо трябва да си прави труда.

Странно усещане, че някой я наблюдава, накара жрицата да спре лечението. Тя погледна през рамо, сигурна, че е мярнала някаква сянка. Когато се вгледа по-внимателно, обаче, видя само мъртви дървета.

Точно щеше да се върне към работата си, когато нещо друго привлече вниманието ѝ. Погледна нагоре към небето и отчаяното ѝ изражение се замени с усмивка, изпълнена с надежда.

Драconi изпълваха небесата, драconi от всички ята.

— Слава на Елун! — възкликна тя.

Тиранде се концентрира върху лечението на другата жрица с подновена решителност. Майката Луна отново се отзоваваше на молитвите ѝ. Тя бе изпратила сила, с която дори Пламтящият легион не можеше да се мери.

Сега със сигурност нямаха от какво да се боят...

Драконите се разпръснаха сред небето според плана на Нелтарион, редувайки в подредбата си различните цветове, за да разпределят различните таланти и особености на всяко ято колкото се може по-равномерно. Алекстраза, Изера, Малигос и бронзовата женска се разположиха близо до Земния пазител. Ако Нелтарион бе погледнал към Кралицата на живота, може би щеше да забележи, че очите на Алекстраза непрестанно шарят наоколо, все едно търси някого. В лудостта си обаче черният дракон не беше забелязал дори липсата на най-младия ѝ консорт.

Далеч долу дребните фигурки бяха започнали да забелязват присъствието на драконите. По гущеровото лице на Нелтарион разцъфна голяма зъбата усмивка. Публиката му беше готова.

— Сега — изгътна той. — Нека Драконовата душа се разкрие пред враговете ни долу!

Дребният диск заблестя толкова ярко, че всички бегемоти, освен Земния пазител трябваше да отвърнат поглед от него. Нелтарион не обръщаше внимание на изгарящото усещане в очите си, дотолкова бе запленил от своето творение.

Драконовата душа удари.

Атаката ѝ се появи под формата на мълния от най-чиста златна светлина, по-чиста от слънцето и звездите, по-чиста от луната. Тя помете демоничната орда и напълно изпари Пламтящия легион навсякъде, където удареше.

Демоните нададоха вой. Закрещяха. Разпръснаха се встрани от убийствената светлина, бягаха така, както не бяха бягали от никой враг, дори от нощните елфи. Страхът бе слабо познат за техния вид, но сега го чувстваха с пълната му мощ.

Защитниците първоначално зяпаха с нескрито удивление, толкова тихи, че лесно можеха да бъдат сбъркани със статуи. Дори най-надутите благородници не можеха да останат безучастни пред подобна сила, която правеше контрола им над енергиите на Кладенеца в най-добрия случай смешен.

А сред нощните елфи Ронин клатеше глава и повтаряше:

— Не... не... не...

Малко по-нататък Илидан наблюдаваше епичното унищожение с огромна завист, осъзнавайки, че всичко, което е научил, не

представлява и нищожна частица от могъществото, което владеят драконите.

А от другата страна на битката Аркемонд се намръщи, докато чудовищната му армия се сригваше като слама пред една-единствена сила. Вече можеше да усети недоволството на Саргерас и знаеше, че този път не Манорот или Аристократите, а *той* щеше да понесе гнева на господаря си.

Пламтящият легион все пак се опита да отвърне на удара, макар и напълно безрезултатно. Ередарите и натрезимите насочиха тъмната си магия срещу диска и създателя му, хвърляйки срещу тях заклинания, които трябваше да разтопят Драконовата душа и да изпепелят люспите, плътта и костите на Нелтарион. Те нападнаха всички дракони, търсейки начин да поставят бърз край на този опит да бъдат поразени.

— Време е! — изрева Земният пазител, едва успявайки да потиска лудостта си. — Нека матрицата влезе в действие!

Другите левиатани свързаха ума и силите си. Вече обвързани с диска чрез предишните си приношения, те не чувстваха трудност в това да подхранват Драконовата душа с още повече сила.

Нелтарион запрати енергиите на диска срещу атакуващите заклинатели с подигравателен вик.

Ередарите се разпаднаха на прах с десетки, а писъците им бяха кратки, но много показателни за ужаса, който изпитваха в мига на смъртта си. Властелините на ужаса, които се носеха в небето, паднаха, когато светлината ги изгори. Страховитите демони се превръщаха в обгорени скелети. На други места уорлоците умираха по хиляди ужасяващи начини, защото дискът обърна магиите им срещу самите тях.

Накрая дори най-жестоките демонични заклинатели се разбягаха панически. С тази сила те не можеха да се преборят. Дори страхът им от Саргерас не можеше да спре тяхното отстъпление.

И когато адските пазачи, гибелната стража и останалите видяха как техните братя падат под могъществото на драконите, последните остатъци от куража им се стопиха така, както буквално се стопиха и мнозина от другарите им. Аркемонд изведнъж се озова в ролята на командир без нищо за командване. Заплахите му оставаха нечути, дори

след като закла на място неколцина от бягащите около него, за да докаже, че е сериозен.

Лорд Рейвънкрест, яздещ нощната си пантера, изкрещя и посочи към отстъпващата орда.

— Моментът настъпи! За Калимдор и Азшара!

Викът му бе подет от войниците. Армията започна отново да напредва. Войната най-накрая щеше да бъде спечелена.

Само Ронин се поколеба. Само той знаеше истината. Но как да обори това, което останалите виждаха с очите си? Творението на драконите бе направило това, за което теоретично беше създадено.

Той се огледа отчаяно наоколо си за единствения друг, който осъзнаваше опасността, който можеше да му каже какво да сторят.

Но от Крас все така нямаше и следа.

Нелтарион изрева триумфиращо, гледайки как жалките демони се разбягват. Беше доказал на всички могъществото на Драконовата душа и чрез нея — собственото си превъзходство.

А после една от онези, за които знаеше, че ще го предадат, посмя да прекъсне мига на триумфа му.

— Нелтарион! — извика Алекстраза, а гласът ѝ беше напрегнат. — Демоните бягат! Драконовата душа изпълни ролята си великолепно! Сега е времето да прекъснем матрицата и да ги нападнем от всички страни...

— Не! — Той я изгледа яростно. Нито можеше, нито искаше да прикрива лудостта. — Не! Аз ще кажа какво да правим отсега нататък! Аз, не ти, Алекстраза!

Другите Аспекти зяпнаха Земния пазител, все едно го виждаха за пръв път. Малигос изглеждаше много смутен, когато се опита да се разбере с черния левиатан:

— Добри ми приятелю, Нелтарион! Тя не искаше да прояви неуважение! Но сега можем да бъдем по-ефективни, ако...

— Замълчи!

Дискът проблесна по-ярко.

Събраните ята замръзнаха в един миг, а крилете им се вкочаниха напред мах. Те обаче не паднаха; чудовищната мощ на Драконовата душа ги държеше неподвижни във въздуха. Очите им бяха

единственият знак, че все още са в съзнание, и всички, с изключение на тези на черните, показваха ужаса, изпълнил ги при разкритието, че един от най-могъщите сред тях се е обърнал срещу им.

— Никой няма да ме предаде! Ще сторя това, което е в правото ми! Съдбата ми ме чака! Тази земя, *всички* земи ще се преклонят пред моята мощ! Ще прекроя света така, както *трябва* да бъде!

Ужасният му поглед се спря на битката долу, но не върху Пламтящия легион. Черният бегемот протегна златния диск и изсъска към настъпващите нощни елфи:

— Нека всички видят, че живеят по *моята* воля!

И силата на Драконовата душа се изля върху защитниците.

Хванати в момента, който трябваше да бъде триумфалната им победа, нощните елфи имаха дори по-малки шансове да се защитят срещу могъществото на диска, макар че реално и те не можеха да сторят нищо. Ярката светлина пробяга през най-предните редици... и те изчезнаха. Само кратките им писъци ознаменуваха преминаването на лъча. Ездаци и нощните им пантери се стопяваха насред скок, безброй войници падаха с всяко мигване на окото.

Щурмуващата армия се разпръсна, когато всички осъзнаха ужаса на случващото се. Сега нощните елфи бягаха в обратна посока на отстъпващия враг, а след тях остана широка местност обгорена земя и кървави парчета плът.

Настана хаос. Нито нощните елфи, нито демоните знаеха какво да очакват. Всички очи се обърнаха към страховитото черно създание, владеещо ужасяващата смърт.

Земният пазител заговори на онези под него и гласът му надви всички други звуци:

— Познайте ме, насекоми! Познайте ме и се молете! Аз съм Нелтарион! Аз съм вашият бог!

Гласовете в главата му сега крещяха и го подтикваха към още унищожения. Този път Нелтарион не им обърна внимание. Той искаше да се наслади на триумфа си, да накара жалките твари долу да се преклонят пред величието му и да признаят могъщата му сила. В крайна сметка можеше да ги унищожи, когато му скимне.

Което всъщност скоро щеше да стори, защото започваха да му омръзват.

— Всички трябва да ми се преклоните! Сега!

Мнозина го сториха, а други останаха прави, объркани и несигурни.

Драконовата душа изтри тази несигурност. Смъртоносната ѝ светлина още веднъж помете редиците на демоните, а после и тези на нощните елфи. Урокът беше достатъчно ясен и оцелелите бързо паднаха на колене.

— Наблюдавах — изръмжа побърканият левиатан. — Видях как вие, жалки буболечки, *разрушавахте* моя свят! Трябва да има ред! Ще върна света си към съвършенството! Онези, които не са достойни да ми служат, ще бъдат избити!

Лек съсък иззад гърба му накара Нелтарион да се завърти. Въпреки че беше неспособна да помръдне, освен по негово желание, Алекстраза бе успяла да даде лек знак за яростта и презрението си.

— *А ти...* — промълви черният, забравил на мига онези долу. — Ти и останалите от тези мои коварни „приятели“... вие ще живеете само по моя воля! За своите хитрости и коварства не заслужавате нищо по-добро!

Алекстраза се бореше да говори. Нелтарион реши да бъде благосклонен и ѝ върна това умение.

— Какво си направил, Нелтарион? Какво зло си извършил? Наричаш *нас* предатели, но тук виждам само един, който е заслужил подобна титла!

— Давам ти разрешение да говориш, скъпа Алекстраза, но трябва да използваш това, за да се молиш за милост за престъпленията си! *Ти* смееш да обвиняваш *мен*?

Тя изсумтя презрително при тези думи.

— Тук, сред нас, никой не е извършил толкова жестоки престъпления като твоите! — Алекстраза се поколеба, а после тонът ѝ рязко се смекчи: — Нелтарион... това не си ти! Та ти винаги си се опитвал да внесеш хармония и мир в света...

— И ще го *сторя*! Когато всички се подчинят на волята ми, няма да има повече хаос и война!

— А смъртта? Колцина трябва да умрат, за да се въдвори твоят „мир“, стари приятелю?

— *Аз...* — Гласовете станаха настойчиви, изискваха да сложи край на думите ѝ, на самата нея. Черният дракон поклати глава в опит да прочисти мислите си. — Алекстраза... аз...

— *Бори* се с лудостта, която те е обзела, Нелтарион! Ти си силен! Спомни си какво беше някога... и унищожи тази гадост, преди да стане твърде късно за всички ни!

Тези думи бяха грешка. Погледът в алените очи на Земния пазител отново се втвърди и той закрилнически сграбчи диска.

— Не! Ето, че предателството ти се задълбочава! Искаш да вземеш това, което ми принадлежи, което сам създадох! Искаш го за себе си! Знаех си! Знаех, че на никого не бива да вярвам!

— Нелтарион...

— Замълчи отново!

Челюстта на Алекстраза замръзна. Тя явно се бореше да заговори, но силата на Драконовата душа бе твърде могъща.

Тъмният гигант спря да ѝ обръща внимание, сякаш тя нямаше никакво значение, и вместо това се загледа надолу към масите, които стояха вцепенени от страха си към него.

— Взех решение! — каза им той. — Реших, че това място е най-добро, когато никой от вас не го замърсява!

Той протегна Драконовата душа.

Дискът заблестя...

И внезапно една алена комета се блъсна в него.

Пристигнаха, само за да се изправят пред сцена на непосилен ужас — целокупна разруха в низините, а драконите в небето стояха впримчени в капан, поставен от един от техните.

Крас прокле:

— Твърде късно е! Нелтарион е извършил предателството си!

Едва го беше казал, когато осъзна, че печатът на Земния пазител вече не му пречи да говори. И защо му беше? Самият Нелтарион беше разкрил предателството си; вече нямаше смисъл от магията.

— Това е чудовищно! — изрева Кориалстраз. — Той държи Алекстраза в плен! Ще го убия за това...

— Трябва да се успокоиш — намеси се Крас. — Нелтарион е твърде могъщ сега, когато е отприщил Демоничната душа!

— *Демоничната* душа? Да, по-добро име от онова, с което той го нарича! Това наистина е демонско творение, по-подходящо е за онези гнусни твари от Пламтящия легион!

Крас не възнамеряваше да казва името, с което дискът щеше да стане известен в бъдещето, но сега беше твърде късно. Може би именно по този начин бе станала промяната на името. Магьосникът вече не знаеше кое е част от оригиналната история и кое е било променено от намесата му. В този момент това сякаш вече нямаше значение. Важното бе, че Калимдор е под заплаха, която караше дори демоните да изглеждат незначителни.

— Какво можем да сторим? — запита Малфурион.

— Дра... Демоничната душа не е недосегаема! Нелтарион е ключът! Той е неин създател и нейна слабост!

— Нима искаш да я унищожиш? Но ние можем да я използваме, за да спасим народа ми!

Тонът на Крас стана гробовен:

— Друиде, всеки друг път към оцеляването ще е по-добър от това да използваш тази мерзост! Тя покварява! Със сигурност можеш да усетиш това дори оттук!

Нощният елф кимна. Всеки, очевидно освен Нелтарион, вероятно вече усещаше злото, скрито в диска.

Кориалстраз поклати глава.

— Не мога повече да търпя това!

Червеният дракон се спусна без предупреждение към хълмистия регион и линиите на защитниците — извън погледа на полуделия черен. Снижи се с такава скорост, че никой от ездачите му не можа да нададе протест.

Чак когато Кориалстраз се беше приземил и двамата му ездаци слязоха, Крас успя да каже нещо:

— Какво планираш да правиш?

— Познаваш ме по-добре от всекиго. Знаеш какво възнамерявам да сторя.

Магьосникът знаеше, а сега дори успяваше смътно да си спомни взетото решение. Но онова, което някога беше твърдо предречено, вече не бе такова. Кориалстраз едва не бе умрял веднъж; вторият път можеше да се окаже фатален.

Но въпреки това, той не можеше да спори с решението на дракона. В крайна сметка и самият Крас изпитваше любовта на Кориалстраз към неговата съпруга и кралица.

— Тогава го удари ниско и в гърба — каза той на другата си половина. — Направи и невъзможното, за да го накараш да пусне диска.

Левиатанът сведе глава, оценявайки съвета.

— Взимам мъдростта ти присърце.

И с тези думи Кориалстраз полетя отново, а крилете му махаха бясно, докато се опитваше да набере скорост, преди да атакува. Двамата гледаха отдалечаващия се дракон. Крас не отдели очи от червения, докато консортът на Онази що е живот не изчезна от поглед.

В мига, в който осъзна, че зарът е бил хвърлен, магьосникът се обърна и каза:

— Ела, Малфурион! Трябва незабавно да се върнем при народа ти!

Крас хукна, забравяйки всяко чувство за достойнство. То беше за онези, които имат време и търпение — лукс, с който двамата със спътника му точно в момента не разполагаха. Сега всичко зависеше от това да достигнат Ронин и другите.

Разбира се, въпросът беше... какво ли точно можеха да сторят дори тогава?

Тичаха с всички сили, но на магьосника му изглеждаше, сякаш нощните елфи са все така далеч.

— Твърде бавни сме! — отсече той. — Докато стигнем до тях, ще бъде твърде късно да направим каквото и да е!

— Мога да опитам да призова нещо! Може би Ценариус отново ще ни изпрати хипогрифи?

— Съмнявам се, че ще извадим същия късмет два пъти. Може би... може би, ако успея да достигна Ронин...

Той спря. Поемайки си дълбоко въздух, Крас се опита да достигне някогашното си протеже. Но макар и да усещаше човека, паниката наоколо беше твърде силна. Драконовият магьосник се съмняваше Ронин изобщо да усеща досега.

— Провалих се — каза накрая. Изглежда все пак трябва да продължаваме да тичаме.

— Нека аз опитам. Със сигурност няма да стане по-зле от сега.

Крас изгледа друида.

— С кого мислиш да се свържеш?

— С брат ми, разбира се.

Слабият заклинател обмисли избора, а после каза:

— Мога ли да предложа друг? Може би Тиранде?

— Тиранде? — Бузите на друида потъмняха.

Опитвайки се да не кара елфа да се чувства още по-неудобно, Крас добави:

— Когато те потърсихме в двореца, го сторихме чрез *нея* и връзката стана мигновено. Мисля, че с моя помощ ще успеем отново. Освен това при нея вероятността да има транспорт за нас е по-голяма.

Малфурион кимна, приемайки логиката.

— Добре.

Все още застанали лице в лице, те седнаха на земята. Магьосникът се вгледа в очите на нощния елф и двамата се концентрираха.

— Тиранде... — прошепна Малфурион.

Крас усети как младежът се пресяга към нея. Друидът и жрицата докоснаха умовете си почти незабавно и така потвърдиха предположенията му. Може би самите те още не го осъзнаваха, но той усещаше дълбоките чувства между тях. Малфурион отново я повика:

„Тиранде...“

„Малфурион? — Тя звучеше едновременно изненадана и облекчена. — Къде...“

„Слушай внимателно. Не мога да обяснявам много — отвърна той, наблюдайки доколкото му е възможно на неотложността. — Двамата с Крас се нуждаем от транспорт! Може ли някоя от сестрите ти да се насочи към южните хълмове?“ — Той й изпрати образа на местността в колкото можеше по-големи детайли и почувства, че тя разпознава мястото.

„Самата аз ще дойда!“ — каза жрицата.

Крас се намеси, преди Малфурион да успее да протестира.

„Тя ще може да последва връзката директно до нас. Всеки друг може да се мотае наоколо твърде дълго и пак да ни пропусне.“

Драконовият магьосник почувства съгласието ѝ, а накрая — и примирението на друида.

„Първо трябва да намеря пантери, но ще дойда бързо!“ — И с това Тиранде се отдръпна.

Тя остана свързана с Малфурион, но по начин, който ѝ позволяваше да действа, без мислите му да я разсейват.

— Слава на Аспектите! — каза Крас, когато се отдръпна от връзката. Помагайки на нощния елф да се изправи, той обяви: — Сега имаме някакъв шанс!

— Но какъв? Първо демоните, а сега и това! Калимдор със сигурност е обречен!

— Може би, а може би не. Ще сторим каквото можем — Магьосникът внезапно се обърна в посоката, в която беше отлетял Кориалстраз. Хълмовете им пречеха да видят каквото и да било от предстоящата битка. — Както и други — добави мрачно Крас. — Както и други...

ДВАЙСЕТ И ЕДНО

Кориалстраз се блъсна в Нелтарион толкова силно, колкото можеше, като се целеше в най-слабо защитените от люспи места. В същото време червеният избълва огнен залп срещу очите на полуделия Аспект.

Успя да стресне Земния пазител, но Нелтарион не изпусна диска, както се беше надявал другият дракон. Черният го стискаше в смъртна хватка. Дори когато се завъртя неконтролируемо в небето, успя да запази достатъчно разсъдък, за да не изгуби безценното си творение.

Кориалстраз изсъска от ярост. Сам нямаше никакъв шанс срещу много по-големия дракон. По-лошо, червеният усещаше притеглянето на това, което Крас бе нарекъл Демонична душа, и знаеше, че Земният пазител може да направи и него роб със същата лекота, с която беше впримчил останалите.

Но консортът на Алекстраза въпреки всичко отказа да отстъпи. Беше се отдал изцяло на мисията си и щеше да се бие до смърт, ако съществуваше дори минимален шанс така да спаси съпругата си.

Преди Нелтарион да се е възстановил, Кориалстраз отново се блъсна в него, като този път заби глава в гърдите на черния. Аспектът изстена, когато му изкараха въздуха. Лапата му рязко се отвори и дискът падна.

— Нееее! — изкрещя Нелтарион. Той с бясна сила изблъска другия дракон, пращайки Кориалстраз да се върти в небето. След това Земният пазител се гмурна яростно към златния амулет. Аспектът летеше с такава смразяваща кръвта скорост, че успя да хване Демоничната душа, преди да е паднала прекалено ниско.

Черният бегемот се издигна отново и изрева от ярост по посока на по-дребния звяр.

— Как... *смееш*?!

Кориалстраз опита да си върне контрола над полета, но реагира твърде бавно. За негов ужас видя как Нелтарион насочва диска към него.

— Ще преклониш глава пред мен!

Ярката светлина смаза дракона. Тя гореше по-силно от всичко, което някога бе усещал. Сякаш люспите му се топяха, а костите пламваха. Изкрещя в агония.

Но въпреки това червеният се засили *напред*, а не назад. Докато се приближаваше към Нелтарион, се бореше с болката. Земният пазител изрева изненадано. Лудостта караше черния дракон да унищожава, а не да поробва, и сега това действаше срещу него.

Те се сблъскаха. От толкова близо Демоничната душа не беше толкова полезна, колкото явно си бе въобразявал Нелтарион. Двата дракона веднага откриха, че могат да разчитат само на ноктите и зъбите си, но Кориалстраз прибра своите.

Нелтарион се опита да захапне гърлото му. Червеният пое дъх и запрати огнена струя в лицето на Земния пазител. Този път атаката се оказа по-успешна. Черният дракон се завъртя назад, а главата му димеше.

Победата на Кориалстраз обаче се оказа краткотрайна. Махайки с криле точно отвъд досега му, Нелтарион притисна Демоничната душа до гърдите си и се ухили лудешки на опонента си.

— Вече не си ми забавен, млади Кориалстраз! Ти си комар за мен, насекомо, което трябва да бъде смачкано! Не си достоен да ми бъдеш роб...

И докато говореше, дискът заблестя ярко. Златното му сияние се разгърна и покри Нелтарион. В смеха му вече липсваше и капчица разум. Очите на Земния пазител заблестяха и той сякаш се уголеми.

— Насекомо! — повтори почти весело. — Всички вие сте просто насекоми за мен!

Черният дракон потрепери така, сякаш всеки миг ще се взриви. Той протегна свободната си длан към далечната земя.

Повърхността ѝ се разтърси. Демоните и нощните елфи се разпръснаха още по-надалеч едни от други. Започнаха вулканични изригвания. Магма и огън се стрелваха високо в небето и валяха върху нещастниците, неуспели да избягат достатъчно бързо. Нелтарион използваше за безогледно убийство самата сила на земята, която се бе закълел да владее с мъдрост и грижа за равновесието. Пред очите на Кориалстраз Земният пазител покваряваше и изкривяваше ролята си,

превръщайки се от Аспект на този свят в негова пълна противоположност.

Докато извършваше последното зверство, Нелтарион се промени още повече. В корема му се отвори прорез, а люспите се разкъсваха, все едно са от хартия. Но от раната не покапа кръв, а по-скоро чист пламък. Друг прорез се оформи на гърдите на дракона, а трети — от обратната страна на първия.

Сякаш разпространяваща се чума, по цялото тяло на Нелтарион се появиха ужасяващи отвори. Високите люспи по гърба му се разкъсаха на парчета. Кориалстраз го болеше дори само да гледа това, но черният явно изобщо не забелязваше. Всъщност Нелтарион демонстрираше едва ли не удоволствие от ставащото с него. Очите му запламтяха ярко със сила, огледален образ на диска, и той продължи да се смее, докато под него хаосът се засилваше.

Кориалстраз се стегна и отново опита да спре зловещия левиатан. Той полетя към Нелтарион, подготвяйки се за собствената си смърт. Червеният мълчаливо се извини на Крас, който със сигурност щеше да умре в същия миг, когато и той издъхнеше.

Макар и зает с унищожителната си задача, Нелтарион все пак успя да види завръщането на врага си. Черният дракон насочи Демоничната душа към Кориалстраз с най-близкото подобие на усмивка, което позволяваше гущеровото му лице.

Силата на амулета удари червения и го запрати към земята. Консортът на Алекстраз успя да забави падането си, но мощта на диска беше неумолима.

Той се стовари с разкъсващ тъпанчетата трясък. Дори тогава Нелтарион не се отказа; беше решен да смаже другия титан в земята.

В този миг около Аспекта на Земята се обви пращящо поле от синя енергия, което го принуди да изсъска и да притегли Душата обратно към гърдите си. Черният бегемот изрева яростно, докато търсеше източника на пленничеството си.

Кориалстраз успя да види през насълзените си очи, как към Земния пазител се насочва вълна от движение.

Другите дракони бяха свободни. Разкъсван между битката си с червения и унищожението на повърхността Нелтарион не бе запазил достатъчна концентрация, за да удържи останалите в робство. Сега тази негова грешка даряваше Калимдор с надежда.

Една група бързо се отдели от останалите. Ято от сини фурии започна дивашки да кръжи около пленения Аспект, а най-отпред летеше този, който допреди предателството на Земния пазител бе пръв защитник на плана му.

— Нелтарион! — изрева Малигос. — Приятелю Нелтарион! Погледни в какво си се превърнал! Нещото, което си създал, ще те унищожи! Дай ми го, за да мога да прекратя покварата му!

— Не! — изкрещя в отговор черният гигант. — Ти го искаш! Всички го искате! Знаете колко могъщи може да ви направи! То може да сътвори истински бог!

— Нелтарион...

Но Малигос не успя да стигне по-далеч. Черният дракон изсъска и тялото му се покри с още пламъци. Златното сияние се разпръсна още по-надалеч и прогори клетката, която синият бе хвърлил върху него.

— Не ни оставяш избор, стари приятелю! — изсъска Малигос и се гмурна към другия Аспект. Около тях сините се разположиха в кръг, за да ударят Нелтарион с цялата си сила. Сред всички ята синьото владееше тънкостите на магията най-добре. И сега, най-накрая, мислеше си слабият Кориалстраз, Нелтарион щеше да падне.

Сините дракони се спуснаха към врага си като глутница вълци, готвещи се за убийство. Тъмно кобалтовосиньо сияние обгърна Малигос.

— Тази гнусотия не трябваше да става реалност никога — каза Заплитацият магиите на своя съперник. — И както аз бях ключов елемент в създаването ѝ, честно е, стари приятелю, аз да я *изтрия* от лицето на този свят!

Чисто бяла дъга полетя към диска. Докато тя се носеше към черния Аспект, стана ясно, че Малигос е казал буквалната истина за намерението си да „изтрие“ Демоничната душа. Навсякъде, откъдето минаваше дъгата, се появяваше празнота. Нито мъгла. Нито *небе*. Само чиста бяла празнота. Ефектът върху небето се оказа разбира се само временен, но за зловещия диск съдбата със сигурност щеше да бъде постоянна.

Или... *трябваше* да бъде постоянна. Нито Кориалстраз, нито някой от другите щеше някога да разбере дали магията на Малигос щеше да унищожи диска. Преди дъгата да успее да докосне Душата,

Нелтарион се изплю. Плюнката му се превърна в черна и блестяща сфера, която посрещна белотата секунди преди тя да докосне творението му. Сблъсъкът им бе озарен от заслепяващи искри... а после не остана нищо.

Малигос изрева диво и ятото му атакува.

Но Нелтарион реагира по-бързо. Още преди бялата дъга да изчезне, той вдигна Демоничната душа. Вместо златната светлина, която бе опустошила толкова голяма част от земята долу, този път от нея във всички посоки полетяха сиви лъчи.

Малигос вдигна щит от дим, но това със същия успех можеше и да е най-обикновен пушек. Сивата светлина го удари и го отхвърли назад. Той полетя над хълмовете и отвъд хоризонта, надавайки рев на агония.

Съдбата, която Нелтарион беше предвидил за съпругите и последователите му, обаче, бе много по-ужасяваща.

Драконите замръзнаха като един, и после се свиха. Спукаха се като водни мехове. Письците им бяха ужасяващи за слуха. Макар и да се бореха, никой не можа да избегне сивата светлина.

Останалите ята се опитаха да им помогнат, но вече беше твърде късно. Останали само изсъхнали обвивки, щом магията и жизнените им сили бяха изсмукани от Демоничната душа, умиращите сини дракони се разпаднаха на прах и се понесоха по вятъра.

— Не... — ахна ужасен Кориалстраз и се опита да се надигне. Главата му се завъртя и той отново падна, унищожавайки напълно останките на хълма, върху който се бе срутил. — Не...

— Глупаци! — изтътна Земният пазител без следа от съжаление за току-що стореното. — Предупреждавах ви отново и отново! Аз ви превъзхождам хилядократно! Всичко, което *съществува*, ми принадлежи! Всичко, което живее, живее по моя воля!

И после, без да си прави труда да ги поглежда, Нелтарион запрати чудовищен ураган, който разпръсна останалите дракони, все едно са само прашинки. Дори Алекстраза и Изера не можеха да се борят срещу него; двата Аспекта бяха пометени със същата лекота като останалите. Заедно с другите те полетяха извън поглед, като през цялото време се въртяха безпомощно. Нито един от стотиците дракони не можа да избегне магията на Нелтарион.

Тялото на Аспекта беше издуто непропорционално. Туловището му бе покрито от блестящи прорези. Чудовищният дракон се обърна отново към нощните елфи и техните врагове.

— А вие! Вие още не сте си научили урока! Ще го научите! Ще го научите!

Той отново се изсмя, а свободната му предна лапа стисна единия от отворите на рамото му. Сякаш за първи път осъзна ужасните промени, които бе претърпяло тялото му, и изражението му се замени от почуда. А после Нелтарион изкрещя към наблюдателите долу:

— Ще видим кой е достоен за моя свят! Оставям ви с вашата малка война... разрешавам ви да се биете, за да видя кого ще оставя да живее и да ме почита!

И с един последен лудешки смях черният бегемот се обърна и отлетя надалеч.

Кориалстраз благодари на небесата, че Земният пазител не продължи бясното си унищожение, но знаеше, че отдихът ще бъде само временен. Макар и да се чувстваше силен по време на трансформацията, нанесена му от диска, Нелтарион най-сетне беше осъзнал, че трябва да направи нещо срещу силите, разкъсващи тялото му на парчета. Слабият червен беше сигурен, че черният съвсем скоро ще намери разрешение... и тогава Аспектът със сигурност щеше да се върне, за да вземе „своя“ свят.

Кориалстраз отново се опита да се изправи, но тялото му все още не искаше да му се подчини. Той се вгледа с надежда в мътните небеса, но не видя и следа от народа си или от Алекстраза. През ранения червен премина вълна на страх... страх, че и те са били постигнати от съдба, подобна на тази на ятото на Малигос. От окото му покапа сълза, щом си представи своята кралица безпомощна и безжизнена, просната на някой планински връх. Но колкото и да се опитваше, дори тези зловещи картини не му помогнаха да се изправи.

„Да си почина... трябва да си почина... После ще намеря Крас... Той ще знае какво да направи...“

Червеният гигант остави главата си да се спусне на земята. Имаше нужда само от няколко минути. После щеше отново да полети във въздуха.

Но в този миг острият му слух долови нов груб звук. На Кориалстраз му отне само секунда да го разпознае.

Звукът на битка.
Демоните отново нападаха.

Кошмар. Крас се бе озовал наред ужасяващ кошмар. Двамата с Малфурион бяха достигнали място, откъдето, макар и все така да не виждаха развоя на битката на земята, можеха да гледат ставащото сред небесата.

Крас наблюдаваше безпомощно как народът му пада като жертва на едно обезумяло създание.

Видя как по-младото му „аз“ смело — ако и глупаво — се опитва да се пребори с Аспекта. Битката протече по очаквания от магьосника начин, макар и спомените му за това време почти да отсъстваха. През тялото му премина тръпка, когато Кориалстраз най-накрая падна от небето, но макар Крас да почувства болката, също така усети, че червеният е жив... което точно в момента беше твърде малка утеха.

Но по-страшното за него, по-ужасно дори от знанието колко много нощни елфи измираха от магиите на Нелтарион, бе онова, което се случваше с останалите дракони. След като ятото на Малигос бе на практика унищожено, Плетящият магиите щеше да пропадне в собствената си лудост. В крайна сметка видът му бе почти заличен. Веселият гигант щеше да изчезне, а на негово място щеше да се надигне злобен и самотен звяр.

Атаката, която бе разпръснала останалите безпомощно отвъд хоризонта, разтърсваше Крас до дъното на душата му. Той продължаваше да си повтаря, че Алекстраза ще бъде наред, че повечето дракони ще преживеят ужасяващия вятър, който ги беше отнесъл на половин свят разстояние. Историята настояваше, че е така, но сърцето му продължаваше да твърди обратното.

Той избърза пред Малфурион и направи отчаян опит да се трансформира. Той беше по-стар, по-мъдър и по-силен от по-младото си „аз“; можеше да се противопостави на Нелтарион с по-големи шансове за успех. Драконовият магьосник се бореше да се промени, да се превърне в това, което трябваше да бъде...

Накрая обаче успя само да се спъне, а после и да падне. Крас се стовари по лице на земята, където остана да лежи за момент, докато всичките му провали се надигаха, за да го премажат.

— Господарю Крас? — Малфурион му помогна да се надигне. Засрамен от станалото, магьосникът поGREба емоциите си под маската, която обикновено носеше.

— Добре съм, друиде.

Младият нощен елф кимна.

— Разбирам част от това, през което преминаваш.

Крас едва не се изрепчи на друида, че не би могъл изобщо да разбира, но почти незабавно осъзна колко груба и глупава би била подобна изгаряща забележка. Разбира се, че Малфурион разбираше; точно в този момент неговият народ, вероятно и онези, на които държеше, умираха.

Внезапно спътникът му погледна нагоре.

— Слава на Ценариус! Имаме късмет!

„Късмет?“ — Крас проследи погледа му и очите му срещнаха радостна гледка. Тиранде яздеше към тях, следвана от две други сестри. Водеха и две допълнителни пантери, очевидно предназначени за заклинателите.

Тиранде спря звяра си, скочи и прегърна Малфурион без никакъв срам. Другите две жрици учтиво сведоха поглед; Крас забеляза, че въпреки преклонната им възраст, и двете се държат с голямо уважение към по-младата сестра.

— Благодаря на Майката Луна — възкликна тя. — При всичко, което става наоколо, и появилия се по този начин Кориалстраз, се страхувах, че ти...

— И аз се страхувах, че ти... — отвърна друидът.

Крас почувства леко бодване в сърцето, което нямаше нищо общо нито със състоянието му, нито с това на Кориалстраз. Представяше си на мястото на двамата нощни елфи себе си и един друг.

Но това никога нямаше да стане, ако не намереха начин да спрат Пламтящия легион и Нелтарион.

— Трябва да потегляме — каза им той. — Ако искаме да имаме дори най-нищожна надежда да спрем Земния пазител, трябва първо да победим демоните.

Малфурион и Тиранде се разделиха с известно нежелание. Когато и двамата се бяха качили на пантерите си, групичката се обърна и се насочи към бойното поле.

Чуха крясъците и виковете много преди да видят първите кръвопролития. Битката изцяло бе сменила местоположението си, изненадвайки дори току-що я напусналите я жрици.

— Не трябва да е толкова близо! — избълва една от сестрите. — Линиите се разкъсват!

Другата кимна, а после се обърна към Тиранде:

— Господарке, трябва да намерим друг път. Този, по който дойдохме, е превзет.

И Крас, и Малфурион забелязаха използваното обръщение, но нито един от двамата не разбра какво означава. Тиранде прибави към мистерията, приемайки предложението по начин, подходящ за някой, стоящ начело:

— Водете, накъдето смятате за най-добре.

Те продължиха да яздят, търсейки друг път към армията. Пред тях се разкри нова пътека, но и тя водеше опасно близо до битката. Все пак изглеждаше, че нямат друг маршрут, освен ако не искаха да преминат изцяло зад силите на Рейвънкрест, което щеше да добави излишни часове към пътуването им.

Докато групата се движеше, Крас следеше бойните действия. Демоните се биеха така, сякаш все още смятаха да превземат този свят в името на техния господар, макар всъщност да имаха не по-малки шансове от нощните елфи да бъдат избити от Нелтарион. Аркемонд явно смяташе, че ако по някакъв начин успее да постигне пълен контрол тук, после ще може някак да победи и черния дракон. Крас не разбираше как точно очаква да постигне това, но ако някой можеше да измисли начин, той твърдо вярваше, че демоничният командир би бил този някой. Бъдещето вече не беше сигурно; всичко можеше да се случи.

— Насам! — извика водещата ги жрица. Тя подкара пантерата си по спускащата се просека, а после изчезна за миг зад хълма, по който се движеха до момента.

Другите бързо я последваха, наясно с това, че всяка секунда е важна. Но когато заобиколиха, Малфурион извика:

— Внимавайте!

Идвайки сякаш от нищото, битката изведнъж се пренесе около тях. Отчаяни войници отстъпваха, докато хилещите се демони сечаха с мечовете си през отслабващите им редици. Ездачите едва успяха да не

се сблъска с тях. И по-лошо — променливостта на битката ги накара да застанат лице в лице с врага.

Сестрата начело се опита да отблъсне пламтящото острие на един демон, но се движеше твърде бавно. Чудовищният меч премина през рамото и врата ѝ и тя падна като камък. Нощният саблезъб веднага разкъса чудовището, но за ездачката му не можеше да бъде сторено нищо.

— Господарке! — изкрещя оцелялата жрица. — Спасявайте се!

Тя размени няколко удара с един адски пазач, за да го отблъсне от Тиранде.

Приятелката на Малфурион обаче не се отдръпна от битката. С ярост, която напомни на Крас за някой от неговата раса тя се притече на помощ на спътницата си, забивайки острието си под бронята на демона. Адският пазач се свлече и линията на защитниците за кратко отново се укрепя.

— Трябва да достигнем Ронин и лорд Рейвънкрест! — напомни им Крас.

Но въпреки усилията им, те бяха избутани в обратна посока от морето, от тела. Магьосникът направи заклинание, което запрата падналите мечове на демоните срещу други чудовищни войни. Попаднали под кръстосаната атака на нощните елфи и омагьосаните остриета, множество демони измряха.

Усилието коства на Крас повече сили, отколкото очакваше. Слабостта на Кориалстраз отново засягаше и него. По-младото му „аз“ беше изчерпало всичките си резерви срещу Нелтарион и връзката между двамата явно дори му бе позволила да източва енергия от магьосника.

Малфурион се оказа по-добър. Той запрата пращен циклон срещу Пламтящия легион, който принуди демоните да замахват с мечовете си на сляпо, с надеждата, че ще уцелят нещо. Войниците пронизваха обърканите чудовища с лекота.

Съсредоточен върху напиралците нашественици, Крас не обърна внимание на небето; благодарение на Нелтарион не виждаше причина някой да се тревожи за случващото се там.

Но когато чу пищящия звук и забеляза растящата сянка, магьосникът бързо погледна нагоре, точно на време, за да прокълне невниманието си.

Двата инфернала удариха... и хаосът погълна всичко.

При шеметната скорост, с която се носеха, сблъсъкът на демоните със земята имаше унищожителен ефект. Земетресението обхвана всичко. Войниците бяха запратени във въздуха. Други изкрещяха, защото огромни скални късове, изхвърлени от приземяването на инферналите, ги затиснаха.

Пантерата на Тиранде беше ударена от един такъв снаряд и падна, запращайки жрицата в мелето. Другата сестра се протегна към нея, но едно огнено острие се заби в сърцето ѝ. Малфурион също направи опит да сграбчи приятелката си, но единият от инферналите се надигна от образувания от него кратер и се сблъска с нощния му саблезъб.

Друидът не получи помощ от Крас. Драконовият магьосник висеше зашеметен на седлото си, а едната страна на главата му беше ударена от голям камък. За още по-лош късмет пантерата му се паникьоса от трусовете и побягна настрани, заедно с безпомощния си ездач.

Малфурион най-накрая успя да се измъкне изпод нощния си саблезъб. Инферналът се затича край него — бруталният демон се интересуваеше само от масовото клане.

Младият нощен елф започна да си пробива път през тълпата дезориентирани войници, докато не забеляза Тиранде. Тя клечеше наред мелето притиснала ръка към едната страна на главата си. Шлемът ѝ лежеше до краката, а едната му половина беше силно изкривена. Друидът се удиви, че изобщо е оживяла след подобен удар.

— Тиранде! — извика той и протегна ръка към нея. Тя го изгледа с празен поглед за миг, а после я пое. Малфурион я извлече от центъра на битката.

Друидът се насочи с жрицата, облегнала се на рамото му, към някакво по-безопасно, поне за момента, място. Интересуваше го само да я спаси, да я скрие незабавно. Чувстваше се виновен, че я е помолил да дойде, макар че тя вероятно нямаше да бъде в безопасност никъде по бойното поле.

Поведе я по склона на хълма. Дори тук горе не беше спокойно, защото нощните елфи и демоните вече се бореха в основата му. В момента обаче Малфурион просто нямаше друг избор.

Няколко зелени растения още бяха вкопчени в живота. Друидът докосна едно и измоли влагата му. Поднесе зелените листа към устните на Тиранде и остави безценната вода да се стече в устата ѝ.

Тя изстена. Той я намести по-удобно, а главата ѝ разположи в сгъвката на лакътя си.

— Спокойно, Тиранде. Спокойно.

— М... Малфурион... другите...

— Те са добре — излъга той. — Дай на главата си минута да се прочисти. Ударила си я при падането.

— Хел'джара! Тя... то мина право през нея!

Малфурион тихо прокле; ако тя си спомняше смъртта на едната от сестрите, значи щеше да си спомни и прекалено много други неща.

— Опитай да се отпуснеш.

Но още докато го казваше, самият той се напрегна. Беше сигурен, че някой го наблюдава.

Друидът бързо се огледа зад гърба си и му се стори, че вижда някаква мимолетна сянка. Едната му ръка незабавно се сви в юмрук. Нима някой от нападателите се беше прокраднал през обръча на битката?

— Тиранде — прошепна младият нощен елф. — Ще отида да поговоря с Крас. Той не е далеч. Ти си почивай тук.

Тя се вгледа в него с изражение, което показваше, че е открила нещо нередно в думите му, но не може да определи точно какво. Надявайки се умът ѝ да не се прочисти твърде бързо, за да си спомни, че магьосникът се е отделил от тях, Малфурион нежно я положи на земята, а после се измъкна.

Докато предпазливо си проправяше път към мястото, където смяташе, че е видял сянката, друидът се концентрира върху магии, които да използват заобикалящата го среда. Земята тук щеше да откликне с готовност, ако той искаше с нейна помощ да унищожи адски пазач или някакъв друг демон.

Някой или нещо със сигурност бе минало оттук. Видя лека вдлъбнатина на едно място, но тя изглеждаше по-малка, отколкото би очаквал да остави някой от страховитите войни. Отпечатъкът говореше или за много дребно създание, или за някое животно, но Малфурион не можеше да каже какво. Също така следите бяха като от повече от едно същество.

Той заобиколи едно дърво и спря за миг. Някъде напред се чу звук от драцене по камък. Друидът се затича, готов за атака. Но когато заобиколи следващото дърво, видя не демон, а по-дребно и познато създание. Друг нощен елф.

Тя се скри от погледа му, изплъзвайки се твърде бързо, за да може да я последва, без да остави Тиранде сама в твърде голяма опасност. Младото момиче не носеше броня или роба на храма, а по-скоро дрехи, в каквито бяха облечени много от бежанците. В едната си ръка държеше нещо дълго и дървено, но краткият поглед, който ѝ бе хвърлил преди да избяга, не му показва точно какво.

Не беше толкова изненадващо да види цивилен тук. Оцелелите бежанци вероятно се бяха разпръснали от страх. Демоните решително изблъскваха армията назад и този път сякаш нямаше нищо, което да може да спаси нощните елфи.

Малфурион се обърна и побягна назад към мястото, където бе оставил Тиранде. Тя беше единственото, което имаше значение за него. Не можеше да направи нищо за някакъв млад беглец, озовал се толкова далеч от останалите.

Друидът притича покрай дърветата, а очите му вече търсеха жрицата. Беше загубил ценно време да гони момичето; трябваше да вземе Тиранде и двамата да се дръпнат от битката, преди тя да достигне хълма.

Когато заобиколи последното дърво, Малфурион въздъхна облекчено. Звучите на борбата все още се намираха на разстояние. Тиранде беше в безопасност...

Спря на място, когато видя лежащата неподвижно жрица... и зловещата фигура, надвиснала над нея.

Би трябвало да е невъзможно създанието да го чуе, но то въпреки това се обърна към Малфурион. Подобната на козел фигура се изправи срещу него, а копитата ѝ подритваха каменистата почва. Горната половина на съществото приличаше на нощен елф, ако се изключат гнусните рога, издигащи се над главата му. Твърде близкото до собствения му народ лице се ухили към друида и новодошлият нетърпеливо протегна ноктестите си пръсти.

Но по-ужасно от всичко останало, дори от това, че съществото се извисяваше точно над Тиранде, бяха чертите му.

Малфурион познаваше това лице. На никого не беше казал, но го виждаше в кошмарите си. Макар в извивките му да имаше някои промени, той никога не би могъл да сбърка очите... черните кристали с алени ивици...

Лорд Ксавиус се беше върнал от мъртвите.

ДВАЙСЕТ И ДВЕ

Фронтовата линия беше толкова променлива, че и позицията на всички командири на нощните елфи постоянно се менеше. Въпреки това лорд Рейвънкрест правеше всичко възможно да запази реда и морала. Колкото и да беше спорил с благородника в миналото, сега Ронин бе благодарен, че господарят на замъка Блек Руук има толкова силно влияние върху войниците си. Магьосникът не можеше да си представи някой като Десдел Старей да стори нещо подобно.

Рейвънкрест най-сетне забеляза човека. Приближавайки се към Ронин, той извика:

— Магьоснико! Имам нужда от теб там горе, не тук отзад!

— Един от нас трябва да остане близо до вас, господарю!

В действителност Ронин искаше да остане назад, за да чуе всички доклади, които евентуално можеха да пристигнат, но защитата на командира на армията също се беше превърнала в задача от първостепенна важност за него.

— Бих предпочел да беше останал с лунната стража и Илидан!

— Рейвънкрест за първи път издаде една малка тайна: — Бих се чувствал много по-спокоен, ако ти поемеш контрола за момента! Младежът е добър, но сега имаме нужда от стабилност, а не хаос! Ще бъдеш ли така добър?

Отпратен по този начин, Ронин просто не можеше да спори. Вече беше усетил, че Илидан изсмуква все по-лудешки енергия едновременно от лунните стражи и от самия Кладенец. След ярката лудост на черния дракон, човекът лесно можеше да си представи младия нощен елф в подобна роля и колкото по-лесно си позволяваше своеволия с магията си, толкова по-близо бе до тази последна крачка.

— Както кажете, господарю!

Магьосникът подкара пантерата си напред, за да намери Илидан. Не беше трудно да открие младия магьосник. Нощният елф стоеше сред защитниците като сигнална кула от сребриста светлина. Сиянието, което носеше около себе си, почти заслепяваше онези,

стоящи най-близо до него, но близнакът на Малфурион сам бе до такава степен заслепен от мощта си, че не осъзнаваше как влияе на околните.

Докато Ронин се приближаваше, облеченият в черно заклинател хвърли срещу настъпващата орда поредица от взривяващи се мълнии. Демоните се разхвърчаха във всички посоки, а изпепелените телесни части заваляха дори в близост до магьосника. За съжаления и неколцина войници попаднаха в обсега на магията и умряха по същия ужасяващ начин.

Един от лунните стражи припадна. Илидан изръмжа към останалите и много по-опитните заклинатели овчедушно се препоредиха, за да махнат падналия си другар от магическата матрица.

„Какво си мисли, че прави? — помисли си Ронин. — По този начин скоро всички около него ще измрат!“

Илидан започна да прави нова магия, но после видя човека. Нощният елф се усмихна на Ронин, толкова доволен от работата си, че не забелязваше как останалата част от армията пада.

— Господарю Ронин! Видя ли...

— Видях всичко! Илидан! Рейвънкрест иска аз да поема контрола! Трябва да координираме атаките си и да въведем някакво подобие на ред!

— Да поемеш контрола? — През лицето на нощния елф пробяга опасно изражение. — От мен?

— Да! — Ронин не видя причина да успокоява брата на Малфурион; съдбата на целия му народ, на целия свят може би, беше в техни ръце.

Илидан се подчини с явна горчивина, а после попита:

— Какво да правим?

Магьосникът вече беше мислил над това. За момента искаше изцяло да махне Илидан от матрицата и да даде на лунната стража възможност да се възстанови. С Ронин начело те щяха да са в състояние да помагат и все пак да си почиват.

— Опитах се да се свържа с Крас, но безуспешно! Всичката тази магия може би пречи на контакта! Твоята връзка с близнака ти би трябвало да е по-силна и дълбока! Искам да ги намериш и двамата! Имаме нужда и от тяхната помощ в това!

Очите на магьосника се присвиха — ясен знак, че разбира какво прави човекът. Въпреки това той отново кимна.

— Ще намеря брат си. Не бихме желали да се лишаваме от *неговите* сили, нали така?

Илидан се отдръпна, преди Ронин да успее да каже нещо. Магьосникът се намръщи, но знаеше, че не може да очаква повече разбиране от буйния младеж.

Неколцина от лунните стражи изглеждаха почти облекчени, когато. Ронин се присъедини към тях. Вече не ги интересуваше, че той е външен; имаше значение само това, че може да ги води добре.

— Трябва да прочистим фронтовата линия горе-долу по начина, по който го сторихме преди — обяви той пред групата. — Свържете се с мен и да започваме...

Докато се приготвяше за заклинанието, Ронин хвърли един последен поглед към Илидан. Заклинателят все още изглеждаше бесен, но май изпълняваше нарежданията му. В крайна сметка, надяваше се човекът, братът на Малфурион щеше да успее да оцени стореното от него днес.

Или поне огненокосият магьосник се *надяваше* да е така.

След явното освобождаване от длъжност, последното, което Илидан чувстваше в момента, беше благодарност. През целия си живот бе слушал, че е предопределен за величие, за легенди, и сега вярваше, че времето му е дошло. Народът му беше в паника и между тях и пълното им изтребление нямаше нищо. Със сигурност *сега* беше моментът той да се превърне в част от епичната история.

И може би щеше, ако не бяха двама от онези, на които вярваше най-много. Лорд Рейвънкрест го беше взел под крилото си и бе издигнал Илидан от нищото до магьосник с благороднически ранг само за едно мигване на окото. Новият му господар му беше дал контрола върху оцелелите лунни стражи и близнакът на Малфурион вярваше, че изпълнява добре ролята си на водач-заклинател.

Сега обаче Рейвънкрест го сваляше от поста му, заменяше го с магьосник, който дори не беше нощен елф. Колкото и да уважаваше Ронин, това бе твърде много за Илидан. Човекът със сигурност би

трябвало да вижда това. Ако странникът наистина имаше доверие в уменията му, никога не би приел тази роля.

Неговият миг на величие му беше откраднат... и вместо това му заръчваха да извика своя бъдещ възхищение у всички брат...

Тъмните мисли, които напоследък нахлуваха в ума му, се върнаха с пълна сила. Макар наистина да се опитваше да създаде връзка според заповедта, Илидан донякъде се надяваше да открие, че Малфурион не отговаря, защото е паднал под остриетата на Пламтящия легион. Младият нощен елф очакваше брат му да умре в героична битка, разбира се, но извън тази представа откри, че изобщо не се чувства зле от мисълта за мъртвия Малфурион. Тиранде очевидно щеше да се разстрои, но магьосникът би могъл да я утеши...

Мислите за жрицата разсеяха по-голямата част от мрака. Илидан се почувства зле от това, че случващото се във фантазиите му би я наранило. Как изобщо можеше да си *помисли* да ѝ причини това, та дори заради себе си? Тя бе избрала Малфурион и решението ѝ беше финално.

Илидан отново се насили да се концентрира върху близка си. Първо щеше да се справи със ситуацията, а после да взема решения за бъдещето. Беше вярвал, че то се намира при Рейвънкрест и Тиранде, но и в двата случая грешеше.

Сега Илидан знаеше къде *точно* му е мястото...

Брокс замахна яростно и обезглави един адски звяр, който се опитваше да пробие линиите. Близко до него Джарод и останките от първоначалната охрана даваха всичко от себе си, за да удържат вражеския наплив. Повечето от тях отдавна бяха загубили пантерите си и сега се биеха рамо до рамо с останалите защитници.

Оркът мерна с периферното си зрение полуразкъсано знаме, носено от ездач. Изсумтя изненадано, разпознавайки го като едно от онези, стоящи обикновено до това на Рейвънкрест. Нима защитниците бяха толкова разбити и толкова близо до ръба на поражението, че вече липсваше всякаква организация?

Той погледна наляво и страхът му се потвърди; черното знаме на Блек Руук се вееше съвсем наблизо. Брокс не си спомняше да са

отстъпвали толкова много и все пак имаше неопровержимо доказателство.

Виждаше лорд Рейвънкрест да язди, заобиколен от личната си охрана. Господарят на замъка Блек Руук представляваше впечатляваща гледка дори за ветерана. Първоначално Брокс не уважаваше твърде много нощните елфи, но Рейвънкрест се доказа като роден войн, достоен да бъде наречен орк.

Около благородника се тълпяха други нощни елфи, които извличаха сила от могъщото му излъчване. Рейвънкрест правеше това, на което не бяха способни дори магьосниците — буквално вливаше сила в своите последователи само с присъствието си. Лицата, които Брокс виждаше, носеха решителни и горди изражения. Те очакваха да умрат, но щяха да сторят всичко възможно да отнемат победата от демоните.

После един ездач се приближи много по-близо до гърба на Рейвънкрест, отколкото Брокс считаше за необходимо. Нощният елф имаше мрачно изражение, което не пасваше с тези на останалите и погледът му бе впит в командира, а не във вражеските редици.

Оркът внезапно се затича към Рейвънкрест.

— Брокс — извика Джарод. — Къде отиваш?

— Бързо! — изгътна зеленокожият войн. — Трябва да го предупредим!

Капитанът погледна към соченото от орка място и макар явно да не виждаше онова, което Брокс му показваше, го последва безпрекословно.

— Път! Път! — ревеше Брокс към нощните елфи срещу него. Той скочи и видя как ездачът заема позиция. В едната си ръка войникът държеше меча си и юздите на пантерата. Другата се пресегна към колана му... където висеше кинжал, безполезен срещу Легиона. Той го извади и се наведе към командира.

— Внимавай! — извика оркът, но Рейвънкрест не го чу. Шумът на битката беше твърде силен, за каквото и да е предупреждение.

Пантерата на убиеца се раздвижи и го принуди да се забави за момент. Брокс избута няколко войника от пътя си и размаха огромната си брадва високо, с надеждата, че командирът на армията ще го забележи.

Благородникът не го видя... за разлика от предателя.

Очите на убиеца се присвиха и отчаянието по лицето му се засили. После той се хвърли напред.

— Внимавай! — извика Брокс.

Рейвънкрест започна да се обръща към орка. Намръщи се, все едно ненавременното прекъсване го дразни.

Убиецът заби кинжала в задната част на врата му.

Командирът на нощните елфи се сгърчи на седлото. Изпусна меч си и се понечи да сграбчи по-малкото острие, но войникът вече го бе извадил. От раната бликна кръв и опръска царственото наметало на благородника.

Повечето от струпалите се около Рейвънкрест нощни елфи още не бяха осъзнали ставащото. Убиецът хвърли кинжала надалеч и се опита да избяга, но сега морето от тела работеше против него.

Брокс нададе могъщ боен рев и използва плоската част на брадвата си, за да си проправи път до него. Нощните елфи зяпваха, защото оркът изглеждаше напълно подивял. Но той вече не се и опитваше да им обяснява какво става; сега трябваше само да достигне предателя.

Лорд Рейвънкрест потрепери и падна напред. Последователите му започнаха да забелязват. Неколцина се протегнаха, за да уловят командира, преди да е паднал от пантерата си.

Брокс най-накрая успя да си проправи път до падналия благородник.

— Там! Там!

Неколцина го изгледаха объркано. Най-накрая двама решиха да го последват.

Убиецът не можеше да маневрира с пантерата си през масата тела. Той погледна през рамо и видя, че преследвачите му се приближават. На тъмното му лице се появи изражение на обреченост.

Той изкрещя някаква команда на нощния си саблезъб. За ужас на Брокс котката удари с всички сила един войник, стоящ на пътя ѝ. Докато нещастникът падаше, пантерата захапа друг. Бойците побързаха да сторят път на това, което мислеха за подивяло животно.

Брокс прецени разстоянието и скочи. Приземи се точно зад нощния саблезъб. Оркът замахна дивашки към задницата на животно.

Ударът едва одраска козината, но се оказа достатъчен, за да привлече вниманието на гигантската котка. Животното спря да се подчинява на командите на ездача си и се обърна, за да нападне новодошлия.

Брокс едва успя да избегне свирепите нокти. Нощният саблезъб изсъска ядно, а после се хвърли напред.

Оркът вдигна брадвата и я заби под челюстите на котката. Острието разкъса тъмната козина и кръвта изпръска ветерана. Брокс направи всичко възможно, за да се предпази от падащия отгоре му звяр, тласкан върху оръжието от собствената си инерция.

През лявата ръка на орка премина остра болка. Той погледна натам и видя разкъсана червена плът.

Убиецът се отдръпна, за да удари отново, но когато замахна, нечий чужд меч посрещна неговия.

Джарод изръмжа, защото насочената надолу сила на чуждото острие го накара почти да падне на едно коляно. Предателят се опита да изрита капитана, но той се отдръпна извън досега му.

Шадоусонг обаче не включи в сметките си умиращата нощна пантера. Махайки яростно с лапи и пръскайки кръв навсякъде около себе си, котката се опитваше да удари каквото и да е. Тя перна Джарод със задната част на едната си лапа и го запрати настрани.

Брокс усети, че силите ѝ отслабват и отдръпна брадвата. Нощният саблезъб залитна напред с бълбукащ звук. Предните крака на животното не издържаха тежестта му и то се свлече.

Когато пантерата му умря, нощният елф скочи и се хвърли с извадено острие срещу Брокс. Ветеранът отстъпи крачка назад и двамата се сблъскаха. Убиецът имаше изненадата на своя страна и бързо скочи на краката си, докато оркът се опитваше да запази равновесието си.

— Смърдящо чудовище! — изсмя се войникът. Той замахна с меча и почти отрязва ухото на Брокс.

Зеленокожият войн ритна към краката на врага си, но предателят отскочи. Оркът го застигна с брадвата, още докато краката му бяха във въздуха.

Убиецът изглежда Брокс втрещено, когато острието на брадвата премина едновременно през бронята и гърдите му. Предателят залитна

назад, все още вкопчен в меча си. Оркът се засили и отново кръстоса оръжие с ранения убиец.

Противникът му се надигна със задъхване. Държеше меча в готовност и почти предизвикваше врага си да го нападне.

Брокс замахна... и за негово удивление убиецът хвърли оръжието си и извика:

— За Азшара!

Брадвата се заби в гърдите му, без да срещне съпротива. Нощният елф залитна напред, мъртъв още преди тялото му да докосне напоената с кръв земя.

Дишайки тежко, ветеранът пристъпи към трупа. Той го подритна с крак, но войникът не се размърда.

Джарод дойде при него. Капитанът стискаше ръката си, но иначе изглеждаше ненаранен. Един войник, който ги беше последвал дотук, помагаше на офицера.

— Ти го уби! — каза Шадоусонг. — Чудесно! Браво!

Но ушите на орка бяха глухи за тези думи. Той се обърна и погледна към сцената, заобиколила лорд Рейвънкрест. Неколцина от последователите на благородника го носеха високо над хаоса, докато се опитваха да го изведат извън битката. Очите на командира бяха затворени и изглеждаше като заспал, но Брокс ясно виждаше, че не е. Челюстта на нощния елф висеше свободно и едната му ръка, избегнала подкрепата на преданите носачи, висеше безжизнено по начин, който престарелият войн познаваше твърде добре.

Брокс се беше провалил. Господарят на замъка Блек Руук бе мъртъв.

Армията нямаше водач.

Зловещото създание с копитата наклони глава. Страхотно се забавляваше.

— Не обичаш ли изненадите, Малфурион Стормрейдж? Или съм станал нещо толкова по-голямо, че ограниченият ти ум не може да го обхване и да разбере какво съм бил някога? — Той се поклони подигравателно. — Нека се представя наново! Лорд Ксавиус от Зин-Азшари, по-късно на служба при нейно величество... и по-късно мъртъв.

— Аз... видях те как умираш! — извика друидът. — Разкъсан на парчета...

— Уби ме, искаш да кажеш! — прекъсна го Ксавиус, а веселието за миг изчезна от изражението му. — Разпръсна ме из небесата!

Той пристъпи към нощния елф, което отговаряше на надеждите на Малфурион. Колкото по-надалеч от Тиранде беше адското изчадие — някогашен съветник на Азшара, толкова по-добре.

Елфът смътно си спомняше от легендите създанията, чиято форма носеше сега мъртвецът. Наричаха ги сатири — магически демони, обладаващи смъртоносна хитрост и интелект.

— Ти ме уби — продължи Ксавиус и отново се ухили заплашително. — И ме обрече на дори по-лоша съдба! Бях се провалил в очите на благородния, великия Саргерас... И както е в правото му на бог, той ме наказва с безкрайна жестокост...

Малфурион бе виждал ужасите, извършени от Пламтящия легион, и можеше с лекота да си представи точно колко жестоко е било наказанието на Ксавиус. Милостта бе нещо напълно непознато на демоните.

Чудовищните изкуствени очи проблеснаха и сатирът продължи:

— Нямах уста, но пак крещях. Нямах тяло, но чувствах болка отвъд способностите ми да я опиша. Обаче не винях своя господар и повелител, защото той вършеше само необходимото. — Но макар че каза това, рогатото създание потрепери за момент. — Не, през цялото изпитание запазих една мисъл. Споменът кой ме доведе до подобен ужас.

— Стотици умряха заради теб — отвърна друидът, опитвайки се да привлече сатира още по-близо. Ако искаше да използва някоя магия срещу ужасяващия Ксавиус, трябваше първо да го отдалечи достатъчно от Тиранде. — Безброй изклани невинни.

— Несвършените! Замърсените! Светът трябва да бъде прочистен за онези, които ще боготворят Саргерас!

— Саргерас ще унищожи Калимдор! Пламтящият легион ще унищожи *всичко*!

Ксавиус се изсмя.

— Да... ще го направи.

Заявлението му хвана Малфурион неподготвен.

— Но ти току-що каза...

— Това, което глупаците искат да чуят! Което онези като добрия капитан Варо’тен или Аристократите си мислят... в което аз някога вярвах! Саргерас ще прочисти света за своите поклонници... а после ще го унищожи, за наказание, че изобщо е *жив*. Виждаш ли колко е просто?

— Тоест колко е кръвожадно и побъркано, нали?

Сатирът сви рамене.

— Зависи от гледната точка...

Малфурион бе чул достатъчно. Ръката му се протегна към една от торбичките на колана му.

Без предупреждение две силни ръце се усугаха около неговите и го хванаха здраво. Друидът се опита да се бори, но похитителят беше твърде силен.

Другите сатири го завлякоха към Ксавиус. Водачът се засмя още по-силно, а ужасните му очи се подиграваха на нощния елф.

— Когато великият лорд Саргерас ме захвърли обратно в това измерение, той го стори, за да му доведе онзи, който беше причинил затварянето на първия портал и по този начин забави непростимо неговото величествено пристигане.

Малфурион не каза нищо, но продължи да се бори срещу двата сатира, които го държаха.

Ксавиус се наведе по-близо, а дъхът му облъхна лицето на нощния елф на вонящи вълни.

— Но остави на мен да реша точно *как* да те заведе при него за твоето наказание. Помислих си, достатъчно ли ще бъде просто да те предам на Великия? — Той се изкикоти. — „Не“, казах си! Моят повелител Саргерас иска Малфурион Стормрейдж да страда колкото е възможно повече, а мой свещен дълг е да се погрижа това да стане...

За ужас на друида гротескната фигура се обърна към Тиранде, която изглеждаше странно дълбоко заспала. Сатирът се наведе, а устата му се озова близо до нейната.

— Стой далеч от нея! — изрева младият елф.

Ксавиус извърна глава, само колкото да погледне към него.

— Да, помислих си. Трябва да страда... но как? Решителен млад мъж, без съмнение готов да се пожертва... но дали би пожертвал *другите*? Онези, които са му *скъпи*?

Сатирът погали косата на жрицата с ноктестата си ръка. Малфурион се опитваше да го докопа, да удуши Ксавиус. Никога не беше мразил толкова друго живо същество (ако се изключат демоните), но точно тук и сега друидът с удоволствие щеше да смаже гърлото на някогашния съветник.

Яростта му само забавляваше Ксавиус. Все още наведен близо до Тиранде, сатирът добави:

— Бързо открих, че Малфурион Стормрейдж го е грижа за двама. Единият му беше като брат... не, чакай!... той му е брат, даже близък! Близки като деца, сега те бяха израснали различни в интересите и копнежите си. Но разбира се Малфурион все пак обича силно своя скъп роднина Илидан... дори самият Илидан да е започнал да изпитва завист към онзи, на когото *тя* гледа с повече благосклонност...

— Имаш мен! Остави ги на мира!

— Но къде ще бъде наказанието в *това*? — запита Ксавиус и се надигна. Изражението му стана жестоко. — Къде ще отиде отмъщението? Нима може да има по-ужасна болка за теб от това да изгубиш не само единия от тях, но и двамата? — Той се изсмя. — Брат ти *вече* е изгубен за теб, макар и ти още да не го знаеш, Малфурион Стормрейдж. Тази красавица обаче бе много по-трудна за откриване. Благодаря ти, че помогна, като я доведе при нас...

И докато сатирите, приковали ръцете му, се засмяха заедно с господаря си, младежът се прокле, че е помолил Тиранде да им помогне. По този начин я беше предал на тези чудовища.

— Не! В името на Елун, няма да ви позволя!

— Елун... — Ксавиус произнесе името с презрение. — Има само *един* бог... и името му е Саргерас.

Той щракна с пръсти и другите притиснаха друида на колене. Сатирът пристъпи към него на чаткащите си копита. Всяка стъпка отекваше в главата на Малфурион.

После внезапно през мъглата в ума му проби един глас, който не се различаваше толкова много от неговия собствен: „Братко?“

— Илидан? — изрече той, преди да успее да се спре.

— Да — отвърна Ксавиус, смятайки, че въпросът на пленника му се отнася до нуждата от обяснение какво е сторил сатирът на неговия близък. — Той беше доста лесен. Той я обича не по-малко от теб,

Малфурион Стормрейдж... и никога няма да приеме, че тя е избрала теб...

„Илидан обича Тиранде? — Друидът знаеше, че брат му го е грижа за нея, но не и до тази степен. — Но тя обича... мен?“

Твърде късно си спомни, че в момента брат му долавя мислите му. Яростта и срама на Илидан от това разкритие го обгърнаха изцяло. Той се разтреसे от силата на емоциите на брат си.

Ксавиус отново не доразбра ставащото.

— Такава изненада? Колко прекрасно е да чуеш, че си спечелил любовта ѝ, но колко е ужасно да знаеш, че заради нея тя ще страда повече от всеки друг на този свят, освен теб!

„Илидан! — извика Малфурион към брат си. — Илидан! Тиранде е в опасност!“

Вместо притеснения обаче, усети само презрение от магьосника:

„Няма ли тогава да се обърне към теб, братко — могъщият и величествен повелител на природата? Каква помощ би могла да иска от един прокълнат глупак, от неудачник, обречен от цвета на очите си на фалшиви мечти и фалшиви надежди?“

„Илидан! Ще я измъчват! Ще умре от ужасяваща смърт!“

От близнака му обаче дойде само мълчание. Илидан явно се беше отдръпнал от него. Връзката още съществуваше, но почти недоловимо.

„Илидан!“

Лицето на Ксавиус изпълни взора му и го изтръгна от мисловния разговор. Неестествените очи сякаш се опитваха да пробият неговите, за да разберат какво става в ума на друида.

— Това ли нещо ме обрече на ужас, по-голям от смъртта? — изсъска сатирът. — Ако ти си моят най-велик враг, значи съм заслужавал всичко, което ми стори Великият, че дори и повече...

Той щракна с пръсти и отдясно на Малфурион дойдоха още половин дузина от гнусните създания. Ксавиус посочи към неподвижното тяло на Тиранде и в същото време погледна към битката.

— Скоро ще достигнат това място. Нека напуснем преди да стане... некомфортно.

Ксавиус се върна към Тиранде, докато трима други сатири — очевидно също Аристократи — вдигнаха високо ръце и започнаха да

правят някаква магия. Малфурион веднага разбра какви са плановете им. Създанията не можеха да се надяват да избягат по друг начин, освен чрез портал. Щом можеха да издигнат такъв, който да прекрива пределите на времето и пространството, едва ли щеше да им е трудно да отпътуват и до Зин-Азшари.

А веднъж стигнеха ли там, умираше всякаква надежда за него или Тиранде.

„Илидан!“

Но дори настойчивостта, която се опитваше да предаде, не накара близнака му да отговори. Беше останал, сам.

Звуците на битката се долавяха все по-наблизо. В празния въздух между тримата сатири се оформи чернота.

Ксавиус протегна ръце към Тиранде, а усмивката му беше поширока и зловеща от всякога.

— Тя ще се наслади на компанията на Великия — изкикоти се той. — Преди да умре...

Порталът стана широк и висок, достатъчно голям, за да пропусне демоничните изчадия и техните пленници. Ксавиус вдигна жрицата в ръцете си, сякаш тя нямаше никаква тежест за него...

И една перната стрела се заби в рамото на сатира...

ДВАЙСЕТ И ТРИ

Черните мисли направо задушаваша Илидан. Той изпълни заповедта на Ронин да намери брат си, само за да му бъде напоменено отново за неадекватността и провалите му. Нямахше значение, че и Малфурион, и жената, която обича, са попаднали в някаква ужасна беда. Имаше значение само това, че собственият му брат ясно му показва, че е спечелил любовта на Тиранде, без дори да разбере, че е имало съревнование. Безвредният му близък сяко се бе натъкнал на най-великата награда от всички, докато Илидан, който се беше борил за нея, не можеше да покаже никакъв резултат от усилията си, освен нараненото си сърце.

Една малка част от магьосника нашепваше да не обръща внимание на това и да им помогне. Най-малкото трябваше да стори нещо за Тиранде. Някаква ужасна сила, която служеше на Пламтящия легион, я държеше в лапите си.

Пламтящият легион. От време на време Илидан се чудеше колко ли по-добро щеше да бъде състоянието му, ако служеше на кралица Азшара и Аристократите. Сега те сякаш бяха на прага да пожънат успеха от съюза си с демоните. Крас и Ронин се кълняха, че Легионът ще унищожи целия живот на света, включително кралицата и нейните хора, но това със сигурност не можеше да бъде вярно. Тогава Азшара не би се присъединила към тях, нали? Аристократите трябваше само да затворят портала и заплахата щеше да изчезне. Ако го държаха отворен, то бе само защото знаеха, че е в тяхна полза да го поддържат.

Илидан изръмжа. Главата го болеше от противоречивите мисли, които само допреди няколко дни го отвращаваха. Той погледна към мястото, където Ронин направляваше усилията на лунната стража. Магьосникът не изглеждаше от типа, който ще отстъпи подобна позиция, щом веднъж я е придобил. Илидан прокле. Сега, в добавка към брат му, и Ронин, и лорд Рейвънкрест го бяха предали...

„Илидан!“ — долетя до него отново гласът на Малфурион, този път още по-отчаян.

Магьосникът затвори ума си за повика му.

Тиранде падна от хватката на сатира, но се приземи меко на земята. Дори тогава не се размърда, което отново убеди Малфурион, че жрицата е омагьосана от Ксавиус.

Някогашният съветник стисна рамото си, където стрелата се бе забила много надълбоко. От раната течеше кръв, но Ксавиус изглеждаше повече ядосан, отколкото наранен. Стисна дръжката, но когато острието отказа да излезе, той просто счупи края в безпомощен яд.

Още докато другите сатири осъзнаят, че са атакувани, един от онези, държачи Малфурион, се разтърси диво и после падна по очи. Нова стрела, подобна на първата, беше забита между лопатките му.

Друидът използва вече свободната си ръка, за да бръкне в една от кесиите и да запрати съдържанието ѝ в лицето на другия си пазач. Сатирът закри очите си с длани и нададе вик, защото една от билките, събрани от Малфурион под надзора на Ценариус, започна да прогаря плътта му. Той залитна на една страна, напълно, забравил пленника си.

Друидът не се обърна да види спасителя си, а вместо това извади кинжала си и преряза гърлото на ослепеното създание. Докато сатирът се свличаше безжизнено, Малфурион използва вятъра, за да насочи острието му и го хвърли към Ксавиус.

Макар и ранен, бившият Аристократ избягна кинжала с лекота. Погледът му за миг прехвърча към тримата, които се опитваха да удържат портала, а после той се изсмя и отново сграбчи Тиранде.

Трета стрела се заби на сантиметри от копитото му. С блеснали очи Ксавиус махна към сатирите, които не бяха заети с портала.

Двама се засилиха към Малфурион, а другите — към неизвестния стрелец. Друидът отново брънка в кесията си и хвърли малко сферично семе към едно от нападащите го създания.

Сатирът отстъпи и го остави да падне пред него. Но още докато усмивката се разстиляше по лицето му, семето се разтвори и от него излетя някакъв бял прах, който го погълна. Чудовището започна да кашля и да киха толкова силно, че накрая падна на колене. Но дори тогава страданията му не се облекчиха.

Малфурион хвърли второ семе към другия, но не уцели. Сатирът скочи върху него, а ноктестите длани се насочиха към гърлото му. Друидът видя зад гърба му как Ксавиус се опитва отново да вдигне Тиранде, но раната най-сетне беше запознала да го изморява; накрая той просто започна да я влачи към портала със здравата си ръка.

Уплашен, че чудовището ще успее въпреки раната си, нощният елф бързо прерови ума си за магия, с която да премахне непосредствената опасност. Сатирът отгоре му се изсмя подигравателно и ноктите му издраскаха кожата под брадичката на Малфурион. Рогатото създание започна да мълви нещо и друидът почувства как около врата му се надига ужасна горещина, сякаш там се оформя някаква задушаваша яка.

И в този миг сражението се пренесе върху хълма.

Нощни елфи и демони, вкопчени в битка, нахлуха в местността. Отстъпващите войници се сблъскаха с Ксавиус и товара му. Сатирът изръмжа и само с нокти успя да обезглави изотзад един нещастен боец.

Но дори това изчадие не можеше само да спре наплива. Хаосът помете всичко. Сатирите, отворили портала, едва успяваха да го поддържат стабилен.

Що се отнася до Малфурион, той бързо губеше въздух. Ухиленият урод над него вдигна ноктестата си ръка с очевидното намерение да отвори гърдите на друида с един замах. Бъркайки отчаяно в кесията си, младежът сграбчи първото нещо, което намери, и го хвърли в отворената уста на врага си.

Рогатото създание се отдръпна рязко с разширени очи и изплашено изражение. В същия миг усещането за задушаване изчезна. Сатирът се препъна, очите му започнаха да се подуват. Малфурион усети как от демоничната фигура започва да се излъчва огромна горещина.

Борецото се създание бе обхванато от пламъци, които бързо го погълнаха. То крещя, докато тялото му почерняваше и огънят ядеше плътта му.

Друидът се задави от погнуса и покри носа и устата си. По време на последната им среща, Ценариус му беше показал как да овладее горещината, съдържаща в семената и плодовете на някои растения, и да я увеличава хилядократно. Очевидно хвърленото от Малфурион семе беше едно от тези, предварително подготвени за целта.

Едва няколко секунди след като погълна растението, създанието се срина, оставяйки след себе си само няколко обгорени кокала. Малфурион никога не беше оценявал истински някои от наставленията на своя шан'до, но сега видя, че всичко, което му бе показал Ценариус, крие мощ в себе си. Явно наистина нямаше по-могъща сила от тази на природата.

Той отново погледна към Ксавиус. Един от другите сатири беше отишъл да помогне на водача си и сега двамата влачеха Тиранде след себе си. Когато обаче някогашният съветник се обърна и видя, че друидът тича срещу него, остави слугата сам да продължи и се приготви да посрещна нощния елф.

Създанието удари земята с копито и земния трус накара Малфурион, заедно с неколцина бойци да загубят равновесие. Под крака на сатира се отвори цепнатина, която се засили към друида с шеметна скорост. Нощният елф едва успя да се претърколи настрани, за да не го погълне.

След като пътят към съперника му се разчисти, Ксавиус приближи. Блеещият му смях разтърси Малфурион до дъното на душата му с чудовищното си звучене.

— За да бъдеш отново героят на деня, трябва първо да се изправиш — подигра му се страховитото създание. — Не бива да лазиш в калта, чакайки със затаен дъх смъртта си.

Нощният елф посегна към кесията си, но сатирът реагира първи. Той направи бързо движение с ръце и всичко, закачено по колана на друида, отхвърча настрани.

— Стига толкова триви, ако обичаш. — Ксавиус сякаш израстваше пред очите на Малфурион, докато се приближаваше, а външността му ставаше все по-животинска. — Великият Саргерас те иска жив, но мисля, че няма да му се подчиня в това. Ще намери достатъчно удовлетворение в брат ти и женската...

Ценариус учеше Малфурион да изпитва обич към всяко живо същество, но в момента друидът чувстваше само отвращение. Той скочи към Ксавиус в опит да го събори.

Сатирът с лекота го сграбчи за гърлото със здравата си ръка. Остави елфа да виси над него, очевидно извличайки огромна наслада от безпомощните му опити да се освободи.

— Може пък и да оставя някакъв нищожен намек за живот у теб, Малфурион Стормрейдж... — подигра му се той. — Ако успея да удържа желанието си за мъст, разбира се.

Виденията за Тиранде и Илидан, попаднали в ноктите на Пламтящия легион, дадоха сили на Малфурион да се бори още по-агресивно. Той изрита сатира с всичка сила.

Петата му уцели раненото рамо на Ксавиус и заби счупената стрела още по-дълбоко.

Чудовището изрева. Дланта му се разтвори и друидът падна. Малфурион се претърколи на една страна, а после успя отново да стане.

— Предал си твърде много — каза той на Ксавиус. — Наранил си твърде много, лорд-съветнико. Няма да ти позволя да навредиш на никого повече. — И сега той знаеше точно какво да направи. — Оттук нататък от теб ще излиза само *живот*, не смърт.

Очите на Ксавиус проблеснаха. Усмивката му носеше само омраза. От него се излъчваше тъмна сила...

Но друидът нанесе удара си първи, защото дървената стрела му беше дала идея.

Счупената дръжка изведнъж израсна наново, а после пусна *корени*. Каквато и магия да приготвяше сатирът, веднага я прекрати и отново се опита да махне острието от рамото си. Но заклинанието на Малфурион бе сторило повече от това да задържи стрелата; корените растяха *навътре* в раната, а дървото се хранеше от жизнените течности на създанието.

Тялото на Ксавиус се наду като мъртва риба. Той закрепя не от болка, а от ярост, а блестящата му от злокобна енергия ръка докосна растящото дърво, за да го изгори. Вместо това обаче сатирът само изкрещя отново, защото корените дотолкова се бяха преплели с нервната му система, че всичко, което се случваше с тях, го чувстваше и той.

Някогашният Аристократ зяпна и загледа пръстите си, които се сбръчкаха и се превърнаха в тънки клонки, от които покараха листа. Рогата на сатира се разклониха и от тях израснаха нови клони, които оформиха короната. Всъщност не Ксавиус се превръщаше в дърво, по-скоро тялото му подхранваше творението на Малфурион, даваше му енергия, за да порасте.

— Това няма да приключи нещата помежду ни, Малфурион Стормрейдж! — успя да изреве Ксавиус. — Няма... да ги... приключи!

Но друидът не се поддаде на заплахата. Трябваше да довърши магията, въпреки силната воля на сатира, която се бореше с нея, и разсейващата го битка.

— Ще ги приключи — прошепна той, повече на себе си, отколкото на лорд-съветника. — *Трябва*.

И след един последен зверски рев, всяка следа от сатира изчезна и дървото, което друидът създаде от дървената стрела, разцъфтя. Кожата на Ксавиус се сбръчка и се превърна в дебела кора. Все още виещата му уста оформи широк чеп. Бойците наоколо се разпръснаха, когато корените се протегнаха надолу към копитата на съветника и се заровиха дълбоко в земята, пленявайки го завинаги.

И наскоро цялата разруха и смърт се надигна горд и могъщ дъб с разперена корона от свежи зелени листа — триумф на живота над гаврата с него.

Малфурион падна задъхан на колене. Искаше да се изправи, но краката не му позволяваха. Беше извлякъл толкова много енергия от себе си, за да наложи магията си над могъщата воля на Ксавиус, че просто не му бяха останали сили. Въпреки вихрещата се около него битка, той не искаше нищо повече от това да се свие под сянката на дървото и да заспи завинаги.

И тогава лицето на Тиранде изпълни ума му.

— Тиранде!

Нощният елф се пребори с умората, макар да се чувстваше така, все едно хиляда железни вериги са се усукали около тялото му, и се изправя. В началото Малфурион видя само войници и демони, но накрая мерна тримата сатири-магьосници. Само на няколко стъпки от тях четвъртият носеше жрицата към зловещия портал.

— Не!

Той помоли вятъра за помощ и въздухът се завихри около самотния сатир, блъскайки го назад, за да не успее да избяга. Макар все още твърде изтощен, Малфурион се затича към Тиранде и нейния похитител.

Нова стрела прелетя и удари сатира в гърдите. Той се олюля за момент и после падна към другарите си. Тиранде се изхлузи от

хватката му, но вятърът, който се грижеше за желанията на друида, я положи нежно на земята.

Малфурион отново благодари и на вихъра, и на невидимия си съюзник. Събрал нови сили за последния пробег, той си проправи път към жрицата, като всяка стъпка бе битка, чиято награда обаче му даваше неизчерпаема енергия да не спира да я води.

Но когато се приближи, един от трите сатира се отдели от другите. Порталът потрепери и стана нестабилен.

Рогатото създание притича до Тиранде.

Нощният елф нададе вик на ужас и скочи напред, но не успя да достигне целта си. Нещо прелетя покрай главата на сатира, но успя само да закачи ухото му и да пусне малко кръв по рамото му. Въпреки раната, чудовищната твар хвана здраво жертвата си и скочи през портала...

Двамата с жрицата изчезнаха.

Последните двама сатири ги последваха и порталът започна да се разпада. Когато и третият изчезна, черната празнина се разпръсна, все едно никога не е съществувала...

И по този начин отне на Малфурион надеждата да спаси Тиранде.

Дойде му твърде много. Нощният елф падна ничком, игнорирайки страховитата битка около себе си. Отново бе победил Ксавиус, беше направил така, че онзи, който допусна Пламтящия легион в Азерот, никога да не може отново да подаде нечестивата си ръка на тяхната зла кауза... но всичко това нямаше никакво значение. Бе изгубил Тиранде. И по-лошо, сега тя беше пленница на демоните.

По бузите му покапаха сълзи. Небето потъмня зловещо, но друидът не забеляза. За Малфурион имаше значение само това, че се е провалил.

Провалил.

От небесата заваляха капки в синхрон със сълзите му. Започнаха да се изливат в огромни количества. Странно, но Малфурион единствен оставаше недокоснат от внезапната буря. Проблеснаха мълни и затрецяха гръмотевици в съзвучие с бушуващото му мрачно настроение. Нищо не бе по-важно от Тиранде. Сега го знаеше... но какво от това?

Вятърът зави в съзвучие със загубата му. Новото дърво, което се издигаше на върха на хълма, се разклати, когато вихър със силата на торнадо заудря всичко, освен страдащия нощен елф...

Най-накрая един глас проби през мъглата на отчаянието му. Първо бе само досада в крайчеца на съзнанието му, но малко по малко се превърна в тътен в ушите му. Малфурион ги закри с ръце в опит да го заглуши и да се върне към мрака, обхванал мислите му. Гласът обаче не заглъхваше, а вместо това се засилваше с всяко произнасяне на името му.

— Малфурион! Малфурион! Трябва да се отскубнеш от това състояние! Побързай, иначе ще удавиш всичко и всички!

Той познаваше този глас и макар огромна част от него да искаше да игнорира нахлуването в съзнанието му, разумът надделя. Предупреждението и тона, с който бе отправено, накараха друида най-сетне да се вгледа не навътре, а *навън*.

За да открие, че се намира наскре природна стихия.

Дъждът се изливаше в такова количество и с такава сила, че нищо не успяваше да му устои. Странно, но освен него, само новото дърво изглеждаше донякъде защитено от бушуващата буря.

— Какво...? — изпелтечи друидът. Но в мига, в който проговори, пороят нападна и него. Той падна в калта под ударите на адския дъжд.

А после, въпреки бурята и пищящия вятър, над него се появи огромна сянка. Нощният елф погледна нагоре и видя летящия над себе си гигант. Спомни си за полубогинята Авиана и се зачуди дали това не е тя във формата на смъртта. Но той не бе едно от нейните създания и силно се съмняваше, че тя би направила изключение за него.

Силен бумтящ глас най-сетне разкри идентичността на огромната сянка:

— Нощни елфе! Стой неподвижно! Трудно ми е да се концентрирам наскре този хаос и не искам да те смажа по случайност!

Кориалстраз го сграбчи в едната си лапа и го издърпа в небето. Драконът смело се бореше с бурята, но явно всеки сантиметър му костваше огромно усилие. Малфурион почувства, че червеният не е в най-добрата си форма. Всъщност се изненадваше, че Кориалстраз изобщо е оцелял след сблъсъка си с Нелтарион.

Докато се издигаха, нощният елф успя да различи част от пейзажа под себе си. И двете армии бягаха — демоните се движеха

обратно през терена, опустошен от Земния пазител. Нощните елфи пък се спасяваха в противоположна посока. Сега всички се бореха с нов и по-смъртоносен враг — дъждът, който правеше кални свлачища и коварни хлъзгави пътеки. Един по-висок хълм се срути и затрупа група адски пазачи. Нощен саблезъб се подхлъзна на мокрия хребет и ноктите му затънаха безполезно в меката почва. Котката и ездачът ѝ паднаха към смъртта си в низините.

Насред хаоса Малфурион съзря дребна фигурка, която се опитваше да се измъкне от хълма, където самият той бе седял допреди малко. Около момичето валеше кал, която почти я погребваше. Малко по-нагоре част от почвата беше готова да се отцепи, а това със сигурност щеше да е краят за дребосъчето.

Тя все още стискаше лъка в ръката си.

— Чакай! Там! — извика той към Кориалстраз. — Помогни ѝ!

Червеният дракон без колебание се понесе към земята, насочвайки се към изпадналото в беда момиче. Съсредоточена в отчаяната си борба с терена, тя не забеляза левиатана, докато ноктите на Кориалстраз не се обвиха около нея. Тя изкрещя, когато драконът я измъкна от заплашващата живота ѝ тиня и я понесе в небето.

— Няма да те нараня! — изрева драконът. Младото момиче явно не му повярва, но млъкна. Чак когато видя, че Малфурион се намира в другата лапа на гиганта, детето проговори:

— Господарката Тиранде! Къде...?

Друидът поклати глава. Тя го изглежда така, сякаш е разбил сърцето ѝ, наведе се напред и заплака. Но дори тогава продължи да стиска здраво лъка.

Малфурион върна вниманието си върху бурята и осъзна, че тя не може да е естествена. Беше се появила твърде рязко, но не изглеждаше като дело на Пламтящия легион, нито на собствения му народ. Дори Илидан не би допуснал нещо толкова опасно да излезе напълно извън контрол.

Огледа се към небето, почти очаквайки черният дракон да се завърнал. Нямаше и следа нито от Нелтарион, нито от златния му диск. Каква тогава бе причината за катастрофалния катаклизъм?

Той зададе въпроса на Кориалстраз, но не драконът му отговори. Вместо него му отвърна фигура, впита във врата на бегемота и донякъде защитена от стихията от блестящо златисто сияние:

— *Ти, Малфурион! Ти изсипваш това върху ни!*

Той зяпна Крас, когото за последно беше видял на гърба на неуправляемата му пантера. Магьосникът не изглеждаше никак добре, а подутината от едната страна на главата му все още бе ярко червена, но изглеждаше не по-малко решителен да взема дейно участие в събитията.

Думите му обаче бяха неясни за Малфурион.

— Какво искаш да кажеш?

— Раждането на тази буря е резултат от твоето нещастие, друиде! Тя резонира с мъката ти! Трябва да я прекратиш, заедно с безнадеждността, която те е обхванала, иначе никой от нас няма да оцелее!

— Ти си луд!

Но още докато казваше това, Малфурион почувства нещо познато във вихъра. Пресегна се със сетивата си и го докосна така, както Ценариус го бе учил да докосва всички елементи на природата. И това, което откри, отблъсна друида. Не бурята го отврати до такава степен, а онази част от нея, в която наистина разпозна себе си. По някакъв начин именно той беше създал това чудовище, влагайки в него тъгата и отчаянието си. В отговор то нападаше не само враговете, но и другарите му.

„Аз съм не по-малко ужасен от демоните или черния дракон!“ — помисли друидът.

Крас явно усети посоката на мислите му, защото промълви:

— Малфурион! Не бива да допускаш подобни чувства да те удавят! Това беше случайност! Трябва да насочиш силата на емоциите си в това да *помагаш*, не да унищожаваш!

Ала защо? Друидът отново помисли за Тиранде, попаднала в плен на господаря на Пламтящия легион. Без нея не виждаше причина да продължава напред.

Именно Тиранде обаче накрая разтърси чернотата в ума му. Тя не би искала това разрушение. Жрицата правеше всичко възможно, за да опази народа си жив. Малфурион я беше провалил; ако оставеше бурята да продължи, щеше да предаде и паметта ѝ.

Той се вгледа в младото момиче, което явно беше рискувало собствения си живот, за да спаси Тиранде. На твърде малко сезони за

послушница, тя все пак бе използвала цялото си умение с лъка, бе направила всичко по силите си, въпреки сатирите и демоните.

Докато си мислеше за това и я гледаше как плаче, Малфурион почувства как всичките му емоции, свързани с Тиранде, отново се надигат. Той се вгледа в бурята без колебание, налагайки волята си на вятъра и облаците... всяка част от природата, която участваше в това дяволско представление.

Вятърът промени посоката си. Дъждът все така се изливаше, но сега сякаш намаля там, където бягаха нощните елфи, и се усили върху отстъпващите през изпепелените от Нелтарион земи сили на Пламтящия легион. Главата го болеше, докато се бореше с желанията на времето и го принуждаваше да фокусира цялата си ярост върху демоните.

Дъждът над него секна. Бурята се премести в посоката на Зин-Азшари...

Малфурион си пое дъх облекчено. Беше успял...

Нощният елф се отпусна в хватката на дракона. Някъде отгоре Крас извика:

— Браво, друиде! Браво!

Трябваше да е поразен от това, което беше постигнал току-що, при това не веднъж, а два пъти. Със сигурност дори Ценариус би бил. Но всичко, за което Малфурион можеше да мисли в момента, бе неуспехът му да спаси Тиранде.

А само това имаше значение.

Бурята продължи три дни и три нощи. Тя отблъскваше Пламтящия легион все по-назад с неумолимостта, дадена ѝ от нейния създател. По времето, когато спря да вали, чудовищните нашественици се намираха само на два дни път от Зин-Азшари.

За съжаление нощните елфи не можаха да ги последват твърде далеч. От другата страна на вулканичния регион, създаден от Нелтарион, защитниците се опитваха да се погрижат за собствените си рани и да се прегрупират. За мнозина разрухата, причинена от бурята, Демоничната душа и всичко останало, бледнееше пред смъртта на лорд Рейвънкрест.

Нямаше как да му устроят подobaваща погребална церемония, но командирите на нощните елфи сториха всичко по силите си. По настояване на лорд Десдел Старей, каруца, теглена от шест нощни саблезъба, премина през по-голямата част от армията. Върху нея бе положен мъртвият благородник, а ръцете му лежах скръстени върху знамето на неговия клан. Тялото му бе заобиколено от нощни лилии. Група войници от замъка Блек Руук проправяха пътя на каруцата. Друга група отзад следеше никой от хлипащата тълпа да не се опитва да докосне тялото, за да не би то да падне. По продължение на целия преход тръбачите надаваха жалния си вой, за да предупредят онези напред, че тъжната процесия приближава.

Щом всичко това приключи, тялото на Рейвънкрест бе поставено редом до всички онези, които бяха умрели същия ден, на известно разстояние от лагера на оцелелите. На Малфурион се падна да измоли от Кориалстраз ужасната услуга, но драконът склони с готовност.

Когато стотиците нощни елфи се бяха приближили достатъчно, за да виждат, но не толкова, че да са в опасност, консьортът на Алекстраз избълва единствения огън, който със сигурност щеше да гори, независимо от влагата, покрила всичко.

Щом телата на лорд Рейвънкрест и останалите бойци се превърнаха в пламтящ вихър, Малфурион потърси уединение. Имаше обаче друг, който не искаше да го остави сам — младото момиче, което бе опитало да спаси Тиранде. Шандрис, както се беше нарекла, постоянно го тормозеше с въпросите си кога смята да потегли в търсене на жрицата. За съжаление младият нощен елф нямаше отговор за нея и накрая накара другите сестри да я вземат под крилото си, ако ще и само за да не се спъва постоянно в нея.

Лорд Старей, обявен за командир от сподвижниците си, претърси армията за предатели. Двама войници, свързани с убиеца, бяха екзекутирани след безплодни разпити. С това Старей сметна случая за приключен и се прехвърли към следващата фаза на битката.

Крас и Ронин, в компанията на Брокс и Джарод Шадоусонг, се опитаха да убедят новия водач на армията за нуждата да се обърнат към другите раси и да създадат обединена сила, но молбите им попаднаха на уши, по-глухи отвсякога.

— Рейвънкрест каза последната си дума по този въпрос и аз ще почета паметта му — рече слабият благородник и смръкна от белия си

прашец.

Това приключи дискусията, но не и тревогите. На Пламтящия легион нямаше да му трябва много време, за да се възстанови, и Аркемонд щеше бързо да го прати обратно срещу нощните елфи. Никой не се съмняваше, че демоничният командир ще ги нападне с ярост, по-жестока от всичко, срещу което защитниците се бяха изправили до момента.

И даже ако нощните елфи успееха да задържат нашествениците и дори да ги избутат до самите порти на Зин-Азшари, нищо от това нямаше да има значение, ако порталът останеше отворен и Аристократите и чудовищата съумееха да го уголемят. Хиляда по хиляда демона можеха да измрат и нощните елфи щяха да атакуват дори самия дворец... по всичко щеше да е безсмислено, ако Саргерас пристъпеше в техния свят. Той щеше да помете армията им с махване на ръце, с един по-свиреп поглед.

И този едничък факт помогна на Крас да вземе решение. Другите се събраха с него и той обяви единствената алтернатива пред съдбата, която в момента изглеждаше напълно неизбежна.

— Рейвънкрест грешеше — настоя той, предизвиквайки паметта на мъртвия. — А Старей е сляп. Без съюз между всички раси, Калимдор... *светът...* е загубен.

— Но лорд Старей няма да говори с тях — отбеляза Джарод.

— Тогава *ние* трябва да го сторим вместо него... — Магьосникът огледа всеки един от тях. — Засега не можем да разчитаме на драконите... ако изобщо някога отново стане възможно. Кориалстраз отиде, за да види какво е станало с тях, но се боя, че докато Нелтарион притежава диска, те не могат да сторят нищо. Така че *ние* трябва да отидем при джуджетата, таурените, фърболгите и *трябва* да ги убедим да дойдат на помощ на онези, които биха презрели подкрепата им.

Ронин поклати глава.

— Другите раси може да не видят смисъл да се съюзават с онези, които не по-малко от Пламтящия легион биха се радвали да ги видят унищожени. Говорим си за векове на омраза, Крас.

Слабият магьосник кимна мрачно, а погледът му се насочи в посоката на невидимата столица.

— Тогава, ако случаят наистина е такъв, *ние* всички ще измрем. Независимо дали от остриетата на Пламтящия легион, или от злата

сила на Демоничната душа, всички и със сигурност ще умрем.

Никой не можа да оспори думите му.

От цялата група само Малфурион не присъстваше на събранието; през последните няколко дни той ловуваше. Това започна като план, отчаян план, и имаше само един, който бе достатъчно луд, за да се присъедини към него. Друидът искаше да тръгне след Тиранде. Може би все още имаше шанс да я спаси от злото на демоните. Само един сред хилядите в армията можеше да види нещата в същата светлина като него и Малфурион бе прекарал всичкото това време в търсене на предполагаемия си партньор в тази самоубийствена задача.

Но от брат му Илидан нямаше и следа.

Накрая той се приближи към лунната стража. С твърдението, че търси съвета на близнака си за приближаващото настъпление, друидът помоли за аудиенция при най-висшестоящия и възрастен от магьосниците.

Плешивият нощен елф вдигна брадатото си лице при приближаването на Малфурион. Макар лунната стража все още да изпитваше недоверие към призиванието му, те уважаваха ужасяващите резултати от магиите му.

— Здравей, Малфурион Стормрейдж — изрече заклинателя и стана. Беше седял на камък, четейки свитък, който без съмнение съдържаше някакво мистично познание за собствения му занаят.

— Простете ми, Галар'тус Ривъртрий^[1]. Търся брат си, ала не мога да го намеря.

Галар'тус го изгледа смутено.

— Нима новините не са те достигнали?

Напрежението на Малфурион се покачи.

— Какви новини?

— Брат ти... изчезна. Потегли на разследване към вулканичните региони, създадени от дракона... но така и не се завърна.

Друидът зяпна невярващо.

— Илидан е отишъл там сам? Без пазачи?

Магьосникът сведе глава.

— Можеш ли да се сетиш за някой, който би могъл да спре близнака ти, господарю друид?

Малфурион всъщност не можеше.

— Кажете ми всичко, което знаете.

— То е малко. Той потегли през нощта, след като бурята отшумя, с обещанието, че ще се върне преди изгрев. Вместо това два часа преди това пантерата му се върна без него.

— Имаше ли... как беше звярът?

Галар'тус не можеше да го погледне.

— Нощният саблезъб изглеждаше проскубан... и имаше малко кръв по него. Опитвахме се да я проследим към твоя брат, но местността все още е пропита с твърде много магия. Лорд Старей каза...

— Лорд Старей? — Малфурион се разстройваше все повече и повече. — Той знае, но аз не съм бил уведомен?

— Командирът каза, че не можем да губим време за някой, който със сигурност е мъртъв. Усилията ни трябва да бъдат концентрирани върху живите. Твоят брат е излязъл по собствено желание. Съжалявам, Малфурион Стормрейдж, но това е финалното решение на Старей.

Друидът вече не го чуваше. Той се обърна и побягна, поразен от новата загуба. Илидан беше мъртъв! Не можеше да бъде! Независимо от всички разлики между него и брат му, Малфурион все още силно обичаше Илидан. Не можеше да е мъртъв...

Още докато мислеше това, по гръбнака му пробяга тръпка. Нощният елф спря на място, вгледан не в нещо наоколо си, а в *самия* себе си.

Той щеше да узнае, ако близникът му умреше. Със сигурността, с която чувстваше биенето на сърцето си, той знаеше, че ако Илидан е умрял, би разбрал. Брат му беше *жив*, независимо от уликите.

Жив... Друидът огледа димящите земи в опит да почувства нещо отвъд тях, но се провали. Ако Илидан *наистина* беше някъде там... къде точно бе отишъл?

Малфурион имаше ужасяващото усещане, че вече знае къде...

[1] Rivertree (англ.) — речно дърво. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ЧЕТИРИ

Вонята на опустошения град не притесняваше закачуления ездач, който бавно яздеше по разбитата улица. Той огледа преобърнатите дървесни кули и смазаните къщи с бегъл аналитичен интерес. Трупите, които се разлагаха наоколо с влудяваща бавност, докараха само презрение в очите му.

Животното под него внезапно заръмжа и засъска. Ездачът незабавно стисна двете пипала, които държеше здраво, и принуди адския звяр да продължи напред, въпреки нежеланието си. Когато огромната демонична хрътка не го стори с необходимата скорост, ездачът отприщи вълна черна енергия, която вместо да нахрани създанието-вампир, го изпълни с ужасяваща болка. Чудовището незабавно забърза ход.

Закачуленият пътешественик продължи да навлиза в мъртвия град. Усещаше наблюдаващите го очи, но предпочете да не прави нищо. Пазачите не го интересуваха; ако го оставеха на мира, той щеше да стори същото.

Ездитното му животно, което бе хванал на два дни път от града, отново забави, защото стигна до кръстопът. Този път обаче ездачът знаеше, че адският звяр се мотае не защото не желае да продължи, а защото усеща, че братята му се приближават.

Те нямаше да го оставят на мира. Устройваха му капан.

Глупаци.

Трима адски пазачи скочиха отпред. Гигантите бяха впечатляваща гледка с бруталните си рогати лица и блестящи оръжия. Но той знаеше, че не те са истинската заплаха.

От руините от двете му страни се появиха две хрътки, кои го тихо скочиха срещу предполагаемо разсеяната плячка. Пипалата им се пресегнаха гладно, готови да се нахранят от този наивен заклинател.

Той изсумтя, разочарован от засадата им. С едно бързо дръпване отскубна едното пипало на животното под него, за да разбере, че не

бива да се включва в нападението. Докато адският звяр надаваше воя си, той хвърли крайника към тримата войни.

Кървавото пипало се разтегна напред и се превърна в зловеща примка, която обгърна нападателите около кръста. Войните паднаха напред в купчина крайници.

Още докато пипалото напускаше ръката му, ездачът погледна адския звяр, тичащ отъясно. Демонът внезапно нададе вой и избухна в пламъци. Падна на няколко стъпки разстояние, а пламтящият му труп бързо се прибави към гъстата миризма, изпълнила местността.

Второто чудовище се сблъска с неговия звяр. Пипалата на нападащата хрътка се впиха в гърдите и рамото на ездача и създанието започна да се храни.

Но вместо да погълне магията на закачулената фигура, адският звяр осъзна, че *храни* плячката си. Той панически се опита да махне смукалата си от тялото на магьосника, но ездачът не му го позволи. Твартата започна да се сбръчква, а кожата ѝ полепна по костите. Създание на магията, то беше почти изцяло съставено от енергията, която заклинателят абсорбирал в момента.

Само за няколко секунди делото бе свършено. Разкъсаният адски звяр се срина с тъжен рев. Ездачът откъсна все още смучещите пипала от тялото си, а после подкара изплашената си хрътка напред, без дори да погледне към мъртвите животни или бореците се с магията му адски пазачи.

Той почувства и други наблизо, но никой нямаше наглостта да препречи пътя му. Така че не му отне много време да стигне до целта си — висока стена, върху която мрачни нощни елфи стояха на пост и го гледаха заплашително.

Ездачът свали качулката си.

— Идвам, за да предложа услугите си на моята кралица! — извика Илидан не към стражите, а към онези, криещи се в самия дворец. — Идвам, за да предложа услугите си на моята кралица... и на повелителя на Легиона!

Той зачака. След почти цяла минута портите започнаха да се отварят. Скърцането им проехтя през Зин-Азшари. Звукът наподобяваше стонове на мъртвите.

Когато се разтвориха докрай, Илидан спокойно влезе вътре.

Портите бързо се затвориха зад гърба му.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.